

ကောင်းစွာ စာပေ

အောင်ကျိဉ်း (UMK)

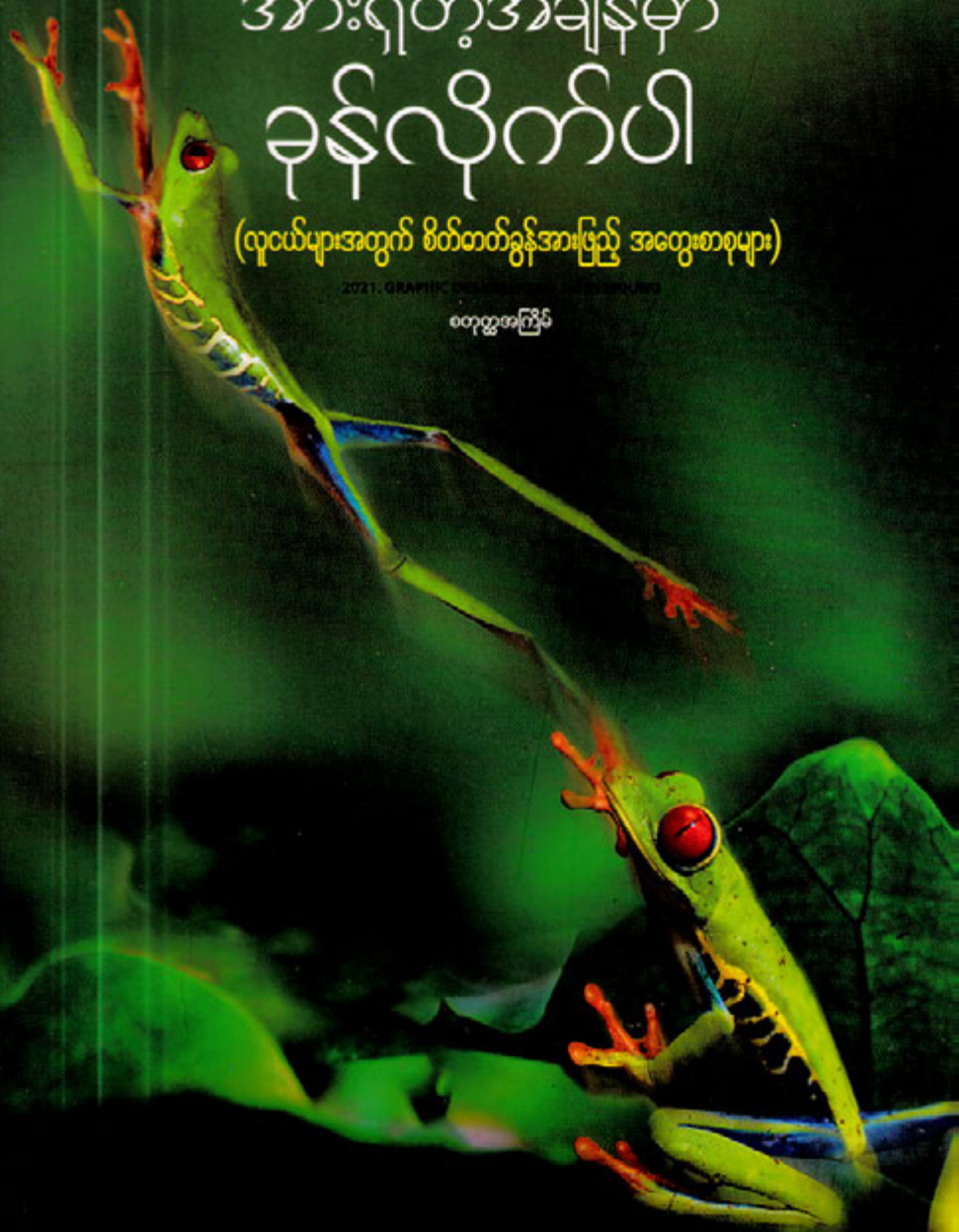
အားရှိတဲ့အချိန်မှာ

ခုန်လိုက်ပါ

(လူငယ်များအတွက် စိတ်တတ်ခွန်အားဖြည့် အတွေးစာစုများ)

2021 GRAPHIC DESIGN BY UMYA WANG

စတုတ္ထကြိမ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသည့် ခုနှစ်၊ လ

- ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (ပထမအကြိမ်)
- ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ (ဒုတိယအကြိမ်)
- ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ မေလ (တတိယအကြိမ်)
- ၂၀၂၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (စတုတ္ထအကြိမ်)

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း - ကျော်မင်းမောင်

ကွန်ပျူတာစာပို့နှင့်

စာမျက်နှာဖွဲ့စည်းမှုဒီဇိုင်း - ကောင်းဆုသာ

ဦးမိုးဖော်ဟိန်း (၀၁၃၃၄) ၊ ကောင်းဆုသာ စာပေ၊ အမှတ် (၁) ၊
သစ္စာလမ်းနှင့် မိုးကောင်းဘုရားလမ်းထောင့် ၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
(မိုးကောင်း မှတ်တိုင်) က ထုတ်ဝေပြီး ဦးကျော်ကျော် (မြဲ ၀၁၃၅၈)၊
အောင်သုတ ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၉၂/အေ) ၊ စက်မှုဇုန် (၃)လမ်း၊
တောင်ဥက္ကာလာယမြို့နယ် ရန်ကုန်မြို့တွင် ပုံနှိပ်သည်။

အုပ်စု - ၅၀၀၀

စာနိဒါး - ၃၀၀၀ ကျပ်

အောင်ကိုဦး ၊ UMK ၊

အားရှိတဲ့အချိန်မှာ ခုန်လှိုက်ပါ

၊ စတုတ္ထအကြိမ် ၊

မာတိကာ

စဉ်

စာမျက်နှာ

၁။ လူငယ်တွေ ဘဲ မဖြစ်စေဖို့	၇
၂။ ယုံသင့်မှ ယုံပါ	၁၀
၃။ မပြောခင် စဉ်းစားပါ	၁၃
၄။ ပြောသင့်မှ ပြောပါ	၁၆
၅။ လက်ခုပ်သံတိုင်း မသာယာပါနဲ့	၂၀
၆။ ပျော်ရွှင်မှုကို ဘယ်လိုရှာ	၂၃
၇။ ခေတ်သစ်ယုန်နဲ့ လိပ်ပုံပြင်	၂၆
၈။ တစ်ခါရုံးတိုင်း အမြဲမရုံးပါ	၂၉
၉။ နှုတ်ဆက်ပါ	၃၁
၁၀။ စိတ်ကောင်းလေးတွေ ထားကြမယ်	၃၄
၁၁။ ထောပတ်တစ်ပေါင်	၃၈
၁၂။ အားရှိတဲ့အချိန်မှာ ခုန်လိုက်ပါ	၄၀
၁၃။ လက်သမားပုံပြင်	၄၃
၁၄။ ဖားပုံပြင်နှင့် ပတ်သက်လို့	၄၆
၁၅။ လုပ်နိုင်တာကို စပြီး လုပ်ကြည့်ပါ	၅၀
၁၆။ အတန်းပညာ အရည်အချင်းမရှိလည်း အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်	၅၃
၁၇။ မဆိုင်သလို မနေပါနဲ့	၅၆
၁၈။ လုပ်ချင်တာသာ လုပ်လိုက်ပါ	၅၉
၁၉။ စိတ်ညစ်စရာရှိရင် ညစ်လိုက်ပါ၊ စိတ်ဓာတ်တော့ မကျပါနဲ့	၆၃
၂၀။ စီးပွားရေး မျက်စိရှိပါစေ	၆၇

၂၁။ ဂရုစိုက်ဖို့ လိုပါတယ်	၇၁
၂၂။ ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ လိုပါတယ်	၇၄
၂၃။ ရုန်းထွက်ချင်ရင် <i>Space</i> လိုတယ်	၇၈
၂၄။ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြတ်သားပါစေ	၈၁
၂၅။ <i>See you at the botton</i>	၈၅
၂၆။ ကျွန်တော်လည်း သိမ်းငှက်တစ်ကောင်ပါပဲ	၈၈
၂၇။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ်	၉၃
၂၈။ ဘဝတန်ဖိုး	၉၆
၂၉။ ပန်းသီးပုပ်တစ်လုံး	၉၉
၃၀။ ဖတ်မိတဲ့ စာလေးတွေ	၁၀၂
၃၁။ ဘဝဆိုတာ	၁၀၅
၃၂။ ဘဝဆိုတာ (၂)	၁၀၇
၃၃။ ဘဝဆိုတာ ကော်ဖီခွက်တစ်ခွက်လိုပါပဲ	၁၁၀
၃၄။ ဘာလုပ်နေတာလဲ	၁၁၄
၃၅။ မျက်မမြင်နဲ့ မီးအိမ်	၁၁၇
၃၆။ သိမ်းငှက်ပုံပြင်	၁၁၉
၃၇။ သူကြွယ်သားနဲ့ ခွားကျောင်းသား	၁၂၂
၃၈။ အမှားကို မကြောက်ပါနဲ့	၁၂၄
၃၉။ အရည်အချင်းဆိုတာ မတော်တဆ ရလာတာ မဟုတ်ပါ	၁၂၇
၄၀။ အရေးကြီးတာ အရင်လုပ်ပါ	၁၃၀

လူငယ်တွေ ဘဲ မဖြစ်ကြစေဖို့

စာရေးသူတို့ မြန်မာလူငယ်တွေကို တိုက်ရိုက်ပြောနေသလားလို့ ထင်ရတဲ့ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ စာရေးသူ ဟောပြောပွဲတိုင်းလိုလို ထည့်ပြောလေ့ရှိတဲ့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပါ။ တစ်ခါတုန်းက တောအုပ်ကြီးတစ်ခုမှာ မြင်းတစ်ကောင်ရယ်၊ ငှက်တစ်ကောင်ရယ်၊ ငါးတစ်ကောင်ရယ်၊ ဘဲတစ်ကောင်ရယ်ရှိကြတယ်။ မြင်းဆိုတဲ့ သတ္တဝါက အပြေးသန်တယ်။ ငှက်က အမြင့်ပျံနိုင်တယ်။ ငါးက ရေကူးမြန်တယ်။ ဘဲကတော့ ပြေးလို့လည်းရတယ်။ ပျံလို့လည်း ရတယ်။ ရေလည်း ကူးတတ်တယ်။ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်ရင် ဘက်စုံတတ်တဲ့သူဆိုပြီး အထင်ကြီးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရင် ဘဲဟာ ပြေးတော့လည်း မြင်းလောက် မပြေးနိုင်ပါဘူး။ ပျံတော့လည်း ငှက်လောက် မပျံနိုင်ပါဘူး။ ရေကူးတော့လည်း ငါးလောက် မကူးတတ်

ဘူး။ ဟိုစပ်စပ်ဒီစပ်စပ်နဲ့ ဒီနေ့ခေတ်စကားနဲ့ပြောရင် ဘဲဟာ ဘယ်
ဘက်မှာမှ professional မဖြစ်ပါဘူး ။ ဒါကြောင့် ဘက်စုံဆိုတဲ့
စကားဟာ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်ရင် အထင်ကြီးစရာလို့ ထင်ရပေမဲ့
ဘက်စုံတတ်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ တကယ် ကျွမ်းကျင်ရဲ့လားဆို
တာက ဆန်းစစ်ကြည့်ဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။

စာရေးသူတို့ မြန်မာလူငယ်အချို့ဟာလည်း ပုံပြင်ထဲက ဘဲ
လိုပဲ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်တွေ လိုက်လုပ်ပြီး professional မဖြစ်
တာတွေ တွေ့နေရပါတယ်။ ခေတ်ရဲ့ လိုအပ်ချက် ဒါမှမဟုတ် လွှမ်း
မိုးမှုတွေအပေါ်မူတည်ပြီး သင်တန်းပေါင်းစုံကို လိုက်တက်ကြပါ
တယ်။ LCCIဆိုရင် လိုက်ပြီးတော့ LCCIတက်ကြတယ်။

Management ဆိုရင် Management သင်္ဘောသား ဆို
တော့လည်း သင်္ဘောသား။ LCCIလောက်နဲ့ မရတော့ဘူး။ ACCA
ဆိုတော့ ACCA ။ ကိုရီးယားသွားတာတွေ ခေတ်စားလာပြန်တော့
လည်း ကိုရီးယား၊ ဒီကြားထဲ ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်တွေ ဘာတွေတောင်
အဆစ်ပါလိုက် သေးတယ်။ အခုလည်း MBA ဆို အားလုံးက MBA
နေကြပြန်ပြီ။ အဲဒီလို သင်တန်းပေါင်းများစွာကို တက်ပြီးတော့...
Certificateတွေ စုထားလိုက်ကြတာ၊ တချို့တွေမှာ အိမ်ဆောက်ရင်
အမိုးအကာတောင် မလိုတော့ဘဲ ရထားတဲ့ လက်မှတ်တွေနဲ့ မိုးလို့ကာ
လို့ ရလောက်အောင် များကြပါတယ်။

ပြီးတော့ ဘာကို သေသေချာချာ ကျွမ်းကျင်လဲလို့ မေးလိုက်
ရင် ဟိုဟာလည်း သိသလိုလို၊ ဒီဟာလည်း တတ်သလိုလိုနဲ့ ဘာမှကို
ရေရေရာရာ မတတ်ဘူးဖြစ်နေတတ်ကြပါတယ်။ တကယ် စိတ်ဝင်
စားလို့ တကယ် လိုအပ်လို့ တက်ရင် ဘယ်သင်တန်းမဆို တက်ပါ။

တက်ပြီးရင်လည်း တတ်အောင် လုပ်ပါ။ တကယ် တတ်ကျွမ်းကျင်ရင် တကယ် နေရာရှိပါတယ်။ ဘာမှ မတတ်ရင်တော့ ဘယ်လောက်ပဲ လက်မှတ်တွေကိုင်ထားပါစေ။ နေရာရဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ဟိုတစ်လောက “ဆယ်တန်းမှာ ဝိဇ္ဇာဘာသာတဲ့ ယူတဲ့သူတွေ နည်းလာတယ်လို့” ဂျာနယ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ ပထဝီ၊ သမိုင်း စတဲ့ ဝိဇ္ဇာဘာသာရပ်တွေနဲ့ ကျောင်းပြီးရင် ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူးလို့ ယူဆကြတဲ့အတွက် ယူတဲ့သူတွေ နည်းလာတာပါလို့ ဖတ်ရပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် သမိုင်းပညာရှင်ကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်း၊ မြန်မာစာပါမောက္ခ ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်တို့လို လူမျိုးတွေကို ဘယ်လိုပေါ်ထွက်လာပါသလဲ။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဆိုတာ ကဏ္ဍတစ်ခုတည်းနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သက်ဆိုင်ရာရာ ကဏ္ဍအလိုက် တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်တဲ့သူတွေ လိုပါတယ်။ ကဏ္ဍတစ်ခုတည်းမှာ စုပြုံနေလို့ အဆင်မပြေပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဝင်ငွေကောင်းတာ၊ လူပြောများတာတွေထက် ကိုယ်တကယ် လုပ်ချင်တဲ့နယ်ပယ်ကို ရွေးပြီး တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့လာသင်ယူကြစေချင်ပါတယ်။

မြန်မာလူငယ်တွေ ပုံပြင်ထဲက ဘဲလို မဖြစ်စေဖို့ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်နယ်ပယ်မှာဖြစ်ပါစေ၊ တကယ်တတ်ကျွမ်းကျင်အောင် လုပ်ကြပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါရစေ။

“လူငယ်တိုင်း သက်ဆိုင်ရာ နယ်ပယ်အသီးသီးမှာ တတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်ပြီး အောင်မြင်နိုင်ကြပါစေ။”

ယုံသင့်မှ ယုံပါ

ဒီတစ်ခါလည်း ဆက်တွေးရမယ့် ပုံပြင်လေး တစ်ပုဒ် ပြောချင်ပါသေးတယ်။ တစ်ခါတုန်းက ယုန်က ဘဲကို “ ငါနဲ့အတူတူ အလုပ် လာလုပ်ပါ။ မင်းအခုရတဲ့ ပိုက်ဆံထက်ပိုပြီး ရမယ် ” လို့ ပြောပါတယ်။ ဘဲကလည်း ယုန်နဲ့အတူ အလုပ်လုပ်ဖို့ သဘောတူ လိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဘဲက ယုန်နဲ့ အတူတူ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တော်တော်လေးကြာလာတော့ ဘဲက “ ဝယ်စရာလေးရှိလို့ ပိုက်ဆံတချို့တစ်ဝက်လောက် ပေးပါ ” လို့ ယုန်ကို ပြောပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ယုန်က “ စီးပွားရေးတွေကလည်း မကောင်းဘူး။ မင်းကို ပေးစရာ ပိုက်ဆံလည်း အခုလောလောဆယ် မရှိသေးဘူး ” လို့ ပြောပါတယ်။

တကယ်တော့ ယုန်က ပိုက်ဆံတွေရှိရဲ့သားနဲ့ မပေးချင်လို့

သက်သက်မဲ့ လိမ်ပြောတယ်ဆိုတာကို သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဲက ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။ ယုန်ဆီက ပိုက်ဆံတွေ မရတဲ့အတွက် ဘဲက အိပ်လို့ကို မပျော်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘဲက ယုန်ဆီက ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်လို ပြန်ရမလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားနေပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ဘဲက “ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီက ပိုက်ဆံတွေလည်း မလိုချင်တော့ပါဘူးဗျာ။ မြစ်နားမှာ တွင်းကြီး တစ်တွင်းတွေထားတယ်။ အဲဒီတွင်းကြီးက ရွှေတွေ အပြည့်ပဲ။ အဲဒီလောက်များတဲ့ ရွှေတွေကို ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူးဗျာ။ အဲဒီရွှေတွေကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သယ်ဖို့ မနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ရွှေတွေသယ်ဖို့ ကူညီပေးနိုင်မလား” လို့ ယုန်ကို ပြောပါတယ်။

“သိပ်ကူညီချင်တာပေါ့”လို့ ယုန်က ပြန်ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘဲနဲ့ယုန်က မြစ်ဆီကို အတူတူ သွားကြပါတယ်။ မြစ်ဆီလည်းရောက်ရော ဘဲက “ရွှေတွင်းဟာ မြစ်ရဲ့ဟိုဘက်ကမ်းမှာဗျ”လို့ ယုန်ကို ပြောပါတယ်။ “ဒါဆို မြစ်ကို ဘယ်လို ကူးမလဲ” လို့ ယုန်က မေးပါတယ်။ “စိတ်မပူပါနဲ့ ကျွန်တော့် ကျောကုန်းပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သယ်သွားမယ်” လို့ ဘဲက ပြောလိုက်တယ်။

ဘဲက ယုန်ကို ကျောကုန်းပေါ်မှာ သယ်ပြီး မြစ်ထဲကို ဆင်းသွားပါတယ်။ မြစ်လယ်ကိုလည်း ရောက်ရော “ခင်ဗျား ကျွန်တော့် ပိုက်ဆံတွေ ပြန်မပေးရင် ခင်ဗျားကို ရေနစ်သတ်မယ်” လို့ ဘဲက ပြောပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ “ ပိုက်ဆံတွေကို အိမ်က အိုးထဲမှာ ဖွက်ထားတယ်။ ငါ့ကို ရေနစ်မသတ်ပါနဲ့ အိမ်ကို ပြန်ကြရအောင်၊ အဲဒီပိုက်ဆံတွေကို မင်းကို ပေးပါမယ်” လို့ ယုန်က ဘဲကို ပြန်ပြောပါတယ်။

ပုံပြင်က အဆုံးသတ်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်ပုံပြင်ကို ခဏရပ်ပြီး စာဖတ်သူများကို မေးခွန်းလေးတွေ

အားရှိတဲ့အချိန်မှာ ခုန်လိုက်ပါ

မေးကြည့်ချင်ပါတယ်။ တကယ်လို့သာ စာဖတ်သူက ဘဲနေရာမှာ
သာ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်၊

၁။ ယုန်ကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားမှာလား။

ခေါ်သွားမယ်ဆိုရင် ယုန်ကို ယုံကြည်ရမယ်လို့ ထင်ပါသလား။

၂။ အကယ်၍ မယုံလို့သာ ပြန်မခေါ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုဆက်လုပ်ချင်
ပါသလဲ။

ဒီပုံပြင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တာကတော့
သူများပြောတိုင်း မယုံဖို့ပါ။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကိုယ်
တိုင် ကာလာမသုတ်မှာ ဟောကြားထားတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်ရဲ့ဉာဏ်နဲ့
စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးမှ ယုံကြဖို့ပါ။

မပြောဝင် စဉ်းစားပါ

တစ်ခါတုန်းက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး ရှိပါတယ်။ အဲဒီတိုင်းပြည်က မြစ်ဘေးနားမှာရှိသလို တောတောင် တွေနဲ့လည်း ဆက်စပ်နေတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ပေါ့ဗျာ။ မြစ်ဆိပ်ကို ဆင်းတဲ့ လမ်းက ဘုရင်ကြီး စံမြန်းတဲ့ နန်းတော်ကို ဖြတ်သွားရတယ်။ အဲဒီတိုင်းပြည်မှာ တံငါသည်အဖြစ် အသက်မွေးတဲ့သူတွေဟာ ငါးဖမ်းဖို့အတွက် မြစ်ဆိပ်ကို သွားတိုင်း ဘုရင်ကြီးရဲ့ နန်းတော်ကို ဖြတ်သွားရတယ်။ တံငါသည်တွေဟာ ငါးဖမ်းတဲ့အခါ အစာအဖြစ် ဖွဲ့လျော်ကို သုံးကြတယ်။ မနက် မနက်ဆိုရင် တံငါသည်တွေဟာ ဖွဲ့လျော်ထုပ်လေးတွေနဲ့ ပိုက်ကွန်ကို သယ်ပြီးသွားကြတာပေါ့။

ဘုရင်ကြီးကလည်း မနက်မနက်တိုင်း တံငါသည်တွေဆီက ဖွဲ့လျော်နဲ့လေးကို ရှုရှိုက်မိပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဘုရင်ကြီးဟာ အဲဒီ

ဖွဲ့လှောင်နဲ့ သင်းသင်းလေးကို ရှူရင်းရှူရင်း၊ တစ်နေ့မှာတော့ အဲဒီ ဖွဲ့လှောင်ကို စားချင်စိတ် ဖြစ်လာပါတယ်။ ပထမတော့ ရာဇဏုမြေ နဲ့ ထိန်းထားပါသေးတယ်။ ထိန်းထားရင်းနဲ့ပဲ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ စားချင်စိတ်က ပိုပြီးတော့ ပြင်းပြလာတယ်။ ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ် မရတဲ့အဆုံး သူ့ရဲ့စိတ်ချရတဲ့လူယုံတော် ငယ်ကျွန်ကြီးကိုခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြပါတယ်။ ငယ်ကျွန်ကြီးက ဘုရင်ကြီးပွဲတော် တည်ချင်တဲ့ ဖွဲ့လှောင်ကို တိတ်တိတ်လေး စီစဉ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဘုရင်ကြီးကလည်း သူ စားချင်တဲ့ ဖွဲ့လှောင်ကို စားပြီးတဲ့ အခါတော့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ စိတ်သက်သာရာ မရနိုင်တာက ဘုရင်ကြီးရဲ့ လူယုံ တော် ငယ်ကျွန်ကြီးပါ။ ဒီကိစ္စကို ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားရတာ တော် တော်ပင်ပန်းလှပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မပြောပြရဲ၊ ပြောပြ လိုက်ရင်လည်း ရာဇဇာဏသင့်မှာ ကြောက်ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တဲ့အဆုံး တောထဲ သွားပြီးတော့ အပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ “ဘုရင် ကြီး ဖွဲ့လှောင်စားတယ်” လို့ (၃)ကြိမ်တိုင်တိုင် ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ သူက နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ အဲဒီတိုင်းပြည်က စည်တော်ကြီးဟာ ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြေ့နေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် စည်တော်ကြီးအသစ် လုပ်ဖို့ မှူးကြီးမတ်ရာတွေကို ဘုရင်ကြီးက အမိန့်တော်မှတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မှူးကြီးမတ်ရာတွေဟာ လက်သမားဆရာတွေနဲ့ အတူ တောထဲသွားပြီးတော့ စည်တော်ကြီးလုပ်ဖို့ သစ်ပင်ကို လိုက်ရှာ ကြ ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဘုရင်ကြီးရဲ့ လူယုံတော် ငယ်ကျွန်ကြီး ရင်ဖွင့်ခဲ့တဲ့ သစ်ပင်က စည်တော်ကြီးလုပ်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်နေတဲ့အတွက် အဲဒီအပင်ကို ရွေးချယ်လိုက်ကြပါတယ်။ အဲဒီသစ်ပင်ကြီးကို စည် တော်ကြီးအဖြစ် ထွင်းလုပ်ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဖွင့်ပွဲလုပ်ပါတယ်။ ဖွင့်ပွဲမှာ စည်တော်ကြီးကို စမ်းပြီး တီးလိုက်တာနဲ့ “ဘုရင်ကြီး ဖွဲ့လှောင်

အောင်ကိုဦး ၊ UMK ၊

စားတယ်” လို့ မြည်လာပါတယ်။ ပုံပြင်က အဲဒီမှာ အဆုံးသတ် သွားပါတယ်။ ဘုရင်ကြီးက ဘာတွေ ဖြစ်သွားလဲ၊ လူယုံတော် ငယ်ကျွန်ကြီးကရော ဘာတွေဖြစ်သွားလဲတော့ မသိပါဘူး။

ပုံပြင်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိတာကို ပြောချင်ပုံရ ပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့် အတွေးနဲ့ ကျွန်တော် ဆက် စဉ်းစားကြည့်ပါတယ်။ ကိုယ်ပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ လေ ထဲမှာတင် ပျောက်ကွယ်မသွားဘူးဆိုတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် စကား တစ်ခွန်း မပြောခင် စဉ်းစားဖို့ လိုပါတယ်။ ပြောပြီးပြီဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ရဲ့ စကားကို တန်ဖိုးထားဖို့ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ကိုယ်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို ဘယ်သူမှ မသိဘူးဆိုရင်တောင် ကိုယ် ကိုယ်တိုင် သိပါတယ်။ လူတွေသိအောင် ပြောထားရင် ပိုပြီးတော့ ဂရုစိုက်ဖို့လိုပါတယ်။

ဒါကြောင့် “မပြောခင် စဉ်းစားပါ၊ ပြောတဲ့စကားကို တန်ဖိုး ထားပါ” လို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါရစေ။

ဒီနေရာမှာ ရုပ်မထားဘဲ စာဖတ်သူတွေ တွေးရင် တွေးသ လောက် နောက်ထပ် သင်ခန်းစာတွေ ရနိုင်ပါသေးတယ် ဆက်ပြီး တွေးကြည့်ကြပါ။

Think before you speak.

Value your speech.

“လူငယ်တိုင်း ကိုယ့်စကားကို ကိုယ်က တန်ဖိုးထားနိုင်ကြ ပါစေ။”

ပြောသင့်မှ ပြောပါ

တစ်ခါတုန်းက တောအုပ်ကြီးတစ်ခုမှာ စာကလေးတစ်ကောင်ရှိတယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီစကားလေးက သူများအကြောင်းတွေ လျှောက်လျှောက်ပြောလို့ မကောင်းတဲ့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ စာကလေးက သစ်ပင်ပေါ်မှာ နားနေတုန်း သစ်တောထဲက လာနေတဲ့ ယုန်တစ်ကောင်ကို တွေ့တယ်။ ယုန်က စာကလေးအနားလည်း ရောက်လာတော့ ယုန်က စကားပြောလိုက်တယ်။

“ မြေခွေးကို စိတ်ဆိုးအောင် တစ်ခုခု လုပ်မယ်။ အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရင် သူ အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားမှာ ” လို့ ယုန်က ပြောပါတယ်။

အဲဒီမှာ စာကလေးက “ ခင်ဗျားအဲဒီလို လုပ်လို့ မရဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားပြောတာကို မြေခွေးကို သွား

ပြောလိုက်မယ်။” အဲဒီတော့မှ ယုန်က “အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ ဒီကောင်
စာကလေးက တကယ် သွားပြောရင်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့
ဘူး။ ဘယ်လို လုပ်ရင်ကောင်းမလဲ ” လို့ စဉ်းစားနေတယ်။ နောက်
တော့ သူက အကြံရသွားတယ်။ စာကလေးကလည်း ပျံသွားတယ်။

သိပ်မကြာပါဘူး။ မြေခွေးက လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း ပြေး
လာနေတာကို ယုန်က တွေ့ပါတယ်။

ယုန်က မြေခွေးကိုလည်း မြင်ရော “ခင်ဗျား ကျုပ်အနားကို
မကပ်နဲ့” လို့ပြောပါတယ်။ အဲဒီတော့ မြေခွေးက “ဘာကြောင့်လဲ”
လို့ မေးပါတယ်။ “ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို သတ်ပြီး ကျွန်တော့်အိမ်
ကို မီးရှို့မှာ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အနားကို မကပ်ပါနဲ့”
လို့ ပြောရတာပါဗျာ။ အဲဒီတော့ မြေခွေးက “ဘာကြောင့် မင်းက
အဲဒီလို ပြောရတာလဲ” လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို သတ်ပြီး ကျွန်တော့် အိမ်ကို မီးရှို့
မယ်” လို့ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ပြောသွားပါတယ်။
“အဲဒီကောင်က ဘယ်သူတုံး” လို့ မြေခွေးက မေးလိုက်ပါတယ်။
ယုန်က ပြန်ပြောတာက “ဘယ်သူရှိရမှာလဲဗျာ စာကလေးပေါ့” ၊
“ဪ၊ အဲဒီကောင် စာကလေးလား” လို့ မြေခွေးက ပြောပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ မြေခွေးက စာကလေးကို တော
ထဲမှာ တွေ့ပါတယ်။ စာကလေးက မြေခွေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ
တယ်။ “ဘာလုပ်မလို့လဲ” လို့ မြေခွေးက မေးပါတယ်။

စာကလေးက

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောစရာရှိလို့ဗျ”

“မင်းက ပြောစရာ ရှိတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား ... ”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြောစရာရှိတယ်ဗျ” လို့ စာကလေးက ပြန်ပြောပါတယ်။

“ဒါဆိုရင်လည်း ခေါင်းပေါ် လာရပ်ပြီးပြောလေ။ ငါ့ရဲ့ နားတစ်ဖက်က သိပ်မကောင်းဘူး” လို့ မြေခွေးက ပြောပါတယ်။

စာကလေးကလည်း မြေခွေးရဲ့ ခေါင်းပေါ်ကို ခုန်တက်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ မြေခွေးက

“ပါးစပ်ထဲ လာရပ်ကွာ။ ဒါမှ ငါသေသေချာချာ ကြားရမှာ” လို့ ပြောပါတယ်။ စာကလေးက မြေခွေးပါးစပ်ထဲအထိ ဝင်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ မြေခွေးက စာကလေးကို စားလိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့ မြေခွေးက “ကဲ... ငါ့အကြောင်း လျှောက်ပြီး ပြောဦးကွာ” လို့ ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။

ပုံပြင်ပြီးသွားတဲ့အချိန်မှာ ထုံးစံအတိုင်း နည်းနည်းလောက် စဉ်းစားကြည့်ရအောင်ပါ။ ပထမဆုံး အာချောင်တဲ့ ယုန်ကရော တကယ်ပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ စာကလေးကိုတွေ့လို့ သက်သက်မဲ့ ဖွတာလား။ မြေခွေးကရော အကြောင်းရင်းမှန်ကို မစုံစမ်းဘဲ ထင်ရာ ခိုင်းတာပဲလား။ စာကလေးကရော ကိုယ်သေမယ့်ဘေးကို မသိလောက်အောင် ညံ့သလား။

ကျွန်တော်တို့ လက်တွေ့ဘဝမှာလည်း ယုန်လိုမျိုး အာချောင်တဲ့သူတွေ၊ ဖွတုန်းက ဖွပြီးတော့ တကယ့် တကယ်ကျတော့ လူလည်ကျပြီး ရှောင်ထွက်သွားတဲ့သူတွေ၊ မြေခွေးလိုမျိုး ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ ဝုန်းခိုင်းကြတဲ့သူတွေ။ စာကလေးလိုပဲ အားအားရှိ လျှောက်ပြောတဲ့သူတွေ၊ ကိုယ့်ဘေးကို ကိုယ်မသိဘဲ ပြောချင်စိတ်ကြောင့်

အောင်ကိုဦး ၊ UMK ၊

ဒုက္ခရောက်တဲ့သူတွေ တွေ့နိုင်ကြပါတယ်။

ဒီပုံပြင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် တွေးမိတာကတော့...

“ Think before you speak. Think before you do.” မပြောခင် စဉ်းစားပါ။ မလုပ်ခင်လည်း စဉ်းစားကြပါ။ facebook မှာလည်း Share မလုပ်ခင် စဉ်းစားပါ။ comment မရေးခင် စဉ်းစားပါ။ post မတင် ခင်လည်း စဉ်းစားကြပါလို့ ပြောလိုက်ပါရစေ။

လူသားအချင်းချင်း အမှန်းမပွားဖို့ ငါတို့နှုတ်ကို ငါတို့ စောင့် စည်းကြပါစို့။

လက်စွပ်သံတိုင်း မသာယာပါနဲ့

တစ်ခါတုန်းက တောအုပ်တစ်ခုမှာ မြေခွေးတစ်ကောင်ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ မြေခွေးဟာ ဗိုက်ဆာတာနဲ့ အစာရှာဖို့ ထွက်လာပါတယ်။ တော်တော်ကြာတဲ့အထိ အစာက မရသေးဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ ကျီးကန်းတစ်ကောင်ကို တွေ့ပါတယ်။ ကျီးကန်းက သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှာ နားနေပြီးတော့ ကျီးကန်းရဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ အသားတုံးကြီးတစ်တုံးကို ချီထားပါတယ်။

မြေခွေးက ကျီးကန်းရဲ့ ပါးစပ်ထဲက အသားတုံးကိုလည်း မြင်ရော အရမ်း လိုချင်လာပါတယ်။ သွားရည်တွေလည်း ကျပေါ့။ ဒီတော့ ဘယ်လို လုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားပါတယ်။ နောက်တော့ မြေခွေးက အကြံတစ်ခုရသွားပါတယ်။

“အမယ်လေး ကိုကျီးကန်းရယ်။ ခင်ဗျားအသံက တော်တော်

ကောင်းတယ်လို့ သူများတွေ ပြောတာ ကြားဖူးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပြပါလားဗျာ” လို့ မြေခွေးက မြှောက်ပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလိုပြောတာကိုလည်း ကြားရော၊ ကျီးကန်းက အရမ်း ပျော်သွားတယ်။ မြှောက်လည်း မြှောက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ သီချင်း ဆိုမယ်ဆိုပြီး ပါးစပ်ကို ဟလိုက်ပါတယ်။ ပါးစပ်ကို ဟလိုက်တယ် ဆိုတာနဲ့ အသားတုံးက မြေပြင်ပေါ်ကို ပြုတ်ကျသွားပါတော့တယ်။

အသားတုံးက မြေပြင်ပေါ်ကို ရောက်တယ်ဆိုတာနဲ့ မြေခွေး က ချိုပြီးပြေးသွားပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျီးကန်းက နောင်တရသွား ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူရဲ့ အသားတုံးက ဆုံးရှုံးသွားပါပြီ။

ဒီပုံပြင်က အရမ်းကို ရိုးရှင်းပါတယ်။ စာဖတ်သူအနေနဲ့ ကျီးကန်းဟာ တော်တော်တုံးတဲ့သူလို့ ယူဆကောင်းယူဆနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ လက်တွေ့ဘဝမှာလည်း ကိုယ့်ကို အကောင်း ပြောတာကို မကြိုက်တဲ့သူရယ်လို့ ရှားပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ မကောင်း ကြောင်း ပြောတဲ့သူကိုမှ သတိထားရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်း ကြောင်း ပြောနေတဲ့သူတွေကိုလည်း သတိထားဖို့လိုပါတယ်။ သူက တကယ်ပြောနေတာလား။ ကိုယ့်ဆီက တစ်ခုခုလိုချင်လို့ မြှောက် ပြောနေတာလား။ ဒါကို ဆန်းစစ် ကြည့်ဖို့လိုပါတယ်။ လူတွေဟာ အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ အောင်မြင်လာတဲ့အခါ လက်ခုပ်သံတွေ ကို သာယာလာတတ်ပါတယ်။ အဲဒီကတစ်ဆင့် ကိုယ်လုပ်တာ အား လုံး ကောင်းတယ်။ မှန်တယ်လို့ ထင်လာတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကို အားပေးတဲ့သူတွေကလည်း ချစ်တဲ့စိတ်၊ လေးစားတဲ့စိတ်နဲ့ မျက်စိမှိတ် ယုံတတ်ကြပါတယ်။ ဒါကို သတိမထားမိရင် ဆုံးရှုံးမှုတွေဖြစ်ဖို့၊ ကျရှုံးဖို့လမ်းကို ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ပြင်သင့်တာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ ကိုယ်လေး စားတဲ့သူ၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့သူ၊ ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူတွေဆိုရင်

အားရှိတဲ့အချိန်မှာ စုန်လိုက်ပါ

ဘာလုပ်လုပ် အပြစ်မမြင်တတ်ကြပါဘူး။ ဒါဟာ တကယ်တော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံးအတွက် မကောင်းပါဘူး။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်။ ပြော သင့်တယ်ထင်တဲ့ကိစ္စတွေကို အပြုသဘောနဲ့ ထောက်ပြ ဝေဖန်သင့် ပါတယ်။ အကြောင်းမဲ့သက်သက် တိုက်ခိုက်ဖို့ ပြောတာမဟုတ် ပါဘူး။ နောက်တစ်ခုက ကိုယ့်ကို ဝေဖန် အကြံပြုလာတာကိုလည်း ထောင်တတ်တဲ့ နားရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

စာဖတ်သူများ စဉ်းစားကြည့်ကြပါ။

ကိုယ်က လက်ခုပ်သံတွေကို ဘယ်လောက် သာယာတတ် နေပြီလဲ။

ပျော်ရွှင်မှုကို ဘယ်မှာ ရှာ

တစ်ခါက ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးမြင့်တင်ရေးသင်တန်း တစ်ခုမှာ သင်တန်းသား/သူ (၅၀) တက်ရောက်နေကြပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ဆရာက စာသင်ချိန်အတွင်းမှာ Activity တစ်ခုလုပ်ပါတယ်။ အဲဒါက သင်တန်းသား/သူ (၅၀)ကို ပူပေါင်းအလုံး (၅၀)ပေးပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့နာမည်တွေကို ပူပေါင်းတွေမှာ ရေးခိုင်းပါတယ်။ အဲဒီပူပေါင်းအလုံး (၅၀)ကို အခန်းတစ်ခုထဲမှာထည့်ပြီးတော့ သင်တန်းသား/သူတွေကို အချိန် ငါးမိနစ် အတွင်းမှာ ကိုယ့်နာမည်နဲ့ ပူပေါင်းကို တွေ့အောင် ပြန်ရှာခိုင်းပါတယ်။ ရလဒ်ကတော့ အချိန်(၅)မိနစ်သာပြည့်သွားတယ်။ ဘယ်သူမှ ပူပေါင်းကို မရလိုက်ကြပါဘူး။

ဒါနဲ့ ဆရာက (၁၀)ယောက် တစ်ဖွဲ့စီကို အခန်းထဲက ပူပေါင်း(၁၀)လုံးစီကို ယူလာပြီးတော့ နာမည်ခေါ်ပြီး ပိုင်ရှင်ကို လိုက်ပေးစေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ အားလုံးက ကိုယ့်နာမည်နဲ့ ပူပေါင်း ကိုယ်စီကို ပြန်ရသွားကြပါတယ်။ ဒီအကြောင်းအရာလေးကလည်းပဲ ကျွန်တော် အွန်လိုင်းမှာ ဖတ်မိတဲ့ အကြောင်းအရာလေးပါ။ ဒီအကြောင်းအရာလေးဆုံးသွားတဲ့ အချိန်မှာ စာရေးသူက ပျော်ရွှင်

မူကို လူတွေက ကိုယ့်ဆီမှာ လိုက်ရှာနေကြတယ်။ ဆိုလိုတာက ကိုယ် လိုချင်တာကိုပဲ ဖြည့်ဆည်းဖို့ ကြိုးစားနေကြရင်းနဲ့ လိုချင်တာတွေကို မရနိုင်ကြဘူး ဖြစ်နေပါတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ တကယ်တော့ ပျော်ရွှင်မှု ဆိုတာ သူများကို ပေးနေရင်းနဲ့ ကိုယ်က အလိုလို ရလာတတ်ပါတယ်။

ဒီအကြောင်းနဲ့ ဆက်စပ်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲမှာ ဆရာချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ) ပြောပြသွားတာကို သတိရမိတယ်။ အနောက်တိုင်းက ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ပါပဲ။ တစ်ခါတုန်းကပေါ့ဗျာ လူတစ်ယောက်က သေငယ်စောနဲ့ မျောနေတဲ့အချိန်မှာ သူက တစ်နေရာကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာသူက ယမမင်းလို လူကြီးကပေါ့ဗျာ။ မောင်မင်း ဘယ်ကိုသွားချင်လဲ။ ငရဲပြည်ကို သွားမလား။ ကောင်းကင်ဘုံကို သွားမလားလို့ မေးပါတယ်။ အဲဒီတော့ သူက ကျွန်တော်က ငရဲပြည်ရော ကောင်းကင်ဘုံရော ဘယ်လိုနေရာမှန်း မသိတော့ ဘယ်သွားရမလဲ မဆုံးဖြတ်တတ်ဘူး။ အဆင်ပြေရင် လိုက်ဖို့ပေးပါလားလို့ ဖြေပါတယ်။ အဲဒီတော့ ယမမင်းလို လူကြီးက ကောင်းပြီ မောင်မင်းကို လိုက်ပြပေးမယ်ပေါ့။ ပထမတစ်နေရာကို လိုက်ဖို့တယ်။ နေရာကြီးကလည်း တော်တော်ကြီးကျယ် ခမ်းနားပါတယ်။ စားပွဲကြီးတစ်လုံးမှာ လူတစ်ရာလောက် ထိုင်နေကြတယ်။ စားစရာ သောက်စရာတွေကလည်း စားပွဲပေါ်မှာ အပြည့်ပဲ။ သူတို့ လက်ထဲမှာ ဇွန်းတွေ ခက်ရင်းတွေလည်းရှိတယ်။ စားချင်တာကို ယူစားရုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တွေမှာ လက်က တံတောင်ဆစ် မရှိတဲ့ အတွက် လက်ကို ကွေးလို့မရတော့ စားစရာကို ယူပြီးရင် မစားရရှာဘူး။ လူတွေကလည်း အစားအသောက်မဝတော့ ပိန်ခြောက်ပြီးတော့ လုံးဝကြည့်လို့ မကောင်းပါဘူး။ အဲဒီမှာ လိုက်ဖို့တဲ့သူက ဒါက ငရဲဘုံပဲလို့ သူ့ကို ပြောပါတယ်။

အဲဒီကနေပြီးတော့ သူ့ကို နောက်တစ်နေရာကို ခေါ်သွားပြန်

ပါတယ်။ အဲဒီနေရာကလည်း စောစောက နေရာလိုပဲ အတူတူပဲ စားပွဲဝိုင်းမှာ လူတစ်ရာလောက် ထိုင်နေတယ် စားစရာတွေကလည်း စားပွဲအပြည့်ပါပဲ။ သူတို့တွေလည်း စောစောက တွေ့ခဲ့တဲ့သူတွေ အတိုင်းပဲ။ ဇွန်းတွေ ခက်ရင်းတွေရှိကြပေမဲ့ လက်မှာက တံတောင် ဆစ်တွေ မပါကြတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ယူစားလို့ မရကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ တစ်တွေကတော့ စိုစိုပြေပြေ ဝဝဖြိုးဖြိုးနဲ့ လှပနေကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့တစ်တွေက ကိုယ့်အတွက် မစဉ်းစားဘဲ ဘယ်သူက ဘာကို စားချင်လဲဆိုတာကို လိုက်ကြည့်ပြီးတော့ လိုက် ကျွေးနေကြတယ်လေ။ အဲဒီမှာ လိုက်ပို့တဲ့သူက ဒါက ကောင်းကင်ဘုံ ပဲလို့ ပြောပါတယ်။

ဆရာချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ) ပြောသွားတာက ကိုယ့်အတွက်ပဲ ယူတဲ့သူတွေက လေးပြီးတော့ အောက်ကို ရောက်သွားတယ်။ တစ် နည်းပြောရင် ငရဲကို ရောက်သွားတယ်။ သူများကိုပဲ ပေးနေတဲ့ သူတွေကတော့ ပေါ့ပြီး အပေါ်ကို ရောက်သွားတယ်။ ကောင်းကင်ဘုံ ကို ရောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူများတွေကို ပေးပြီး ပျော်နေကြ တဲ့နေရာဟာ ကောင်းကင်ဘုံ ဖြစ်ပြီးတော့ ကိုယ့်အတွက်ပဲ စဉ်းစားပြီး လုပ်နေရင်း မပျော်ရတဲ့ နေရာဟာ ငရဲဘုံပဲလို့ ပြောသွားပါတယ်။

လူ့လောက ဘဝတိုတိုလေးကို ခဏရောက်လာကြတဲ့ အချိန် မှာ ကိုယ့်အတွက်ပဲ စဉ်းစားမနေဘဲ အများအတွက် စဉ်းစားပြီး ပျော်ရွှင်မှုကို ကိုယ်လိုချင်တာတွေနဲ့ပဲ မရှာဖွေဘဲ အများအတွက် တတ်နိုင်သလောက် ဖြည့်ဆည်းပေးရင်း ကိုယ်လုပ်ပေးလိုက်လို့ သူများ ပျော်ရွှင်နေတာကို မြင်ရတဲ့ ပီတိကို ခံစားကြပါစို့။

စေတီသစ်ယုန်နဲ့ လိပ်ပုံပြင်

ယုန်နဲ့လိပ်ပုံပြင်ကို မူလတန်းကတည်းက သင်ဖူးကြပြီး သားပါ။ လုံ့လ ဝီရိယရှိဖို့ အပျင်းမကြီးဖို့ ဖြေးဖြေးနဲ့ မှန်မှန် လုပ်ဖို့ စတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်တာနက်မှာ ဆက်ဖတ်ကြည့်တော့ ယုန်နဲ့လိပ်ပုံပြင်က နောက်ထပ် ပြိုင်ပွဲတွေ ရှိပါသေးတယ်။ ပထမဆုံးအကြိမ်ပြိုင်ပွဲမှာ ယုန်က ရှုံးနိမ့်သွားတဲ့အတွက် နောင်တရပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြိုင်ဖို့ လိပ်ကို ကမ်းလှမ်းပါတယ်။ လိပ်ကလည်း အနိုင်နဲ့ မပိုင်းချင်တဲ့အတွက် ပြိုင်ဖို့ လက်ခံလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဒုတိယအကြိမ်ပြိုင်ပွဲမှာ ယုန်က သူ့အမှားကို သင်ခန်းစာယူပြီး အပျင်းမကြီးဘဲ မရပ်မနား ပြေးလိုက်တာ ပြိုင်ပွဲကို အနိုင်ရသွားပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ပြိုင်ပွဲက အဆုံးမသတ်သေးပါဘူး။ သမိုင်းအဆက်ဆက် အနိုင်ရခဲ့တဲ့ လိပ်ဟာ ဒီတစ်ပွဲမှာ ရှုံးသွားတဲ့အတွက် ရာဇဝင်တော့ အရိုင်းမခံပါဘူး။ တတိယအကြိမ်မြောက် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့

အတွက် လိပ်က ယုန်ကို ကမ်းလှမ်းပါတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ လိပ်က ပြေးလမ်းကြောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပါတယ်။ ယုန်ကလည်း သူသာ အပျင်းမကြီးဘဲ မရပ်မနား ပြေးမယ်ဆိုရင် အနိုင်ရမယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်နေပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တတိယအကြိမ် မြောက် ပြိုင်ကြတဲ့အခါ ယုန်က ကြိုးစားပြီး ပြေးပေမဲ့လည်း ရှုံးနိမ့်သွားပြန်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြေးလမ်းကြောင်းမှာ မြစ်တစ်ခု ရှိနေလို့ပါ။ ယုန်က ကြိုးစားပေမဲ့ ပြေးလမ်းကြောင်းက သူနဲ့ မကိုက်ညီတဲ့အတွက် ရှုံးနိမ့်သွားတာပါ။

ဒီလိုနဲ့ ယုန်ကလည်း အရှုံးနဲ့ အဆုံးမသတ်ချင်တော့ စတုတ္ထအကြိမ်မြောက်ပြိုင်ပွဲအတွက် လိပ်ကို ထပ်ပြီး ကမ်းလှမ်းပြန်ပါတယ်။ လိပ်ကလည်း လက်ခံလိုက်တယ်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ပြေးလမ်းကြောင်းကို ယုန်က ရွေးချယ်ပါတယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင် ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ဘယ်သူ အနိုင်ရမယ်ဆိုတာကို စာဖတ်သူ ခန့်မှန်းမိလောက်ပါပြီ “ဟုတ်ပါတယ်” ယုန်က အနိုင်ရသွားပါတယ်။ ပြေးလမ်းကြောင်းမှာ ယုန်က တောင်ကုန်းတစ်ခုကို ဖြတ်ဖို့ စီစဉ်ထားလို့ပါ။ အခုအချိန်အထိ ပြိုင်ပွဲက မပြီးသေးပါဘူး။ ပဉ္စမအကြိမ်မြောက် ဆက်ပြီးတော့ ပြိုင်ကြပါသေးတယ်။ ပဉ္စမအကြိမ်မြောက်မှာတော့ ပြေးလမ်းကြောင်းမှာ မြစ်တစ်ခုပါသလို တောင်ကုန်းတစ်ခုလည်း ပါတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်ကတော့ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပါ။ နောက်ဆုံးအကြိမ်မှာတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကူညီပြီးတော့ ပန်းတိုင်ကို အတူတူ ရောက်သွားကြပါတယ်။ ပြောချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ လူတိုင်းမှာ အားနည်းချက်၊ အားသာချက်တွေ ကိုယ်စီရှိကြတယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သူသာတယ်။ ကိုယ်သာတယ် မတွေ့ဘဲ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ခြင်းက လုပ်ငန်းကို ပိုမိုပြီး အောင်မြင်စေတယ်လို့ ပြောတာပါ။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်အတွေးနဲ့ ဆက်စဉ်းစား

ကြည့်ပါတယ်။ ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက် ကြိုးစားကြတဲ့အခါ လမ်းရွေးချယ်တာ မှန်ကန်ဖို့ လိုပါတယ်။ လမ်းရွေးချယ်မှု မှန်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ အားသာချက်ကို သိဖို့လိုပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရင် ကိုယ့်ရဲ့ အရည်အချင်း ကိုယ့်ရဲ့ပါရမီကို သိဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ အဲဒါကို သိပြီး ကိုက်ညီတာကို ရွေးချယ်ကြမယ်ဆိုရင် ပန်းတိုင်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး ရောက်ရှိနိုင်ကြပါမှာပါ။

လူတစ်ယောက် အောင်မြင်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ Talentကို သိဖို့လိုပါတယ်။ Talentကို Polish လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် သက်ဆိုင်ရာ နယ်ပယ်မှာ အောင်မြင်လာကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပုံပြင်က ချဲ့တွေးရင် တွေးသလို နောက်ထပ် သင်ခန်းစာတွေ ရနိုင်ပါသေးတယ်။ စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေများလည်း ရပ်မထားဘဲ ကိုယ့်ရှုထောင့်နဲ့ ကိုယ်ဆက်တွေးကြည့်ကြပါ။

“လူငယ်တိုင်း ကိုယ့်ရဲ့ အားသာချက်ကို အကြောင်းပြုပြီး သက်ဆိုင်ရာ နယ်ပယ်မှာ အောင်မြင်နိုင်ကြပါစေ။ ”

တစ်ခါနဲ့တိုင်း အမြဲ မရှုံးပါ

တစ်နေ့မှာ လူတစ်ယောက်က ဆင်စခန်းတစ်ခုကို ဖြတ် သွားတဲ့အခါ ဆင်တွေကို ချည်ထားတဲ့ကြိုးကို ကြည့်ပြီးတော့ အံ့သြ သွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆင်က အကြီးကြီးဖြစ်ပေမဲ့ ဆင်ကို ချည်ထားတဲ့ ကြိုးက ဆင်နဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် တော်တော်ကြီးကို သေးနေပါတယ်။ လှောင်အိမ်ထဲလည်း မထည့် ချိန်းကြိုးတွေနဲ့လည်း မချည်ထားတဲ့အတွက် ဆင်တွေဟာ အချိန်မရွေး ရုန်းကန်ပြီး ထွက် ပြေးသွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့များ ထွက်မပြေးနိုင်ကြတာလဲလို့ စဉ်းစားနေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဆင်ထိန်းကိုလည်းတွေ့ရော အဲဒီလူက “ဘာကြောင့် ဒီဆင်တွေက ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားကြတာ လဲ။ သူတို့ကို ချည်ထားတဲ့ ကြိုးတွေကလည်း သေးသေးလေးရယ်။ ဒါနဲ့လည်း သူတို့က ဒီအတိုင်းနေကြတာပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ” မေးပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဆင်ထိန်းက ပြန်ဖြေပါတယ်။ သူတို့ ငယ်ငယ် လေးကတည်းက ဒီကြိုးနဲ့ပဲ ချည်ထားတာပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူတို့အရွယ်နဲ့ ဒီကြိုးကို ရုန်းပြီးထွက်ပြေးလို့ မရဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း ဒီကြိုးက သူတို့ ရုန်းထွက်လို့ မရနိုင်တော့ဘူးလို့ ယုံကြည်နေကြတယ်။ ဒီကြိုးတွေဟာ သူတို့ကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ ထွက်ပြေးဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားကြတော့ဘူး။

ဆင်ထိန်းဖြေတာကို ပြန်ကြားရတော့ အဲဒီလူက တော်တော် လေးကို အံ့ဩသွားတယ်။ အဲဒီဆင်တွေဟာ အချိန်မရွေး ရုန်းထွက်ပြီး ပြေးလို့ ရနိုင်ပေမဲ့ သူတို့ မလုပ်နိုင်ကြဘူးလို့ ယုံကြည်နေကြတဲ့ အတွက် အဲဒီနေရာမှာပဲ ရှိနေကြတယ်။

ဒါလေးကလည်း အွန်လိုင်းမှာ ဖတ်ရတဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခုပါ။ ဆက်ပြီးတော့ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော့်တို့ လူသားတွေ ကရော တစ်ခါလုပ်ကြည့်လို့ မဖြစ်တာနဲ့ ဆက်မလုပ်ဖြစ်ဘဲ ဒီ အတိုင်းလေး မျောနေကြတဲ့သူတွေ ဘယ်လောက်များ ရှိလိုက်မလဲ။ တစ်ခါလုပ်လိုက်လို့ မဖြစ်တာနဲ့ အမြဲတမ်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ဘယ်တော့မှ မထင်ထားပါနဲ့။ သိပ္ပံပညာရှင် သောမတ်စ်အယ်ဒီဆင် တောင်မှ လျှပ်စစ်မီးသီးကို ရရှိဖို့အတွက် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ခဲ့ ရသေးတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမှာလည်း အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစား ခွင့်ရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့် တစ်ခါရုံးတိုင်း၊ အမြဲတမ်း မရုံးပါ။
လဲကျရင် ပြန်ထကြတာပေါ့။

နှုတ်စက်ပါ

ပျန်က အသားတွေ ဖြန့်ချိတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ အလုပ် လုပ်ပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ သူ့အလုပ်တွေပြီးတဲ့အချိန်မှာ အအေး ခန်းတစ်ခုထဲကို ဝင်ပြီးတော့ စစ်ဆေးနေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ တံခါးက lock ကျပြီးတော့ ပိတ်သွားပါတယ်။ အသံ ကုန် အော်ဟစ်၊ တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုပြီး အကူအညီတောင်း ကြည့် ပေမဲ့လည်း ဘာမှ ထူးခြားမလာပါဘူး။ ဘယ်သူကမှ သူ အော်ဟစ် နေတာကို မကြားနိုင်ပါဘူး။ ကံမကောင်းချင်တော့ အလုပ်သိမ်း သွား ပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ဝန်ထမ်းတော်တော်များများကလည်း ပြန်ကြပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ကို ကူညီမယ့်သူက မရှိတော့ပါဘူး။

တော်တော်လေး ကြာသွားတော့ ပျန်ဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ပြာ နှမ်းပြီး သေလုမြောပါးဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း တစ် ယောက်က ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီးတော့ ပျန်ကို ကယ်လိုက်ပါ တယ်။ တကယ်တော့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက အအေးခန်းဘက်မှာ

တာဝန်ကျတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ပျက်ဆီးရုံတွေ ဘာတွေ ရောက်ပြီး သတိရလာတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ တာဝန်နေရာလည်း မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုကြောင့် ရောက်လာပြီး သူ့ကို ကယ်နိုင်ခဲ့တာလဲလို့ လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းကို မေးကြည့်ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက သူဟာ ဒီနေရာမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ (၃၅)နှစ် ရှိပါပြီ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဝန်ထမ်းတွေ ရာချီပြီး အလုပ်ကိုလာကြတဲ့အထဲက မင်းက ငါ့ကို မနက်အလုပ်လာ တိုင်း နှုတ်ဆက်သလို၊ ညနေ အလုပ် ပြန်တိုင်းလည်း နှုတ်ဆက် တယ်လေ။ တော်တော်များများကတော့ ကျွန်တော့်ကို မမြင်သလိုဘဲ နေကြတယ်လေ။ ဒါကြောင့် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း မင်းက ငါ့ကို နှုတ် ဆက်တာကို သဘောကျတယ်။ ဒီနေ့ မနက်ကတော့ မင်းက ငါ့ကို နှုတ်ဆက်သွားပြီး ညနေပိုင်းကျတော့ မင်းနှုတ်ဆက်တာကို မကြားရ သေးတာကို ငါ သတိထားမိတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတစ်ခုခုများ ဖြစ် နေမလားလို့ စက်ရုံကို ပတ်ပြီး လိုက်ရှာတာ မင်းကို တွေ့တာပဲလို့ ပြန်ဖြေပါတယ်။

ဒါလေးက ကျွန်တော် အင်တာနက်မှာ ဖတ်လိုက်ရတဲ့ အ ကြောင်းအရာလေးတစ်ခုပါ။ စာဖတ်သူများ ဆက်ပြီး စဉ်းစား ကြည့် ပါ။ လူ့ဘဝတိုတိုလေးမှာ အဆင့်အတန်းတွေ ခွဲခြားပြီး မသိသလို မနေတတ်တဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဂိတ်ပေါက်စောင့်တဲ့ လုံခြုံရေး ကို နေ့တိုင်း နှုတ်ဆက်တဲ့အတွက် အသက်ပေးက လွတ်မြောက်သွား ပါတယ်။

တစ်ခါတလေမှာ ကျွန်တော့်တို့အားလုံးဟာ အဆင့်အတန်း တွေ ခွဲခြားပြီးတော့ ကိုယ့်နဲ့ မတူသလို မတန်သလို ဆက်ဆံတတ်ကြ ပါတယ်။ တကယ်တော့ လူလောကကြီးထဲကို ရောက်လာတဲ့ လူတွေ မှာ ကောင်းတာတွေရှိသလို မကောင်းတာတွေရှိမယ်။ အသုံးမဝင်တဲ့ သူတွေရှိသလို အသုံးတည့်တဲ့ သူတွေလည်း ရှိမယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ

အောင်ကိုဦး ၊ UMK ၊

ဆိုတဲ့သူဖြစ်စေ၊ ကောင်းကွက်တစ်ခုတော့ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဘယ်
လောက်ပဲ ညံ့တဲ့သူဖြစ်စေ၊ တော်တဲ့တစ်နေရာတော့ ရှိနိုင်ပါတယ်။

ဘယ်လောက်ပဲ အသုံးမတည့်တဲ့သူဖြစ်စေ၊ အသုံးတည့်တဲ့
တစ်နေရာတော့ ရှိနိုင်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်မှာတော့ “ Every cloud
has a sliver lining. ” လို့ဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ လူတစ်
ယောက်ကို ပြုံးပြန့်တတ်ဆက်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးပါနဲ့။

စိတ်ကောင်းလေးတွေ ထားကြမယ်

တော်တော်များများကတော့ ဒီပုံပြင်လေးကို ကြားဖူးကြမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်ပြောပြချင်ပါတယ်။ တစ်ခါတုန်းက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ သွားပြီးတော့ အလုပ်လုပ်ပြီး စီးပွားသွားရှာကြပါတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်တဲ့အတွက် တော်တော်လေး စုဆောင်းမိသလိုရှိပါတယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ သောက်သောက်စားစား ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတော့ ပိုက်ဆံလေးတော့ ရပါတယ်။ စုမိ ဆောင်းမိ မရှိဘူးပေါ့ဗျာ။ စုမိ ဆောင်းမိရှိတဲ့ တစ်ယောက်က အိမ်ပြန်မယ်လုပ်တိုင်း စုမိဆောင်းမိ မရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းက ဆွဲထားတာနဲ့ နှစ်တော်တော်လေး ကြာသွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်တော်တော် ကြာလာတော့ စုမိဆောင်းမိရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းက မင်းပြန်မလိုက်ရင်လည်းနေတော့ ငါတော့ပြန်တော့မယ်လို့ ပြောတဲ့အတွက် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်

အိမ်ပြန်လာကြပါတယ်။

ခရီးက အလှမ်းဝေးတော့ ချက်ချင်း ပြန်မရောက်နိုင်တဲ့ အတွက် လမ်းခရီးမှာ ခရီးတစ်ထောက် နားကြပါတယ်။ ဇရပ်တစ်ခု မှာ ညအိမ်ဖို့အတွက် နားကြတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ညသန်းခေါင်လောက် ရောက်တော့ စုမိဆောင်းမိ မရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းက ဒီအတိုင်း ပိုက်ဆံ မပါဘဲ အိမ်ပြန်ရင် အိမ်သူသက်ထားနဲ့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် နဂိုကတည်းက စိတ်ကောင်းမရှိတော့ အဆင်ပြေတဲ့ သူငယ်ချင်းကို သတ်ပြီး သူ့မှာပါတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို ယူပါတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သုံးရက်လ ခုံးမျက်စလေးက ကောင်းကင်မှာ ကွေးကွေး လေးပေါ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အသတ်ခံရတော့မယ့် သူငယ်ချင်း က သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းက သူ့ကိုသတ်ပြီး ပိုက်ဆံတွေ မတရား ယူသွား တဲ့အကြောင်းကို လမင်းနဲ့ တိုင်တည်ပြီးပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတ် လိုက်တဲ့ သူငယ်ချင်းက မမှုပါဘူး။ ဒီလမင်းက သူ့ရဲ့ မကောင်းမှု ကို ဘယ်လိုမှ သက်သေမထူနိုင်ဘူးလို့ သူက ယုံကြည်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နောက်နေ့ကျတော့ တစ်ယောက်တည်း အိမ်ကို ပြန် လာခဲ့ပါတယ်။ ရိုးသားတဲ့ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းက တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီး နေခဲ့ပြီ။ ရွာကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာ တော့ဘူး စသည်ဖြင့် မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံပြီး သတင်းလွှင့်လိုက် ပါတယ်။ သူကတော့ သူ့များရှာခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို အပိုင်သိမ်းပြီး အဆင်ပြေလေရဲ့။ ရက်တွေ လတွေ ကြာလို့ တစ်နေ့မှာတော့ ညနေ စောင်း ထမင်းစားပြီးစ အိမ်ရှေ့က ကွပ်ပျစ်မှာ လှဲပြီး အနားယူနေတဲ့ အချိန်မှာ လဆန်းရက်ကြောင့် သုံးရက်လ ခုံးမျက်စလေးကို တွေ့တော့ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းက လမင်းကိုတိုင်တည်တာကို သတိရပြီး ပြုံးမိ တယ်။ အဲဒါကို သူ့ရဲ့ မိန်းမက တွေ့သွားတော့ ဘာကြောင့်ပြုံးတာလဲ

လို့ မေးပါတယ်။ ပထမတော့ မဖြေပါဘူး။ မဖြေလေ သူ့မိန်းမက သံသယတွေ ဖြစ်ပြီး ရှင်က တစ်ပြည်တစ်ရွာမှာ နောက်တစ်ယောက် ကျန်ခဲ့လို့လား ဘာလား စသည်ဖြင့် ထပ်ခါခါ စကားနာတွေ ထိုးပြီး မေးတော့ ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောပါနဲ့လို့ ကတိတောင်းပြီး အကျိုး အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ သူ့မိန်းမကလည်း ယောက်ျား ဒုက္ခရောက်မယ့်ကိစ္စ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးပေါ့။

တစ်နေ့ကျတော့ အဲဒီလင်မယားနှစ်ယောက်က အကြီး အကျယ် စကားများပြီး ရန်ဖြစ်ကြပါတယ်။ ယောက်ျားဖြစ်သူက ရိုက်မယ်ပုတ်မယ်တွေလုပ်တော့ မိန်းမက အိမ်က ဆင်းပြေးပြီး သူ့ သူငယ်ချင်းကိုတောင် သတ်ခဲ့တာ သူ့ကိုလည်း သတ်လိမ့်မယ် ဘာ ညာဆိုပြီး ဖြစ်ကြောင်းရယ် ကုန်စင်ကို လျှောက်ပြောပါတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီလူက ဒုက္ခရောက်သွားပါတယ်။ ပုံပြင်ကတော့ ဒါပါပဲ။

ပုံပြင်ကပေးလိုက်တဲ့ message က မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိဘူးလို့ မီးမောင်းထိုးပြလိုက်ခြင်းပါ။ ဒါဟာ တကယ့် အမှန်တရားပါ။ ကိုယ်လုပ်လိုက်တဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်း အရာ အားလုံးကို ဘယ်သူမှ မသိပေမဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သိပါတယ်။ ကိုယ့်လုပ်လိုက်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လိပ်ပြာသန့်ဖို့ လိုပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ရတဲ့သူဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင်မှ မယုံရတော့ဘူးဆိုရင် အများတကာက ကိုယ့်ကို ဘယ်လို ယုံကြည်ကြပါ့မလဲ။

လူတစ်ယောက်ဟာ မိုးပျံအောင်တော်နေပါစေ။ သူ မတူ အောင် ထူးချွန်ထက်မြက်နေပါစေ။ မကောင်းမှုတွေ လုပ်နေခဲ့မယ် ဆိုရင် သေရင် ငရဲတော့ရောက်နိုင်ပါသေးတယ်။ တော်တိုင်းလည်း ကောင်းချင်မှ ကောင်းကြပါလိမ့်မယ်။ ကောင်းတိုင်းလည်း တော်ချင်မှ

တော်ကြပါလိမ့်မယ်။ တော်လည်းတော် ကောင်းလည်း ကောင်းရင်
တော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မတော်သေးရင်လည်း
ကောင်းနိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားကြစေချင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ “ No one is perfect ” ဆိုတဲ့ စကားလိုပဲ ပုထုဇဉ်
လူသားမှန်သမျှ ရာနှုန်းပြည့် ကောင်းမွန်နေဖို့တော့ မလွယ်ပါဘူး။
လူတိုင်းမှာ ကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ မကောင်းတဲ့စိတ်က ဒွန်တွဲနေကြတာ
ပါ။ ကောင်းတဲ့စိတ်တွေ များနေတဲ့သူက လူကောင်းဖြစ်နေပြီးတော့
မကောင်းတဲ့စိတ်တွေ များနေတဲ့သူက လူဆိုးလို့ဆိုကြတာပေါ့။

ဒါကြောင့် ခဏတာရှင်သန်ရတဲ့ လူ့ဘဝတိုတိုလေးမှာ မကောင်း
တာတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ချလို့ ကောင်းတဲ့စိတ်တွေကို အတတ်
နိုင်ဆုံးမွေးမြူပြီး ငြိမ်းချမ်းတဲ့ဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်ကြပါစေ။

ထောပတ်တစ်ပေါင်

တစ်ခါတုန်းက လယ်သမားတစ်ယောက်ဟာ မုန့်ဖုတ်သမားဆီကို ထောပတ်တစ်ပေါင်စီ ပုံမှန် ရောင်းလေ့ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ မုန့်ဖုတ်သမားက ထောပတ်ကို တစ်ပေါင် ပြည့်/မပြည့် ချိန်ကြည့်တဲ့အခါ ထောပတ်က တစ်ပေါင် မပြည့်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ မုန့်ဖုတ်သမားက ဒေါသတွေ ထွက်ပြီး လယ်သမားကို တရားရုံးမှာ တရားစွဲပါတယ်။

တရားရုံးရောက်တော့ တရားသူကြီးက

“ထောပတ် တစ်ပေါင်ကို ဘယ်လိုချိန်သလဲလို့” လယ်သမားကို မေးပါတယ်။

“ကျွန်တော်က တော်တော်ရှေးရိုးကျတဲ့သူပါဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ ချိန်စရာအလေး ကောင်းကောင်းလည်း မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချိန်ခွင်တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်” လို့ လယ်သမားက ပြန်ဖြေပါတယ်။

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား ဘယ်အလေးနဲ့ ချိန်လဲ” လို့ တရားသူကြီးက ဆက်မေးပါတယ်။

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား။ မုန့်ဖုတ်သမား ကျွန်တော့်ဆီက စပြီးတော့ ထောပတ် မဝယ်ခင် အချိန်တော်တော် ကြာကြာကတည်းက တစ်ပေါင်ရှိတဲ့ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို မုန့်ဖုတ်သမားဆီက ကျွန်တော် ဝယ်နေခဲ့တာပါ။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း မုန့်ဖုတ်သမားက ပေါင်မုန့် ယူလာတိုင်း အဲဒီပေါင်မုန့်နဲ့ ထောပတ်ကို ချိန်ပြီး ပြန်ပေးနေတာပါ”လို့ လယ်သမားက ဖြေလိုက်ပါတယ်။

“ဒီကိစ္စမှာ မုန့်ဖုတ်သမားက လွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်ပြောစရာ မလိုပါဘူး” လို့ လယ်သမားက ပြောပါတယ်။

ပုံပြင်လေးကတော့ အဲဒီမှာပဲ အဆုံးသတ်သွားပါတယ်။ ဒီပုံပြင်က ပြောချင်တာက နယူတန်ရဲ့နိယာမလိုပဲ သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုရှိတယ်ဆိုတာကို သက်သေထူနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ပေးသလောက် ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရ လိုက်တာပါ။ တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ်ဆိုရင် “ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတဲ့ အရာတစ်ခု အတွက် ကိုယ်ကရော ထိုက်တန်တဲ့ပေးဆပ်မှုရှိရဲ့လား” လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်ပါ။

ကောင်းတာဖြစ်စေ။ မကောင်းတာဖြစ်စေ။ လုပ်ပါများရင် အကျင့်ခွဲသွားတတ်ပါတယ်။ တချို့တချို့တွေက သူများကို လိမ်ညာ လှည့်စားလို့ရတဲ့ အချိန်မှာတော့ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ရယ်။ ကိုယ့်ဘက်ကိုလည်း ပြန်ပတ်ရော ကမူးရှူးထိုးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါတယ်။ အမှန်တရားဆိုတာ တကယ်တော့ ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေ ယုံကြည်ကြတဲ့စကားလိုပဲ ဝဋ်ဆိုတာ နောက်ဘဝ မကူးပါဘူး။ တူသော အကျိုးပေးပါတယ်။

အားရှိတဲ့အချိန်မှာ ခုန်လှိုက်ပါ

ဒီနေ့လည်း အွန်လိုင်းပေါ်မှာ ဖတ်မိတဲ့အကြောင်းလေး တစ်ခုကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဖားတစ်ကောင်ကို ရေလုံတစ်ခုထဲမှာ ထည့်ပြီးတော့ အဲဒီရေလုံကို အပူပေးပါတယ်။ စခြင်းတော့ သိပ်ပြီးမပူသေးတော့ ဖားက အဆင်ပြေပါတယ်။ တော်တော်လေး ပူလာတဲ့အထိ ဖားက ရေလုံထဲမှာ ဆက်နေပါသေးတယ်။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်တော့တဲ့ အချိန်ကျတော့မှ ဖားဟာ ရေလုံထဲက ခုန်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ခုန်မထွက်နိုင်တော့ဘဲ သေပွဲဝင်သွားရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက အားမှ မရှိ တော့တာ။ ဒီအကြောင်းအရာလေးကို ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ ဘာကြောင့် ဖားက သေတာလဲဆိုရင် ယေဘုယျအနေနဲ့တော့ အပူကြောင့် သေတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ စဉ်းစား ကြည့်လိုက်ရင် အပူကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်အမှား

ကြောင့်ပါလို့ စာရေးသူက ဆိုထားပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါဟာ တကယ်အမှန်တရားပါ တကယ်ဆိုရင် သူ့မှာ ခုန်နိုင်တဲ့ စွမ်းအား ရှိတဲ့အချိန်ကတည်းက ခုန်ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ။ ခုန်ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ နောက်ကျနေပါပြီ။ သူ့မှာ စွမ်းအားတွေ မရှိတော့ပါဘူး။

ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကရော ဘဝဒုက္ခတွေကြား မှာ၊ လုပ်ငန်းခွင် အခက်အခဲတွေကြားမှာ ဘယ်လောက် ရှည်ကြာ နေကြပြီလဲ။ အလုပ်တစ်ခုကို စလုပ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ အကြောင်း အမျိုးမျိုးတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ဖို့ အခွင့်အလမ်း မရခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ် နေရင်းနဲ့ ဒီအလုပ်ဟာ ကိုယ့်အတွက် အဆင်ပြေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင် လားဆိုတာကို သုံးသပ်ဖို့လိုပါတယ်။ အဆင်မပြေနိုင်တဲ့ ပတ်ဝန်း ကျင်ဆိုရင်တော့ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တုန်းမှာ ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစား သင့်ပါတယ်။ ရုံးထွက်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ အချိန်မှာ ကြုံရနိုင်တဲ့ အန္တရာယ် တွေလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေကို “ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုး စားပါ” ဆောင်းပါးမှာ အသေးစိတ် ရေးခဲ့ပါပြီ။

အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ အကြောင်းကြောင်း တွေကြောင့် ရုံးမထွက်နိုင်ဘဲ နစ်နေတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်အတွက် အဆင်ပြေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နေရာမှာ အချိန်အကြာကြီး မြှုပ်နှံလိုက် ရင်တော့ အကျိုးရှိနိုင်ပေမဲ့ အကျိုး မရှိနိုင်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြှုပ်နှံမိရင်တော့ အထက်က ဖားလို အဖြစ်မျိုးတွေ ကြုံတွေ့နိုင်ပါတယ်။ အဆင်မပြေမှန်းသိလျက်နဲ့ ရုန်းမထွက်ဖြစ်ကြတာတစ်ခုက ထပ် တွေ့ရမယ့် အန္တရာယ်တွေ စိန်ခေါ်မှုတွေကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေတာ လည်းပါသလို ဒီမှာများ အဆင်ပြေလာမလားလို့ မျှော်လင့်နေတာ လည်း ပါပါလိမ့်မယ်။ ဘာအကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အမှန်ကို မြင်နိုင်ဖို့လိုပါတယ်။ အမှန်ကို မြင်ပြီးရင် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အချိန်

အားရှိတဲ့အချိန်မှာ ခုန်လိုက်ပါ

မှန်ချနိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီဆိုရင်လည်း အချိန် မဆိုင်းဘဲ အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ဖို့လိုပါတယ်။ ဒါမှသာ ကိုယ်နဲ့ သင့်တော်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှင်သန်နိုင်ကြမှာပါ။

စာဖတ်သူများအနေနဲ့ ကိုယ့်နေရာကို ကိုယ်က အသေအချာ သုံးသပ်ပြီးလို့ အဆင်မပြေတော့ဘူးဆိုရင် အားအင် မကုန်ခန်းခင် အရွယ်မလွန်ခင် အချိန်ရှိတုန်း၊ စွမ်းအားရှိတုန်း ခုန်ထွက်လိုက်ပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါရစေ။

လက်သမားဝံ့မြင်

အသက်ကြီးကြီးနဲ့ လက်သမားတစ်ယောက်ဟာ အလုပ်က အနားယူဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ အိမ်ဆောက်တဲ့ လုပ်ငန်းကို အနားယူပြီးတော့ သူ့ရဲ့ မိန်းမ၊ သူ့ရဲ့ မိသားစုနဲ့ပဲ လက်ကျန်ဘဝကို အေးအေးဆေးဆေး နေတော့မယ့်အကြောင်း သူ့ရဲ့ အလုပ်ရှင် ကန်ထရိုက်ကို ပြောပြပါတယ်။ သူက အလုပ်ကိုတော့ သတိရနေမှာ ဖြစ်ပေမဲ့ သူက အနားယူဖို့ လိုအပ်နေပါပြီ။ သူ့ရဲ့အလုပ်ရှင်က တားချင်ပေမဲ့ လည်း မတားနိုင်တော့ပါဘူး။

အလုပ်ရှင်က ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ညှာတာထောက်ထားပြီး အိမ် တစ်လုံးပဲ နောက်ဆုံးဆောက်ပေးဖို့ သူ့ကို သွားပြောတဲ့အခါ စိတ် မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ လက်သမားက ဆောက်ပေးမယ်လို့ ပြောပေ မဲ့လည်း သူက အလုပ်ဆက်လုပ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားတော့တာကို မြင် သာထင်သာ ရှိလှပါတယ်။ အိမ်ကို ဆောက်တဲ့အခါလည်း ခပ်ညံ့ညံ့ လက်ရာနဲ့ အရည်အသွေးနိမ့်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုပဲ သုံးပြီး အဲဒီအိမ်ကို

ဆောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို လုပ်လိုက်တာဟာ သူ့အတွက် ကံမကောင်း မှု တစ်ခုလို့ အဲဒီတုန်းက သူ မသိခဲ့ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ လက်သမားက အိမ်ကို လျော့ရိလျော့ရဲ့နဲ့ ဆောက် လိုက်တာပြီးသွားတဲ့အခါမှာ အလုပ်ရှင်ကန်ထရိုက်က အိမ်ကို လာ စစ်တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်သေ့ကို လက်သမားရဲ့လက်ထဲကို ထည့်ပြီး တော့....

“ဒါဟာ မင်းရဲ့ အိမ်ပဲ”

“မင်းအတွက် ငါ့ရဲ့လက်ဆောင်” လို့ အလုပ်ရှင် ကန်ထရိုက် က ပြောလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာတော့ လက်သမားဟာ ရှော့(ခံ) ရသွားတယ်။ အရမ်းလည်း ရှက်မိသွားတယ်။ တကယ်လို့သာ သူ နောက်ဆုံး ဆောက်ခဲ့ရတဲ့ အိမ်ဟာ သူ ပိုင်ဆိုင်ရမယ့် အိမ်လို့ သိခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီထက်ကောင်းအောင် ဆောက်ခဲ့မှာပေါ့ အကောင်းဆုံးလက်ရာနဲ့ အကောင်းဆုံးပစ္စည်းတွေ သုံးပြီးဆောက်ခဲ့မှာပေါ့။ အခုတော့ သူ ဖြစ်သလို ဆောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်မှာပဲ သူနေရတော့မယ်။ ဘာမှ ပြင်လို့ မရတော့ဘူး။

ပုံပြင်လေးက ဒီမှာပဲ အဆုံးသတ်သွားပါတယ်။ အွန်လိုင်းမှာ ဒီပုံပြင်ကို ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ခံယူချက်နဲ့ အရမ်းတိုက်ဆိုင် နေလို့ ပြန်မျှဝေလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် wall မှာ တင်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ “အကောင်းဆုံးလုပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မမျှော်လင့်ပါနဲ့” နဲ့ ထပ်တူကျတယ်လို့ ခံစားရပါတယ်။ ရချင်လို့ လုပ်တာ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ ဆိုလိုတာက အကျိုးလိုလို့ ညှောင်ရေလောင်း တာမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က ခက်သားဗျ။ ဘုရား သွားပြီး ဆီမီး၊ ပန်း၊ ရေချမ်းလောက် ပူဇော်တယ်။ တောင်းတဲ့ဆုက ဇောတိက။ ဇဋီလ သူဌေးလောက် ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်တို့ဘဝ တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ဖန်တီးတဲ့အတိုင်း ရရှိနေကြတာပါ။

လက်သမားနေရာက စာဖတ်သူများ စဉ်းစားကြည့်ပါ။
အစောကြီးကတည်းက ဒီအိမ်ကို သူ ရမယ်မှန်းသိရင် အခုလုပ်နေ
တဲ့ပုံစံမျိုး လုံးဝလုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သေချာပါတယ်။ အတတ်နိုင်ဆုံး
အကောင်းဆုံး လုပ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့
ကျွန်တော်တို့ ဘဝပါပဲ။

ဘဝမှာ တစ်ရက်တည်းပဲ နေရတော့မယ်ဆိုရင်တောင်မှ
အဲဒီ တစ်ရက်ကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနဲ့ လိပ်ပြာသန့်သန့် ရှင်သန်လိုက်ပါ။
ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အကောင်းအဆိုး အကြောင်းအကျိုးကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
က ဖန်တီးခဲ့တယ်ဆိုတာ စာဖတ်သူများ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လိုက်ပါ။

ဒီထက်ပိုပြီး ရှင်းလင်းအောင် ပြောရရင် ဒီနေ့ ကြုံတွေ့နေ
ရတဲ့ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးတွေဟာ အတိတ်က ကံ၊ တစ်နည်းပြောရင်
အလုပ်တွေကြောင့်ပါ။ အဲဒီလိုပဲ မနက်ဖြန်မှာ ကြုံတွေ့ရမယ့်
ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ်တွေဟာ ဒီနေ့လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေ (ဝါ) ကံတွေ
ကြောင့်ဆိုတာ မိတ်ဆွေယုံကြည်လိုက်ပါ။ ဒီစကားတွေဟာ ကျွန်တော်
ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
ကိုယ်တိုင် ဟောကြားခဲ့တာပါ။

ဒါကြောင့် “ဘာပဲလုပ်လုပ် အကောင်းဆုံးလုပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့
မမျှော်လင့်ပါနဲ့။ ” ကိုယ်လုပ်လိုက်တဲ့ အကောင်းအဆိုး အကြောင်း
အကျိုးအားလုံးကို ကိုယ်တိုင်ခံစားရမှာ သေချာပါတယ်။

ဒီအကြောင်းအရာလေးကို ဖတ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ခံစား
မိသမျှ ပြန်မျှဝေတာပါ။ စာဖတ်သူများဆက်ပြီး တွေးကြည့်ပါ။
တစ်ခုခုတော့ရမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

ဖားပုံပြင်နဲ့ ပတ်သက်လို့

ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းက ရေးလိုက်တဲ့ ဖားပုံပြင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ စာဖတ်ပရိသတ်တွေဆီက ပြန်ကြားရတာတွေ အများကြီးပါ။ page တွေ တော်တော်များများမှာလည်း ပြန်ပြီးတော့ share လုပ်ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ လက်ရှိအခြေအနေနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျလို့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လှမ်းပြောကြတဲ့သူတွေ ရှိသလို ခုန်ထွက်လိုက်မှ ပိုဆိုးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲလို့ မေးကြတဲ့သူတွေလည်း ရှိကြပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ဒီအကြောင်းကို ဆက်ရေးလိုက်ပါတယ်။ တကယ်တော့ “ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ” ဆောင်းပါးမှာကတည်းက အသေးစိတ်ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ခုန်မထွက်ခင်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ ခုန်နိုင်စွမ်းအား၊ အပြင်လောကမှာ တွေ့နိုင်တဲ့ Risk တွေ Challenge တွေ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ခံနိုင်ရည် စွမ်းအားတွေကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရမှာပါ။ ထိုင်နေလို့တော့

ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ “ထိုင်နေရင် အကောင်း သား ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိ” ဆိုတဲ့ စကားကလည်း ရှိနေတော့ နေရာ တိုင်းမှာ ဒွိဟတွေ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုင်နေတာထက် စာရင်တော့ ထသွားတာကမှ ခရီးရောက်မယ်လို့ စာရေးသူက မြင်ပါ တယ်။ ကျိုးမှန်းသိသွားတာက ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ နဂိုကတည်းက ကျိုးနေပြီးသားပဲဆိုတော့ လူတွေ သိသွားတာပဲရှိတယ်။ ရလဒ်ကတော့ ခရီးရောက်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုင်နေရင်တော့ ခရီး မရောက်နိုင်ပါ ဘူး။

ဘယ်လို အခြေအနေတွေမှာ လက်ရှိနေရာက ရုန်းထွက် သင့်လဲ။ ဒါကလည်း စဉ်းစားစရာပါ။ ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက မင်္ဂလသုတ်မှာ ဟောကြားတော်မူ ခဲ့ပါတယ်။

“ ပတိရူပ ဒေသဝါသော စ၊
ပုဗ္ဗေ စ ကတပုညတာ။
အတ္တသမ္မာပဏိမိ စ၊
ဧတံ မင်္ဂလ မုတ္တမံ ”

ကုသိုလ်၊ ပညာ ၊ ဥစ္စာရဖို့ သင့်ရာဒေသ အမြဲနေ အစချိတဲ့ မင်္ဂလာကဗျာလေးကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ရွတ်ခဲ့ကြဖူးမှာပါ။ ဘုရား ရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကတော့ ကုသိုလ်၊ ပညာ၊ ဥစ္စာရတဲ့ သင့်တင့် လျောက်ပတ်တဲ့ နေရာမှာ နေသင့်တယ်လို့ လမ်းညွှန်ပြထားပြီး သားပါ။ စာရေးသူကတော့ လောကီလူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အလုပ်တစ်ခု လုပ်တဲ့အခါ ကိုယ့်ဘဝအတွက် အာမခံချက်ပေးနိုင်တဲ့ ပညာတစ်ခုခု ရနိုင်လား။ ဒါမှမဟုတ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်

စီးပွားရေးလုပ်နိုင်လောက်တဲ့အထိ ဥစ္စာရနိုင်မလား ဒီနှစ်ခုကို ကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီ နှစ်ခုလုံး မဟုတ်တောင်၊ တစ်ခုလောက်တော့ ရမှသာ အဲဒီနေရာမှာ နေသင့်ပါတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ စွမ်းအားရှိတုန်း၊ အချိန်ရှိတုန်းမှာ ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြရမှာဖြစ်ပါတယ်။

စာရေးသူကိုယ်တိုင် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တော်တော်များများကို လုပ်ကိုင်နေတဲ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှာ Supervisor, Assistant Manager စတဲ့ ရာထူးတွေနဲ့ လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ပိုက်ဆံကို ရှာမယ်ဆိုရင်တော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဝှင်ဖန်လို့ ရတယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒါမျိုးကိုလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး။ ပညာကတော့ လုံးဝ မရပါ။ ကိုယ်တတ်သလောက် မှတ်သလောက်တောင် အသုံးချလို့ မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် ၂ နှစ်ပဲ အလုပ် လုပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

အလုပ်က ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာလည်း ပန်းခင်းတဲ့ လမ်းက စောင့်နေမှာ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ ဒုက္ခမျိုးစုံ ကျော်ဖြတ်ပြီးတော့မှ အခုအခြေအနေ AELC ဆိုတဲ့ သင်တန်းကျောင်းလေးကို ကျွန်တော် တည်ထောင်နိုင်တဲ့အထိ ဖြစ်လာတာပါ။ အရင်းအနှီး တစ်ပြားမှ မရှိတဲ့ အခြေအနေက ကြိုးစားခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်တော့် အကြောင်းတွေ ဆက်ပြောနေရင် ကိုယ်ရည်သွေးတယ် ဖြစ်နေမှာ ကြောင့် ဆက်မပြောတော့ပါဘူး။ ပြောချင်တာက အလုပ်မထွက်ခင်ကတည်းက ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ။ ဘယ်မှာ လုပ်ချင်တာလဲ။ ဘာတွေ လိုအပ်လဲ။ ဘယ်လောက် အချိန်ပေးရမလဲစတဲ့ အချက်တွေကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ။ အဲဒီအချက်တွေ အားလုံး စဉ်းစားပြီးရင် အသေးစိတ် အစီအစဉ်ချလိုက်ပါ။ အားလုံး သေချာတဲ့အခါ စတင်

အောင်ကိုဦး ၊ UMK ၊

ပြီး လျှောက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ။ ကြိုးစားနေတဲ့အချိန်မှာ သေချာပေါက်ရင်းရမှာက အချိန်ရယ်၊ ငွေရယ်၊ ပင်ပန်းမှုရယ်၊ ဒါကြောင့် နေ့သစ်တိုင်း နေ့သစ်တိုင်းမှာ အချိန်နဲ့ ငွေကို ရင်းပြီး လျှောက်နေရတာကို မမေ့မလျော့အောင် သတိပေးနေပါ။

မြန်မာလူငယ်တွေအနေနဲ့ ကိုယ်ရှင်သန်ချင်တဲ့ နေရာမှာ ရှင်သန်ခွင့်ရနိုင်ဖို့ ဒီနေ့ပဲ ကြိုးစားလိုက်ပါ။

လှုပ်နှိုးတာက စပြီး လှုပ်ကြည့်ပါ

ဖားပုံပြင်ကို ရေးပြီးကတည်းက မေးခွန်းတော်တော်များများ မေးကြပါတယ်။ အဲဒီအထဲက မေးခွန်းအချို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အားလုံးလည်း သိရအောင်လို့ ရေးလိုက်ပါတယ်။ သူမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို အနှစ်ချုပ်လိုက်ရင် စိုးရိမ်စိတ်တွေ များနေတယ်၊ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်တွေ ပျောက်နေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို လိုက်ပြိုင်နေတယ်လို့ ခံစားနေရပြီးတော့ သူကတော့ မပြိုင်ချင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။

ဘာကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်တွေ များနေလဲ၊ ကျွန်တော် နားလည်သလောက် ပြောကြည့်ပါမယ်။ အကြမ်းအားဖြင့် နှစ်ချက်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်လုပ်လိုက်တိုင်း လွဲနေလို့ တစ်ခုခုဆို မလုပ်ရဲတော့ဘဲ စိုးရိမ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ချက်က ဘာမှ သေသေချာချာ မလုပ်ဘူးလို့ လုပ်ရမှာကို မဝံ့မရဲနဲ့ စိုးရိမ်နေတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အဲဒီအတွက်တော့ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာ Richard Templar က ပြောထားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ပြန်ပြောပြချင်ပါတယ်။ သူက Breakbig ambitions into chunks လို့ ပြောပါတယ်။ ကြီးမားတဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို သေးသေးလေးတွေ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ လိုက်ပါလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ လွယ်လွယ်ကူကူ ဥပမာပြောရရင် ကိတ်မှန် တစ်လုံးကို တစ်ကိုက်တည်းနဲ့ စားလို့ မရပါဘူး နည်းနည်းချင်းစီ ကိုက်စားရမှာပါ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ အရာနဲ့ ဆက်စပ်တဲ့ အရာတွေကို လုပ်နိုင်လောက်တဲ့ အကြောင်းအရာ သေးသေးလေးတွေက စလုပ်ကြည့်ပါ။ လုပ်နိုင်တဲ့ အရာတွေများလာတဲ့အခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုလည်း တက်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင် စိုးရိမ်စိတ်တွေ လျော့ပါးလာနိုင်ပါတယ်။

လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်တွေ လျော့ပါးနေတာကတော့ မြန်မာလူငယ် တော်တော်များများမှာ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ပြဿနာပါ။ ဒီအကြောင်းကို “ဘာကြောင့် မြန်မာလူငယ်တွေ မအောင်မြင်တာလဲ” ဆောင်းပါးမှာ အသေးစိတ်ရေးခဲ့ပြီပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မဖတ်ရသေးတဲ့ သူတွေအတွက် ဒီမှာ အနှစ်ချုပ် ပြန်ပြောချင်ပါတယ်။ နံပါတ်တစ်က မြန်မာလူငယ်တွေမှာ လုပ်ရင်လုပ်သလောက် ရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး အခွင့်အလမ်းတွေ၊ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ နည်းနေပါသေးတယ်။ ဆိုလိုတာက ရှေ့မှာ ကိုယ့်ကို ဆွဲခေါ်မယ့် ဆွဲဆောင်မယ့် အစာက နည်းနေပါသေးတယ်။ အဲဒီလို အစာမရှိတဲ့အခါ ငါတို့တိုးလုပ်လည်း လစာက ဒီအတိုင်းပဲ၊ အခွင့်အရေးက ဒီအတိုင်းပဲ စသည်ဖြင့် လုပ်ချင်စိတ်နည်းပြီး မျှောလိုက်တတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ ကိုယ်လုပ်ရင် လုပ်သလောက် ရနိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ အလုပ်တွေ အများကြီး မဟုတ်သေးပေမဲ့ အတိုင်းအတာတစ်ခု အထိ

ရှိလာနေပါပြီ။ ရှေ့ကအစာကို အဆင်သင့် မတွေ့ရင် အစာကို ရှာ စားဖို့ လိုပါတယ်။

နောက်တစ်ချက်က မြန်မာလူငယ်တွေမှာ နောက်မှာ ပြုတ်ကျ သွားမယ့်ချောက်ကမ်းပါး မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဆိုလိုတာက မြန်မာ လူငယ်တွေမှာ မိဘရဲ့ပံ့ပိုးမှုက နောက်ကိုပြုတ်ကျ မသွားအောင် တောင့်ခံထားပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲတဲ့ မိသားစုဖြစ်စေ သား/သမီးတွေကို မိဘက ရှိတာလေးနဲ့ ထောက်ပံ့ပေးထားပါတယ်။ အဲဒီအခါ ညှစ်အား နည်းသွားတတ်ပါတယ်။

မေးခွန်းထဲက နောက်ဆုံးတစ်ချက်ဖြစ်တဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှု အကြောင်းကို နည်းနည်း ပြောချင်ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကိုလည်း “မိမိကိုယ်ကို နှိုင်းယှဉ်ပါ” ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးမှာ ရေးခဲ့ပါတယ်။ သူများကို လိုက်မပြိုင်ပါနဲ့၊ လူတွေဟာ ကိုယ့်ပါရမီ၊ ကိုယ့်ကုသိုလ်၊ ကိုယ့်ကံတရားနဲ့ လာကြတာပါ။

ဥပမာ သင်တန်းတစ်ခုကို တစ်ရက်တည်းမှာ အတူတူ နေ့တိုင်းတက်ကျပေမဲ့ သင်တန်းပြီးသွားတဲ့ အခါ တတ်မြောက်မှု နှုန်းက မတူနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူများနဲ့ မပြိုင်ပါနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ပြိုင်ပါ။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့၊ တစ်လထက် တစ်လ၊ တစ်နှစ် ထက် တစ်နှစ် ကိုယ့်ရဲ့အရည်အချင်းကို တိုးတက်လာအောင်ပဲ ကြိုး စားပါ။

အတန်းပညာ အရည်အချင်းမရှိလည်း ဧကောင်မြင်နိုင်ပါတယ်

ဒီနေ့ စာဖတ်ပရိသတ် တစ်ယောက်ဆီက မေးလာတာက သူက အတန်းပညာ အရည်အချင်းက လေးတန်းပဲ ရှိပါတယ်။ ဘဝ ရှေ့ရေးအတွက် ဘာလုပ်သင့်ပါသလဲလို့ မေးလာပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ဒီစာကို ရေးလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို လက်သမားဖြစ်စေ၊ ဝရိန်၊ ဆံပင်ညပ်စတဲ့ လက်မှုပညာတစ်ခုခု သင်ဖို့ အကြံပေးလိုက်ပါတယ်။ မက်ဆုန်က ပို့လာတာကြောင့် အသေးစိတ် မပြောလိုက်နိုင်လို့ ဒီမှာ ဆက်ရေးလိုက်ပါတယ်။ တခြားသူတွေလည်း အတွေးတစ်ခု ရစေချင်တာလည်း ပါပါတယ်။

ဒီအကြောင်းအရာနဲ့ ပက်သက်လို့ ကျွန်တော့်ရဲ့ လမ်းပြသူ တစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောချင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့အမည်က ဦးလှထွေးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူက အတန်းပညာကို လေးတန်းအထိပဲ သင်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘဝပေးအခြေအနေအရ အဖေကလည်း မရှိတော့ ဘဲ အမေမုဆိုးမနဲ့နေရတဲ့အခါ ကျောင်းဆက်နေဖို့ အဆင်မပြေ

တဲ့အတွက် ကိုရင်ဝတ်ပြီး လောကုတ္တရာစာပေတွေကို ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော် ဦးသာဂရထံမှာ ဆည်းပူးပြီးတော့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်လာပါတယ်။ ဦးလှထွေးဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက စာပေကို ဝါသနာပါတဲ့အတွက် ရွာဦးကျောင်းမှာ ရှိတဲ့ စာအုပ်တွေ အားလုံးကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဘဝကတည်းက ဖတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ သူ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဖတ်လေ့ရှိတာတစ်ခုက သင်္ကြန်စာပါ။ ဒီလိုနဲ့ အတိုချုပ်ပြောရရင် ရန်ကုန်မြို့မှာ လောကီစာပေတွေ ဆက်လေ့လာခဲ့တယ်။ ဗေဒင်ပညာရပ်ကို လေ့လာခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဦးလှထွေး ဆိုတဲ့ ဘဝကနေ 'အမ်းယုမောင်' ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဗေဒင်ဟောဖြစ်သလို မောင်လူမွှေး(မြန်မာမှု)ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ စာပေတွေ ရေးသားခဲ့တယ်။ မဟာဝိဇ္ဇာကျမ်းပြု (မြန်မာစာ၊ သမိုင်းအထူးပြု)တွေကို စာသင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စိန်ရတုမှာ "မြန်မာအက္ခရာများရဲ့ သမိုင်းကြောင်း" ကို စာတမ်းတင်သွင်း ဖတ်ကြားခဲ့ပါတယ်။ သူ့အကြောင်းကို ဆရာသုမောင်က (မဂ္ဂဇင်းအမည် မေ့နေပါတယ်)မှာ ရေးလိုက်တော့ အလှည့်အပြောင်းတစ်ခု ထပ်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

အခုဆိုရင် MRTV - 4 က Sunday Talk အစီအစဉ်မှာ လပြည့်နေ့တိုင်း ဆရာဦးမျိုးမြတ်သူ နဲ့ ဆွေးနွေးလေ့ရှိတဲ့ မောင်လူမွှေး (မြန်မာမှု) ၊ 5 Network မှာ မင်္ဂလာအခါတော်ပေး အစီအစဉ်ကို ပုံမှန်တင်ဆက်နေတဲ့ 'ဆရာအမ်းယုမောင်' ဖြစ်နေပါပြီ။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်နေရတဲ့ ဦးလှထွေးဟာ ခုတော့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့သာမက သားနဲ့သမီးကိုလည်း ကိုယ်စီ တိုက်ခန်းတွေ ဝယ်ပေးထားနိုင်ပါတယ်။ ရွာမှာလည်း နှစ်စဉ် သက်ကြီးပူဇော်ပွဲကို မတည်လုပ်ပေးနေပါတယ်။ ဆရာအမ်းအကြောင်းတွေ ပြောပြရရင်တော့ အများကြီးပါ။ ဒီမှာ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက အရင်းအနှီး မရှိလို့၊ အတန်းပညာမတတ်လို့ဆိုတဲ့

အကြောင်းပြချက်တွေဟာ အမှတ်တမဲ့ စဉ်းစားလိုက်ရင် ဟုတ်သလို လို ထင်ရပေမဲ့ တကယ်တော့ အဓိကအကြောင်းတရား မဟုတ် သေးပါဘူး။

အောင်မြင်ချင်ရင်တော့ တစ်ခုခုကို တကယ် ပေါက်မြောက် ကျွမ်းကျင်ဖို့လိုပါတယ်။ အရေးကြီးဆုံးက ရိုးသားဖို့ လိုပါတယ်။ လူတွေကို စေတနာအမှန် ထားနိုင်ဖို့လိုပါတယ်။ အရည်အချင်းရှိပြီး ရိုးသားတဲ့ ဘဝကို ကြိုးစားနေတဲ့သူတွေအတွက် အောင်မြင်မှု တစ် နေရာ သေချာပေါက်ရှိပါတယ်။ ဘယ်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာတော့ မသေချာပါ။ ဒါပေမဲ့ သေချာတာကတော့ ရောက်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကို ရန်ကုန်မြို့ကို (၂၀၀၂)ခုနှစ်ကတည်းက ရောက်ပြီး ဘဝမျိုးစုံ ဖြတ်သန်းပြီးမှ (၂၀၁၃)ခုနှစ်လောက်ရောက်လာ မှ “ Acuity English Language Center ” ကို တည်ထောင်နိုင်ခဲ့ တာပါ။ မချမ်းသာပေမဲ့ တည်ငြိမ်တဲ့ နေရာတစ်ခုကို ရလာတာပါ။ စာဖတ်သူများ စဉ်းစားကြည့်ပါ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဒီဘဝအခြေအနေ လေးဖြစ်လာဖို့ အချိန်ကာလ (၁၁)နှစ်တိတိကြာခဲ့ပါတယ်။

မြင့်မြင့်မားမား အောင်မြင်ချင်လေ၊ ပေးဆပ်ရမယ့် စွမ်းအား၊ အချိန်တွေ များလေလေပါပဲ။ ထိုင်နေလို့တော့ ဘာမှ ဖြစ်မလာပါ ဘူး။ ဒါကြောင့် လူငယ်တွေ ဘယ်တော့မှ စိတ်ဓာတ် မကျပါနဲ့ နောက်ဆုံး ထွက်သက်အထိ ကျွန်တော်တို့မှာ ကြိုးစားခွင့်ရှိပါတယ်။

မဆိုင်သလို မနေပါနဲ့.

ဒီပုံပြင်လေးကို ဆရာဦးဘုန်း(ဓာတု)ရဲ့ ဟောပြောပွဲ တစ်ခုမှာ “အသာနေ၊ အသာနေ မလုပ်နဲ့။ အသေနာသွားမယ်” ဆိုပြီး ပြောတာကို နားထောင်ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အွန်လိုင်းမှာ ပုံပြင်လေးတွေ ရှာဖတ်ရင်း ဒီပုံပြင်ကို ဖတ်မိပါတယ်။ တွေးစရာ လေးတွေပါလို့ ဒီပုံပြင်လေးကို ပြန်မျှဝေလိုက်ပါတယ်။

ဟိုးတစ်ခါတုန်းက လယ်သမားလင်မယား နှစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်က အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဖွင့်နေပါတယ်။ အဲဒါကို အဲဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ ကြွက်တစ်ကောင်က ဘာစားစရာတွေ များပါမလဲလို့ စောင့်ကြည့်နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တွေ့လိုက်ရတာက သူထင်ထားသလို စားစရာမဟုတ်ဘဲ ကြွက်ထောင်ချောက်တစ်ခုဖြစ်နေတယ်။

အဲဒါနဲ့ ကြွက်က “လယ်သမား အိမ်မှာ ကြွက်ထောင်ချောက်တစ်ခု ရောက်နေတယ်” လို့ လယ်ထဲမှာ လိုက်ပြီး အားလုံးကို

သတိပေးပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကြက်ကလေးက “ကိုကြွက်ရယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ကြက်တွေနဲ့မှ မဆိုင်ဘဲ။ ခင်ဗျားတို့ ကြွက်တွေနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်” လို့ ကြွက်ကို ပြောပါတယ်။

ကြွက်က ဝက်ဘက်ကို လှည့်ပြီးတော့ “လယ်သမား အိမ်မှာ ကြွက်ထောင်ချောက်တစ်ခု ရောက်နေတယ်” လို့ ပြောပြန်ပါတယ်။ ဝက်က “စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုကြွက်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တို့နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးလေ။ ခင်ဗျားအတွက်တော့ ဆုတောင်း ပေးပါမယ်” လို့ ပြောပါတယ်။ တစ်ခါ ကြွက်က နွားမကြီးဘက်ကို လှည့်ပြီးပြောဖို့ပြင်ပါတယ်။ နွားမကြီးလည်း “ကြွက်ထောင်ချောက် ပဲ ကိုကြွက်ရယ်၊ ကျွန်မတို့အတွက်တော့ အေးဆေးပါ” လို့ ပြောပြန် ပါတယ်။

ဘယ်သူကမှ ကြွက်ထောင်ချောက်ကိစ္စကို အရေးမလုပ်ကြ တော့ ကြွက်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး မျက်နှာ မကြည်မသာနဲ့ ဒီကိစ္စ ကို တစ်ယောက်တည်းပဲ ရင်ဆိုင်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ တစ်ညမှာတော့ ကြွက်ထောင်ချောက်မှာ တစ်ကောင် ကောင်မိတဲ့အသံက ညနက်နက်မှာ ဟိန်းထွက်လာပါတယ်။ လယ် သမားရဲ့ မိန်းမက ကြွက်တော့မိပြီဆိုပြီး ကြွက်ထောင်ချောက်ဆီကို ပြေးလာပါတယ်။ ညက မှောင်နဲ့မည်းမည်းဆိုတော့ ကြွက်ထောင် ချောက်မှာ မိနေတာ ကြွက် မဟုတ်ဘဲ အဆိပ်ပြင်းမြွေဆိုတာကို သူ(မ) မသိခဲ့ ဘူး။ ကံဆိုးချင်တော့ အဲဒီမြွေက လယ်သမားမိန်းမကို ပေါက်လိုက်ပါတယ်။

လယ်သမားက သူ့မိန်းမကို အပြေးအလွှား ဆေးရုံကိုပို့လိုက် ပါတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး၊ သူ့မိန်းမက ဆေးရုံကတော့ ဆင်းရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖျားနေတယ်။ အားလုံးသိတဲ့အတိုင်း ဖျားနေတဲ့သူတွေ အတွက် ကြက်စွပ်ပြုတ်က အရမ်းကောင်းတယ်လေ။ ဒါကြောင့် လယ်သမားက ခြံဝိုင်းထဲ ဆင်း။ ကြက်ကို သတ်ပြီး စွပ်ပြုတ်လုပ်

သူ့မိန်းမကို တိုက်လိုက်ပါတယ်။ သူ့မိန်းမက အဖျား မကောင်းဘဲ ဆက်ဖြစ်နေတော့ အိမ်နီးနားခြင်းတွေရော၊ ဆွေမျိုးတွေရော၊ လာပြီး သတင်းမေးကြတာပေါ့။ အဲဒီလူတွေကို ကျွေးဖို့၊ မွေးဖို့ ဝက်ကို ပေါ် လိုက်ပါလေရော။ ဒါနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ လယ်သမားမိန်းမက ပြန် မကောင်းလာဘဲ ဆုံးသွားပါလေရော (သေသွားတာပေါ့ဗျာ)။ အဲဒီ တော့ အသုဘ လာကြတဲ့ သူတွေကို ကျွေးဖို့၊ မွေးဖို့၊ နွားမကြီးကို ပေါ်လိုက်ပါတယ် (သတ်လိုက်တယ်ပေါ့ဗျာ)။

ပုံပြင်က အဲဒီမှာ အဆုံးသတ်သွားပါတယ်။

ဒီပုံပြင်က တွေးလေ တွေးလေ၊ ကျယ်ပြန့်လေပါပဲ။ အိမ် တစ်အိမ်မှာ ကြွက်ထောင်ချောက်တစ်ခု ရောက်လာတာ ကြွက် အတွက်ပဲ သက်ဆိုင်တယ်လို့ ထင်ရပေမဲ့ အဲဒီအိမ်ဝိုင်းထဲမှာ ရှိတဲ့သူတွေ အားလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုပြီး မပေါ့လိုက်ပါနဲ့။ ကိုယ့်အိမ်၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောရရင် ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ ဖြစ်နေတဲ့ အရေးကိစ္စ အားလုံးဟာ ကိုယ့်နဲ့ဆိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မဆိုင်သလို မနေလိုက်ပါနဲ့။

စာဖတ်သူများ ချဲ့ပြီး စဉ်းစားစေချင်ပါတယ်။ ဒီပုံပြင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်ရဲ့အတွေး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အယူအဆတွေကို အသေးစိတ်ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ထပ်မံပြီး ရေးသားပါဦးမယ်။

လုပ်ချင်တာကို လုပ်လိုက်ပါ

ဆောင်းပါး ခေါင်းစဉ်ကို ဖတ်ပြီး အဆင်းကို ဘီးတပ်ပေး တော့မယ်လို့ မထင်ပါနဲ့။ မြှောက်ပေးတယ်လို့ ပြောချင်လည်း ပြောပါစေ။ ကျွန်တော်ကတော့ လူငယ်တွေကို လုပ်ချင်တာကို လုပ်ခိုင်းပါတယ်။ မချုပ်ချယ်ဘူး၊ အကန့်အသတ် မရှိဘူး၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်ပါတယ်။ လူတွေဟာ ကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ်ဖောက်၊ ကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လျှောက်ပြီး ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို လုပ်နိုင်မှသာ အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို အရောက် လှမ်းနိုင်ကြမှာပါ။ ဒီလိုပြောတာက ထင်ရာစိုင်းဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အကောင်အထည် ဖော်ဖို့ ပြောချင်တာပါ။

ဒီရက်ပိုင်းမှာ 'သပန' က စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းတွေ ထွက် ပါတယ်။ ကျတဲ့သူတွေများတယ်လို့ သိရပါတယ်။ နယ်ဘက်က

စာဖတ်သူတွေက စာမေးပွဲကျတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဖုန်းဆက်ကြပါတယ်။ တချို့ကလည်း အပြောင်းအလဲတစ်ခု ကြားမှာ အရည်အချင်းရှိရဲ့သားနဲ့ ကြားညပ်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ တချို့ကလည်း စာမေးပွဲကျတာ သူ ညံ့လို့ မဟုတ်ဘဲ သူ စိတ်မဝင်စားလို့ ဝါသနာ မပါလို့ မလုပ်လို့ ကျတာပါလို့ ပြောပါတယ်။ ဒီအကြောင်းနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ဒီအကြောင်းကို ရေးဖို့ ဖြစ်လာတာပါ။ တချို့တွေက ကျတယ် တချို့တွေက 4T မှာပဲ ပြီးသွားတယ် B.E မပါကြဘူး။ တစ်ချို့တွေကလည်း M.E မပါဘူး စသည်စသည်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောကြပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပညာရေးဆိုတာ အဆုံးသတ်မသွားပါဘူး။ ကျောင်းပညာရေးပြီးသွားလည်း ဘဝအတွက် ပညာရေးက အဆုံးသတ်လို့ မသွားပါဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရော မိဘတွေပါ။ စာမေးပွဲကျတာကိုတော့ ဘယ်ပျော်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း ခံစားမနေကြပါနဲ့။ လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ်ကြဖို့ ပြောချင်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ အကြောင်းစပါပြီ။ BlackBerry ကို တော်တော်များများ သိကြပြီးဖြစ်မှာပါ။ BlackBerry ကိုတည်ထောင်ခဲ့တဲ့ Mike Lazaridis ဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တီထွင်ဖန်တီးမှုကို စိတ်ဝင်စားပြီး အသက် လေးနှစ်အရွယ်ကတည်းက ဉာဏ်စမ်းကစားတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ ဓာတ်စက်လေးတွေကို စလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ Mike ဟာ အသက်(၁၂)အရွယ်မှာတော့ ကနေဒါနိုင်ငံ Windsor မြို့က ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်မှာရှိတဲ့ သိပ္ပံ ဆိုင်ရာစာအုပ်တွေကို တစ်အုပ်မကျန် ဖတ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဆုချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရပါတယ်။

(၁၉၈၄) ခုနှစ်က ဝါတာလူးတက္ကသိုလ်မှာ လျှပ်စစ်ပညာ

သင်ယူနေတုန်း သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ Doug နဲ့ ပေါင်းပြီး ကုမ္ပဏီ တစ်ခု တည်ထောင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါဟာ BlackBerry ဖြစ်လာမယ့် Research in Motion ရဲ့ အစပါ။ အီလက်ထရောနစ်နဲ့ ကွန်ပျူတာသိပ္ပံ လုပ်ငန်းတစ်ခုအဖြစ် တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ RIM ကို လူတွေတော်တော် များများက အာရုံစိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။ လုပ်ငန်းရဲ့ အလားအလာကို ယုံကြည်တဲ့ Mike ဟာ ကျောင်းမပြီးခင်မှာဘဲ တက္ကသိုလ်က ထွက် ပြီး အချိန်ပြည့် ဝင်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ မကြာခင်မှာ RIM က ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး မော်တော်ကားကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖြစ်တဲ့ General Motors အတွက် အလွယ်တကူ သုံးလို့ အဆင်ပြေတဲ့ Electronic Display တစ်ခုကို ဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ GM ရဲ့ project ကို လုပ်ပြီးတဲ့ အခါမှာတော့ နောက်ထပ် project တွေ တစ်သိတစ် တန်းကြီး ဆက်ရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီရဲ့ နောက်ပိုင်းအကြောင်းတွေကို တော့ မပြောတော့ပါဘူး။ ခုအချိန်မှာ BlackBerry ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု ဟာ ဒေါ်လာ (၂၇) ဘီလီယံကျော်ရှိနေပါပြီ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပညာရေးစနစ်ရဲ့ အပြောင်းအလဲတွေ ကြားမှာ နှစ်ကြိမ်တိတိ ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ ဆယ်တန်းနှစ်မှာ ဝိဇ္ဇာ/ သိပ္ပံ ပေါင်းစည်းကနေ သပ်သပ်စီစီ ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ သင်ရိုးအသစ် တွေ ထွက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ (၁၀) လပိုင်းကုန်လို့ (၁၁) လပိုင်း ဒီအချိန်လောက်အထိ ကျောင်းသားတွေမှာ သင်ရိုးစာအုပ် ပြည့်ပြည့် ဖုံးမရှိကြပါဘူး။ အဲဒီအတွက်ကြောင့် တကယ်တော်တဲ့ ကျောင်း သားတွေလည်း နှစ်နာခဲ့ရပါတယ်။ တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်မှာလည်း ဂုဏ်ထူးတန်းဝင်ဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့ပေမဲ့ ရွေးချယ်မှုစနစ် အပြောင်းအလဲ တစ်ခုကို 'အ. ဆ. ည' က လုပ်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

အဲဒီမှာလည်း နောက်တစ်ကြိမ်ထိပြန်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ ရခဲ့တဲ့ဘွဲ့ကို သံယောဇဉ်ရှိပေမဲ့ စိတ်မဝင်စားတာကြောင့် လုံးဝ ကျောခိုင်းပြီး ကိုယ်လုပ်ချင်ရာကို ကိုယ်ယုံကြည်ရာကို ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါတယ်။

အခုအချိန်မှာတော့ အမြင့်ကြီး မဟုတ်ပေမဲ့ ထိုက်သင့်တဲ့ နေရာတစ်နေရာမှာတော့ ရပ်တည်နေနိုင်ပါပြီ။ ဒါကြောင့် လုပ်ချင်တာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လုပ်ကြဖို့ တိုက်တွန်းချင်တာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ သပနနဲ့ တော်တော်လေး အကျိုးပေးပါတယ်။ နည်းပညာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ တော်တော်များများနဲ့လည်း ဆုံဖူးပါတယ်။ သူတို့အားလုံး မှာ အရည်အချင်းတွေ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ရှိကြပါတယ်။ အဲဒီအရည်အချင်းတွေကို အရောင်တောက်လာအောင် သွေးနိုင်ဖို့လိုပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ထိုက်တန်တဲ့ တစ်နေရာစီမှာ အောင်မြင်မှုတွေ ကိုယ်စီနဲ့ မြင်တွေ့ရမယ်လို့ ယုံကြပါတယ်။

“လူငယ်တိုင်း ထိုက်တန်တဲ့ နေရာကိုယ်စီမှာ အောင်မြင်မှုတွေ ရရှိနိုင်ကြစေဖို့ လုပ်ချင်တာကို အကောင်းဆုံး လုပ်ပြီး ပန်းတိုင်ရောက်နိုင်ကြပါစေ” ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

စိတ်ညစ်စရာရှိရင် ညစ်လိုက်ပါ၊ စိတ်ဓာတ် မကျပါနဲ့

အခုနောက်ပိုင်းမှာ စာဖတ်သူတွေနဲ့ viber မှာ စကားပြောဖြစ်တယ်။ မေးကြတာတွေလည်း အစုံအလင်၊ ရင်ဖွင့်ကြတာတွေလည်း အမျိုးမျိုး၊ အကြောင်းအရာတွေ အမျိုးမျိုး ကွဲပြားနေပေမဲ့ တူညီတာတစ်ခုက အောင်မြင်ချင်ကြတယ်။ ကြိုးစားချင်ကြတယ်။ စာတွေဖတ်ပြီးတဲ့အခါ အားတွေရတယ်၊ ရှေ့ဆက်ချင်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ သီးသန့်ဖြေသင့်တာတွေကို သီးသန့်ဖြေပြီးတော့၊ အားလုံးသိသင့်တယ်ထင်တာတွေကိုတော့ စာပြန်ရေးဖြစ်ပါတယ်။ အခုလည်း စိတ်တွေညစ်တဲ့အခါ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျတဲ့အခါ ဘာလုပ်သင့်လဲလို့ မေးကြတဲ့သူတွေရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစာစုလေးကို ရေးလိုက်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောကြားတော်မူတဲ့အတိုင်း လူ့ဘဝကို ရထားကတည်းက ဒုက္ခဆိုတာ ရှိနေတာပါ။ ဒုက္ခဆိုတာရှိနေမှတော့ စိတ်ညစ်စရာတွေ ရှိမှာပေါ့။ လူတိုင်းမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေ အနည်းနဲ့အများတော့ ရှိကြမှာပါ။ ကျွန်တော်

ကိုယ်တိုင် စိတ်ညစ်စရာတွေ၊ သောကတွေ၊ စိတ်ဓာတ်ကျစရာတွေ များစွာနဲ့ ကြုံခဲ့ရပါတယ်။

ဆရာကောင်းသန့်ကတော့

“ဘဝဆိုတာ စိတ်ညစ်စရာ သောကဒုက္ခတွေနဲ့ စိတ်ပျော်စရာ သုခအနည်းငယ်ကို အချိုးအစား မမျှတစွာ ဖျော်စပ်ထားတဲ့ ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက်ပါပဲ” လို့ ဖွင့်ဆိုတယ်။

အဲဒီအဆိုကို ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝ သဘောတူတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ “မေမေရယ်၊ ပါပါရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် သုံးယောက်တည်းရှိတဲ့ မိသားစုတစ်ခုဟာ အပြင်ပန်းက ကြည့်ရင်တော့ တကယ်ကို အဆင်ပြေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩစရာ ကောင်းတာက ပါပါပေါ့။ အရက်မသောက်တဲ့ အချိန်မှာ ကောင်းသလောက်၊ ပါပါမူးလာရင် အိမ်မှာ အမြဲပြဿနာဖြစ်တယ်။ အိမ်ဘေးက ဒုဉ်းပင်အောက်မှာ ကျိတ်ငိုခဲ့ရတာတွေကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ စားစရာလည်း မပူရ၊ ဝတ်စရာလည်း မပူရတဲ့ မိသားစုတစ်ခုမှာ ပြဿနာ ခဏခဏ ဖြစ်မယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်မှာလဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းက အဲဒီလို ညပေါင်းများစွာကို တစ်ယောက်တည်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်။

အဲဒီတုန်းက စိတ်ညစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာတွေဟာ အရွယ်ရောက်မှဖြစ်လာတဲ့ စိတ်ညစ်စရာတွေနဲ့ တွေ့ရတဲ့အခါ အပရိကဖြစ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝအကြောင်းကို တိုတိုပြန်ပြောရရင် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသွားတော့ ပုသိမ်တက္ကသိုလ်မှာ အဏ္ဏဝါသိပ္ပံနဲ့ ကျောင်းဆက်တက်တယ်။ ကျောင်းပြီးသွားတော့ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းဆက်တက်ချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရန်ကုန်လာပြီး အင်္ဂလိပ်စာလေ့လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ၊ ပါပါက အစာအိမ်ပေါက်လို့ ရွာကို အပြေးပြန်ခဲ့ရတယ်။ ကံကောင်းစွာနဲ့ပဲ ပါပါက သေမယ့်လို့ သေချာပေါက်ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေကနေ ပြန်ရှင်လာခဲ့တယ်။ ဆေးရုံပေါ်မှာ

သုံးလလောက်ကြာပြီးတော့ ပါပါကိုယ်စား ရွာကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာ ခြောက်လ လောက်လုပ်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်လာခဲ့တယ်။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ ယောင်လည်လည် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ၊ နိုင်ငံခြားကျောင်းတက်ဖို့ ကိစ္စကိုလည်း မတွေးနိုင်ဝမ်းရေးအတွက် စာသင်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ စာစသင်တဲ့အချိန်က သီရိမြိုင် သုံးလမ်းမှာ သင်ခဲ့ရတာ တစ်လကို ငါးထောင်ပဲ ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အိမ်က ပိုက်ဆံပြန်မတောင်းချင်တော့ ငတ်တလှည့် ပြတ်တလှည့်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရွာကပဲ အောင်မြင်နေတဲ့ ဗေဒင်ဆရာ ၊ စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ကူညီလို့ အဖွဲ့အစည်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ ငါးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းမှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူးရာထူးနဲ့ အလုပ် ဝင်ရတယ်။

ငါးကန်ဆိုတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ရန်ကုန်နဲ့ တော်တော် ဝေးတယ်။ ပြီးတော့ တော်တော်လည်း ခေါင်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဘဝရည်မှန်းချက်တွေက ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်းတောင် မသိချင်တော့ဘူး။ လုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံရတယ်ပေါ့။ တစ်နေ့နေ့ ကျရင်တော့ ကိုယ်တိုင်ရပ်တည်နိုင်မယ့် ပညာတစ်ခုတော့ အဆင်ပြေမှာပဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်ရင်း ကံတရားအလှည့်အပြောင်းက အကောင်း မဟုတ်ဘဲ ပိုဆိုးသွားတယ်။ ကျွန်တော် ကျန်းမာရေး မကောင်းဖြစ်တယ်။ ဆေးရုံပေါ်မှာ တစ်လကျော်နေရတယ်။ ဆေးရုံက ဆင်းတော့ အလုပ်ထွက်လိုက်တယ်။ ကွင်းထဲ မဆင်းနိုင်ရင်လည်း ရုံးပေါ်မှာပဲနေ အလုပ်တော့ မထွက်နဲ့လို့ အလုပ်ရှင်ကတော့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ နေချင်စိတ်ကို မရှိတော့တာ။ အလုပ်က ထွက်ပြီး ရန်ကုန် ပြန်လာတယ်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး အလုပ်က ထွက်လိုက်တော့ ပိုက်ဆံကလည်း မရှိတော့ဘူး။ လူကလည်း ကျန်းမာရေး မကောင်း၊ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိ၊ စိတ်တွေ တော်တော်ညစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတဲ့အထိ ဆက်လျှောက်

ခဲ့တယ်။

စာဖတ်သူများ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဆက်ပြောရင် ရှည်မှာ စိုးလို့ မပြောတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် တကယ်ကြီးကို စိတ်ညစ်ခဲ့ရ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်မကျခဲ့လို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့ တာပါ။ စိတ်ညစ်စရာတွေရှိခဲ့ရင် စိတ်ညစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ် မကျပါနဲ့။ ဒီနေရာမှာ မြင့်မြတ်၊ ဖွေးဖွေး၊ ရာဇာဇေဝင်း တို့ သရုပ်ဆောင်ထားတဲ့ 'ယောက်ဖ အော်ပရေးရှင်း' ဇာတ်ကားထဲက ရာဇာဇေဝင်း ပြောတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို အမှတ်ရမိပါတယ်။

“လူဆိုတာ စိတ်ဓာတ် မပျက်စီးသေးသရွေ့ ဘာပဲပျက်ပျက် ပြင်လို့ ရတယ်” တဲ့ ။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကလည်း “စိတ္တန နိယျောတေ လောကော” စိတ်သည် လောကကြီးကို အရာရာ ဆောင်၏လို့ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကြုံတွေ့ နေရတဲ့ ဒုက္ခမျိုးစုံထဲမှာ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့။ လဲကျရင် ပြန်ထပြီး ရှေ့ဆက်ကြမယ်။

စီးပွားရေး ဗျက်စိရှိပါစေ

မနေ့က စာဖတ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ မေးခွန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာအမ်းအကြောင်းရေးပြီးတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ၊ ဒီနေ့ Center II မှာ စာသင်ရင်း စာအုပ်စင်က စာအုပ်တစ်အုပ် ယူလာခဲ့တာ။ ဒီညနေ အတန်းပြီးတော့ ဖတ်ကြည့်တာ တော်တော်ကောင်းတယ်။ စာအုပ်နာမည်က “ကမ္ဘာကျော် ကုန်အမှတ်တံဆိပ်များ၏ ပထမခြေလှမ်းများ” ပါ ဆရာဇော်ဝင်းကြူ(ပျဉ်းမနား)က ဘာသာပြန်ထားတာပါ။ မူရင်းစာအုပ်က How they started Global Brands ပါ။ Google, eBay, CocaCola, Pizza Hut, Adidas, Sony, Nokia, Volvo, Apple စတဲ့ ကုန်အမှတ် တံဆိပ်တွေကို ဘယ်လို စတင်ခဲ့ကြတာလဲ။ ဘယ်လို ရုန်းကန်ခဲ့ကြလဲ။ ဘယ်လို ထိုးဖောက်ခဲ့ကြလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေပါ။ တကယ့်ကို ဖတ်သင့်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပါ။ စာဖတ်သူတွေ အနေနဲ့လည်း အလျဉ်းသင့်ရင် ဖတ်ကြည့်ကြဖို့ တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။

အဲဒီအထဲကမှ Adidas ကို တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ Adolf(Adi) Dassler အကြောင်းကို နည်းနည်း အကျဉ်းချုပ် ပြန်ပြောချင်ပါတယ်။ Adolf(Adi) Dassler ငယ်စဉ်က မုန့်ဖုတ်လုပ်ငန်းကို သင်ယူလေ့လာခဲ့ပေမဲ့ ဖခင်ရဲ့ ခြေရာကိုနင်းဖို့ ဖိနပ်ချုပ်သမားတစ်ယောက် အဖြစ် အမွေဆက်ခံခဲ့ပါတယ်။

၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်မှာ နုရင်ဘတ်မြို့နားက သူ့ရဲ့ ဇာတိရွာကလေးမှာ အားကစားဖိနပ်တွေကို စလုပ်ခဲ့တာပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင် အားကစားသမား တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ပြေးအားကောင်းဖို့ အတွက် ထောက်ပံ့ပေးဖို့ ပိုကောင်းတဲ့ ဖိနပ်အမျိုးအစားတစ်ခု လိုတယ်ဆိုတာကို သူ မြင်ခဲ့ပါတယ်။

Adolf(Adi) Dassler ဟာ တီထွင်ဖန်တီးမှုကောင်းတဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် အားကစားသမားတွေအတွက် အထောက်အကူပြုနိုင်မယ့် ဖိနပ်တွေ ထီထွင်ချုပ်လုပ်ခဲ့ပေမဲ့ (၁၉၂၄) ခုနှစ်မှာမှ အရောင်းအဝယ် အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ သူ့ရဲ့အစ်ကိုဖြစ်သူ Rudolf နဲ့ ပူးပေါင်းလုပ်ကိုင်ပြီး လုပ်ငန်းကို အရှိန်မြှင့်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ Rudolf က ဈေးကွက်ပိုင်းကို တာဝန်ယူပြီး Adi ကတော့ ဒီဇိုင်းပိုင်းနဲ့ ထုတ်လုပ်မှုအပိုင်းကို တာဝန်ယူခဲ့ပါတယ်။ Dassler ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဖိနပ် စက်ရုံကို မှတ်ပုံတင်ပြီး အလုပ်သမား နည်းနည်းပါးပါးနဲ့ တစ်နေ့ကို ဖိနပ်အရန် ငါးဆယ်လောက်ပဲ ထုတ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေက စခဲ့ကြတာပါ။

ဒီလိုနဲ့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသွားတဲ့အခါမှာ သူတို့ရဲ့ ဖိနပ်လုပ်ငန်းဟာ စစ်ရဲ့ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရပါတယ်။ ဒါ့အပြင် သူ့အစ်ကို Rudolf က လုပ်ငန်းတစ်ဝက်ကို ခွဲယူသွားပြီးတော့ Puma အမှတ်တံဆိပ်နဲ့ ကုမ္ပဏီကို တည်ထောင်ခဲ့ပြီး Adi ရဲ့ အဓိက

ပြိုင်ဘက်ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့် **Adi က Adidas** ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ (၁၉၄၉)ခုနှစ်မှာ ကုမ္ပဏီကို ပြန်ပြီး မှတ်ပုံတင်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လုံးဟာ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ဈေးကွက် ထိုးဖောက် နိုင်ဖို့ အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးစားကြပါတယ်။ အခုတော့ စာဖတ်သူများ သိကြတဲ့အတိုင်း **Adidas** ဟာ ကမ္ဘာမှာ **Nike** ပြီးရင် ဒုတိယအကြီး ဆုံး အားကစားပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်နေပါပြီ။

ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ အရာက ခုမှစတာပါ။ တစ်ခါတစ် လေမှာ ပညာရပ်တစ်ခုကို ကျွမ်းကျင်ရုံ တီထွင်ဖန်တီးနိုင်ရုံနဲ့ အဲဒီ အမှတ်တံဆိပ်ဟာ ဈေးကွက်မှာ နေရာရဖို့ မလွယ်သေးပါဘူး။ စီးပွားရေးအမြင် ဈေးကွက်ထိုးဖောက်မှုတွေဟာ အဓိကကျတဲ့ အခန်း ကဏ္ဍက ပါဝင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မြင်သလောက် ပြောရရင် တစ် ချို့သော ပညာရပ်တွေဟာ ပညာရပ်တစ်ခုကို ကျွမ်းကျင် ပိုင်နိုင်ကြ ပေမဲ့ **Quality Product** တစ်ခုကို တီထွင်ဖန်တီးနိုင်ပေမဲ့ စီးပွား ရေးအမြင်အားနည်းတဲ့အတွက် စီးပွားရေးသမား တွေနဲ့ လက်တွဲလုပ်ကိုင် ကြတဲ့အခါ အမြင်အယူအဆတွေ မတူတဲ့အတွက် အကွဲအပြဲ ဇာတ် လမ်းတွေကို တွေ့နေရပါတယ်။ ဒါကြောင့် လူငယ်တွေအနေနဲ့ ဘယ် ပညာရပ်နဲ့ပဲ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုသည်ဖြစ်စေ၊ စီးပွားရေး အမြင်ရှိဖို့ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ လုပ်ငန်းရဲ့ သဘောသဘာဝ ဈေးကွက် ထဲမှာ လက်ရှိ ဈေးကွက်ရထားတဲ့သူ၊ သူတို့ရဲ့ အားသာချက်၊ အားနည်းချက်တွေ၊ ဈေးကွက်ထိုးဖောက်မှု နည်းစနစ်တွေစတာတွေ ကို ကြိုတင်လေ့လာ ပြင်ဆင်ထားကြဖို့တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။

(ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အိမ်ပိုင်းတွေ စာလိုက်သင်တန်း ကတော့ **Quality** ကို အခြေခံပြီး ကျောင်းသား/သူ တွေဆီက နာမည်ကောင်းနဲ့ ဈေးကွက်ပျံ့နှံ့ဖို့ဆိုတဲ့ သဘောတရားကို အခြေခံ ပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်သင်တန်းကျောင်း ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ စီးပွားရေး

သဘောတရားတွေ ပါလာပါပြီ။

အလျဉ်းသင့်ရင်တော့ ကြေငြာစရာ မလိုတဲ့ ဈေးကွက် ထိုးဖောက်မှုနည်းစနစ်တွေ အကြောင်းတွေ ရေးပါဦးမယ်။ ကြေငြာတာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အဲဒီလောက် Expense မသုံးနိုင်တဲ့အခါ ကိုယ့်နဲ့ ကိုက်ညီမယ့် နည်းစနစ်တွေကို သုံးရပါတယ်။ နောက်များမှာ ရေးပါဦးမယ်။

ဝဏ္ဍကိတ်ဒို့ လို့ပါတယ်

ကျွန်တော်က ကွန်ပျူတာဂိမ်းတွေ၊ မိုဘိုင်း(လ်)ဂိမ်းတွေ၊ ကစားရတာ သိပ်ဝါသနာ မပါဘူး။ P2 ခေတ်ကလည်း တက္ကသိုလ် တက်စဉ်က ဆော့ကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တစ်ခါတလေ လိုက် ဆော့တာကလွဲရင် စွဲစွဲမြဲမြဲ မဆော့ဖြစ်ဘူး။ ရံဖန်ရံခါလောက်ပဲ ဆော့ ဖြစ်တယ်။ ကွန်ပျူတာတွေ၊ ဖုန်းတွေနဲ့ ဂိမ်းဆော့ကြတဲ့အခါလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ရံဖန်ရံခါလောက်ပဲ ဆော့ဖြစ်ပါတယ်။ ဆော့တဲ့အခါလည်း Car Parking ဂိမ်းဆော့တာကို ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ ကြိုက် တယ်။ ပြီးတော့ Football Manager ကို ဆော့ဖြစ်တယ်။ အခု နောက်ပိုင်း အလုပ်တွေများလာတာနဲ့ ဂိမ်းမဆော့ဖြစ်တာ နှစ်နဲ့ ချီနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့လက သင်တန်းမှာ ကျောင်းသားတွေ Top Eleven Football Manager ဂိမ်းကို တော်တော်လေး ဆော့ကြတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဆီက ပြန်ယူပြီး စဆော့ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်တွေ ရှုပ်တာနဲ့ install လုပ်ပြီး ဝင်ထားရုံလောက်နဲ့ပဲ ပစ်ထားလိုက်မိတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ ဂိမ်းကို ပြန်ဝင်ကြည့်လိုက် တော့ ရာသီက ကုန်ခါနီးနေပြီ။ အသင်းက အဆိုး ရွားကြီး မဟုတ်ပေ

မဲ့ အဆင့်(၄)နေရာကို ရောက်နေတယ်။ ကစားသမားတွေကလည်း ဒဏ်ရာရတဲ့သူနဲ့ Physical Quality (ဂိမ်းထဲမှာတော့ Condition လို့ သုံးပါတယ်) ကျတဲ့သူနဲ့ ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်ကုန်ပါတယ်။

လူဆိုတာက အတ္တသမားကိုဗျ။ ဂိမ်းထဲမှာတောင် ကိုယ့်အသင်းကို နိုင်စေချင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ အားတဲ့အချိန်လေးတွေမှာ တစ်ပတ်လောက် Management လုပ်လိုက်တာ ရာသီကုန်တော့ အဆင့်(၃) နဲ့ Level တက်သွားတယ်။ Champion League လည်း ကန်ခွင့်ရသွားတယ်။ ဒီရာသီမှာတော့ (၁၁)ပွဲကစား (၁၀)ပွဲ နိုင်။ (၁)ပွဲ ရှုံး၊ ရဂိုး (၅၃)ဂိုး၊ ပေးဂိုး (၄) ဂိုး။ ရမှတ် (၃၀)နဲ့ အမှတ်ပေးဇယားကို ဦးဆောင်နေပါတယ်။

Champion League မှာလည်း (၆)ပွဲကစားပြီး ရှုံးပွဲ မရှိ။ ရဂိုး (၂၃)ဂိုး၊ ပေးဂိုး (၂) ဂိုး။ (၁၈)မှတ်နဲ့ အုပ်စုပထမ တက်ဖို့ သေချာနေပါပြီ။

Cup ပွဲမှာလည်း (၁၆) သင်းအဆင့်ကို တက်ရောက်သွားပါပြီ။ အဲဒါတွေကို ပြောနေတဲ့ ဂိမ်းကစားတဲ့အကြောင်းကို ပြောချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂိမ်းကစားရင်းနဲ့ ရလာတဲ့ အတွေးတစ်ခုကို ပြောချင်လို့ သက်သေထူနေတာပါ။

အပြင်လောကမှာလည်း ကိုယ်ဟာ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဆိုရင် ကိုယ့်အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အခြေအနေကို နားလည်ဖို့လိုပါတယ်။ အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ ပါဝင်ပတ်သက်နေတဲ့သူတွေရဲ့ အခြေ အနေကို နားလည်ဖို့လိုပါတယ်။ အဲဒီသူတွေရဲ့ အရည်အသွေးတွေ အလိုက် လူမှန်၊ နေရာမှန်ကို နေရာချထား ပေးနိုင်ဖို့လိုပါတယ်။ ပြီးတော့ အဖွဲ့အစည်းနဲ့ကင်းကွာနေလို့ မရပါဘူး။ အဖွဲ့အစည်းမှာ နာမည်သာခံထားပြီး ကိုယ်က အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ဝေးနေမယ်ဆိုရင် အဖွဲ့အစည်းဟာ ကမောက်ကမ ဖြစ်လာမှာ သေချာပါတယ်။

ပြီးတော့ စောစောက ကျွန်တော်ပြောနေတဲ့ ဂိမ်းထဲမှာ ကိုယ်က လက်ရှိ အချိန်မှာ အခြေအနေ ကောင်းနေပေမဲ့ ကိုယ့်ထက် Level မြင့်တဲ့သူနဲ့ သွားကစားရင် မရှုံးရင်တောင် မနိုင်ဖို့ သေချာပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုရှိတာက Level မြင့်နေပေမဲ့လည်း တချို့ ဆက်မကစားတော့တဲ့ အသင်းတွေ ဆိုလိုတာက မန်နေဂျာက ပုံမှန် Train မလုပ်တော့တဲ့ အသင်းတွေဆိုရင် နိုင်ကောင်း နိုင်နိုင်ပါတယ်။ လူ့လောကမှာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ အရင်ဆုံးတော့ ကိုယ့်နဲ့ Level တန်းမှာ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ။ ချက်ချင်း ကိုယ့်ထက် Level မြင့်တဲ့ သူနဲ့ ပြိုင်လို့ အဆင်မပြေနိုင်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အောင်မြင်ချင်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်မိသားစုကို အောင်မြင်ချင်ရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်နိုင်ငံကို အောင်မြင်ချင်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို သေသေချာချာ နားလည်ဖို့ လိုပါတယ်။ သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ဖို့ လိုပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ နေရာမှာ ရှိတဲ့တာဝန်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ထိပ်ဆုံးမရောက်ရင်တောင် ထိုက်တန်တဲ့တစ်နေရာကို ရောက်နိုင်ပါတယ်။ လူငယ်တွေအနေနဲ့ လောကကြီးထဲမှာ ကိုယ်က ဘယ်နေရာမှာ တာဝန်ကျနေတာလဲ၊ ကိုယ်ရောက်နေတဲ့နေရာကို ဘယ်လောက်သိလဲ။ ဘယ်လောက် ကျွမ်းကျင်လဲ၊ ကိုယ့်တာဝန်ကို ဘယ်လောက် အကောင်းဆုံးလုပ်နေလဲဆိုတာ တွေကို စဉ်းစားကြည့်ကြစေချင်ပါတယ်။ အကောင်းဆုံး ကြိုးစားပြီး အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို ကိုယ်စီကိုယ်စီ ရောက်ကြစေချင်ပါတယ်။

ဆပွားပြီး အတွေးချဲ့နိုင်ပါတယ်။

ရှမ်းထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ

ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်မလာတဲ့အခါ ဖြစ်တဲ့နေရာမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်လို့ လူတွေပြောလေ့ရှိကြတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီစကားဟာ ထင်သလောက်တော့ မလွယ်ပါဘူး။ မလုပ်ချင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာ ရိုးရိုးလေး စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကိုယ်မလုပ်ချင်တဲ့ကိစ္စဆိုရင် သေးသေးလေးကအစ ကြာရှည် မလုပ်ချင် တတ်ကြတာ သဘာဝပါ။ တကယ်လို့ မလုပ်မဖြစ်လို့ လုပ်ရတယ်ဆိုရင်လည်း တာဝန်ကျေရုံလောက်ပဲ အာရုံစိုက်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖြစ်နေတဲ့နေရာမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာ အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်ခက်ပါတယ်။

Julio Mellara u Do You Have Time for SUCCESS

စာအုပ်ထဲမှာ ပြောထားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ ဒီဆောင်းပါးနဲ့လည်း ဆက်စပ်နေပါတယ်။ “No one ever drowns because they fall in the water. They drown because they stay

in the water.”

“ ဘယ်သူမှ အမြဲတမ်း ရေနစ်မနေပါဘူး။ ရေနစ်နေတဲ့သူ တွေကလည်း ရေထဲမှာ နေလို့ပါ” လို့ Julio Mellara က ပြောပါတယ်။ တစ်ခါတလေ လုပ်တော့ လုပ်နေကြတယ်။ ဘာမှ ပြောင်းလဲ မလာဘူး။ တိုးတက်မလာဘူးလို့ ခံစားနေရတဲ့အခါ ဘာကြောင့် ဒီနေရာမှာ ဆက်နေတာလဲ၊ ဆိုတာကို စဉ်းစားကြည့်ဖို့ လိုပါတယ်။ ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြရပါလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့် ရုန်းမထွက်နိုင် တာလဲ။ ဖြစ်နိုင်တာတစ်ခုက ရုန်းထွက်နိုင်တဲ့ အင်အား။ တစ်နည်း ပြောရင် အရည်အချင်း မရှိလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခု က comfort zone လို့ပြောနိုင်တဲ့ သက်သောင့်သက်သာ နေရတာကို သာယာနေမိလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဆိုလိုတာက တက်လမ်းတော့ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ လုပ်နေရတာက သက်သောင့်သက်သာဖြစ် တယ်။ ဟိုဘက်ရွေ့လိုက် ဒီဘက်ရွေ့လိုက်နဲ့ အချိန်ဆွဲရင်း လကုန်ရင် လစာထုတ်လို့ရတယ်ဆိုတာမျိုးပါ။ မိသားစုထဲမှာလည်း ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တချို့ဆို အသက်ကြီးနေပြီ ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိ မလုပ်သေးတာ မျိုးတွေ တွေဖူးကြမှာပါ။ ဒါမျိုးက comfort zone မှာ သာယာနေတာပါ။ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနဲ့ ကြိုးစားဖို့ တွေးလိုက်ရင် ပင်ပန်းမှာ အခက်အခဲတွေ တွေ့မှာကို ရင်မဆိုင်ချင်တာပါ။ ဒါက ထားလိုက်ပါတော့ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တာ ဆက်ပြောပါမယ်။

အလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်တဲ့အခါ ကိုယ့်အတွက် တစ်နည်းပြော ရင် အနာဂတ်အတွက်၊ ရေရှည်အတွက် ဘာတွေအကျိုးရှိမလဲ၊ ဘယ်လို အကျိုးရှိမလဲ။ ဘယ်လောက် အကျိုးရှိမလဲ။ ဒါကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားဖို့ လိုပါတယ်။ စာရေးသူကတော့ စံနှုန်းသုံးခု ထားပါတယ်။ ပထမ တစ်ချက်က ပညာပါ။ ဒီအလုပ်မှာ ကိုယ်ကလုပ်နေတဲ့အချိန် မှာ လစာမကောင်းပေမဲ့ နောင်တစ်ချိန်မှာ ကိုယ်တိုင် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုနိုင်တဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုခု ရမယ်ဆိုရင် ဒီအလုပ်ကို

ရေရှည် လုပ်ထိုက်ပါတယ်။ ဒုတိယ တစ်ချက်က ဝင်ငွေပါ။ ကိုယ့် အတွက် စုမိဆောင်းမိနိုင်တဲ့ ဝင်ငွေရမယ်။ တစ်ချိန်မှာ ကိုယ်ပိုင် လုပ်ငန်းလေးတစ်ခုလောက် စတင်နိုင်မယ့်ဝင်ငွေမျိုး ရနိုင်တယ် ဆိုရင်လည်း လုပ်ထိုက်ပါတယ်။

(စာရေးသူတို့ နိုင်ငံရဲ့ လစာနှုန်း ထားနဲ့တော့ ဒီအချက်ကို ထောက်ပံ့ပေးနိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးက ရှိတော့ရှိတယ် ရှားတယ်ဆိုတဲ့ အုပ်စုထဲမှာ ပါဝင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။)

တတိယတစ်ချက်က အခြားခံစားခွင့်ပါ။ လစာသိပ် မကောင်း ပေမဲ့ ရေရှည်မှာ နေရာ/ထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးတာမျိုး၊ ကျန်မာရေး စောင့်ရှောက်မှုပေးတာမျိုးစတဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေ ကောင်းတယ်ဆိုရင် လည်း ရေရှည်လုပ်ထိုက်ပါတယ်။ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်က အဲဒီ အချက် သုံးချက်မှာ တစ်ချက်မှ မကိုက်ညီဘူး ဆိုရင်တော့ ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားရပါတော့မယ်။

ဒါကို မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက မင်္ဂလာသုတ် မှာ ဟောကြားတော်မူထားပါတယ်။

“ပတိရူပ ဒေသဝါသော စ

ပုဗ္ဗေ စ ကတပုညတာ။

အတ္တသမ္မာပဏိဓိ စ၊ ဧတံ မင်္ဂလ မုတ္တမံ”

“ကုသိုလ် ပညာ ဥစ္စာရရှိ သင့်ရာ ဒေသ အမြဲနေ” အစရှိတဲ့ မင်္ဂလာ ကဗျာလေးကို သိကြပြီးသားပါ။ လက်တွေ့ကျင့်သုံးကြဖို့ အရေးကြီး ပါတယ်။ ဒီလို ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါ၊ ဘာတွေ ရင်ဆိုင်ရနိုင်လဲ၊ ဘာတွေ ဆုံးရှုံးနိုင်လဲ။ ဒါတွေကိုလည်း ထည့်သွင်းတွက်ချက်ဖို့ လိုပါ တယ်။ အဲဒီလို ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါ တချို့တွေက ကိုယ့်မှာ ရုန်းထွက်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းမရှိတာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံမရဲဖြစ်နေတာမျိုးတွေလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ချက် က ဒီအလုပ်က ထွက်လိုက်ရင် ကြုံလာမယ့် risk ကို စိုးရိမ်ကြောင့်

ကြတာလည်း ပါပါတယ်။ အဲဒီ risk ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေတယ် ဆိုတာကိုက comfort zone ကို သာယာနေတာလည်း တစ်စိတ် တစ်ပိုင်း ပါဝင်ပါတယ်။ risk ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ အရည်အချင်းက ဘာတွေလိုအပ်လဲ။ အချိန်ဘယ်လောက် ယူဖို့ လိုအပ်လဲ။ ဒါတွေကို ထည့်သွင်းတွက်ချက်ဖို့ လိုပါတယ်။ အရည် အချင်းဖြည့်ဖို့အတွက် လက်ရှိအလုပ်ထဲကပဲ အချိန်ယူမလား။ အလုပ်ကို တစ်ခါတည်း ထွက်ပြီး အချိန်အပြည့်အဝ ယူမလား။ ဒါတွေကိုလည်း ထည့်သွင်း စဉ်းစားဖို့လိုပါတယ်။

risk အတွက် စဉ်းစားတွက်ချက်ပြီးရင် နောက်ထပ်ဆက် လုပ်မယ့် အလုပ်အတွက် ဆက်ပြီး အစီအစဉ် ချဖို့လိုပါတယ်။ ဘယ် လို အလုပ်မျိုးကို လုပ်ချင်တာလဲ။ ဘာကို လိုချင်တာလဲ။ ဘာကြောင့် လိုချင်တာလဲ။ ဘယ်လောက်လိုချင်တာလဲ။ ဘယ်အချိန်မှာ လိုချင် တာလဲ။ ဒီအကြောင်းတွေ ဆက်တွေးကြည့်ပါ။ သေသေချာချာ သိပြီ ဆိုရင် အသေးစိတ် အစီအစဉ် ချမှတ်ပါ။

ဒါတွေအားလုံး စဉ်းစား တွက်ချက်၊ အစီအစဉ်ချပြီးသွားတဲ့ အခါ အထက်မှာ ပြောခဲ့တဲ့ အချက် သုံးချက်မှာ တစ်ချက်မှ မကိုက် ညီဘူးဆိုရင် ဘုရားဟောဒေသနာတော်နဲ့လည်း မကိုက်ညီတဲ့ “ပတိ ရူပ ဒေသဝါသော စ” မဟုတ်တဲ့အခါ၊ ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ လို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။

ရှမ်းထွက်ချင်ရင် SPACE လိုတယ်

ပဲခူးတိုင်းထဲက စာဖတ်သူတစ်ယောက်က ပြောပါတယ်။ အခုလောလောဆယ် နေ့စားလပေး ဆရာမ လုပ်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝါသနာ မပါဘူး။ ဖြစ်ချင်တာက ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာ၊ မိဘတွေက ဝန်ထမ်း လုပ်စေတဲ့အတွက် လုပ်ရင်းနဲ့ပျော်သွားမယ် ထင်လို့ လုပ်လိုက်တာ ခုတော့ မပျော်ပါဘူး။ အိမ်ကလည်း မထွက်ခိုင်းသလို ကျောင်းအုပ်ကြီးကလည်း မထွက်စေချင်ဘူးလို့ ပြောလာပါတယ်။ ဒီလို အဖြစ်အပျက်တွေကလည်း နေရာအနှံ့အပြားမှာ အများကြီး ရှိနေမှာပါ။ စလုပ်ကတည်းက လုပ်ချင်တာနဲ့ လုပ်ရတာ လွဲတော့ နှစ်ဖက်လုံးမှာ ရှုံးပါတယ်။ လုပ်နေရတဲ့သူကလည်း လုပ်ချင်တာ မဟုတ်တဲ့အတွက် စိတ်မပျော်လို့ ရှုံးပါတယ်။ လုပ်ငန်းခွင်ကလည်း မလုပ်ချင်တဲ့သူဆီကရတဲ့ အားထုတ်မှုက ထိုက်သင့်သလောက် ဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ စိတ်ကြိုက် အားထုတ်မှုတစ်ခု မဟုတ်တဲ့အတွက် ရှုံးပါတယ်။

ဒီအကြောင်းတွေကို “လူငယ် နဲ့ ရွေးချယ်မှု” ဆောင်းပါးမှာ အကျယ်တဝင့် ရေးခဲ့ပါပြီ။ နယ်က မိဘတွေဆိုတာကလည်း အစိုးရ ဝန်ထမ်းလုပ်ပြီး ကိုယ့်နယ်မှာပဲ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ အခြေတကျ လေးလုပ်စေချင်ကြတာလည်း တော်တော်များပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နယ်တွေမှာလည်း အစိုးရရုံးတစ်ခုခုမှာ စာရေးနေရာလောက်ကို သိန်းဆယ်နဲ့ချီပေးပြီး လုပ်ကြတာတွေ တွေ့ရပါတယ်။ တကယ် မပျော်လို့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် SPACE ရှိဖို့ တော့ လိုပါတယ်။ SPACE ဆိုတာက...

S - Survey

ကိုယ်ပြောင်းချင်တဲ့ လုပ်ငန်းရဲ့ သဘော သဘာဝ၊ လိုအပ်ချက်၊ အချိန်ကာလ၊ ငွေအရင်းအနှီး၊ လက်ရှိ ရပ်တည် အောင်မြင်နေသူတွေရဲ့အခြေအနေ၊ သွားရမယ့် လမ်းကြောင်းစတာတွေကို အရင် သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြိုတင် ဆန်းစစ် လေ့လာပါ။

P - Peace

ကိုယ် နေမပျော်လို့ ထွက်လာတဲ့အခါ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က အေးအေးချမ်းချမ်း ထွက်လာနိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။ နောက်တစ်ချက်က မိဘတွေက ဒီအလုပ်ပဲ ဆက်လုပ်စေချင်တဲ့စိတ်က များနေရင် အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်နိုင်အောင် အပေါ်က surveyကောင်းမှ ကိုယ်က မိဘတွေ နားလည်သဘောပေါက် လက်ခံလာအောင် မိဘနဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ peace ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်မှာပါ။

A - Attitude

ကိုယ်ပြောင်းချင်တဲ့ နေရာကို ပိုက်ဆံရလို့ ဂုဏ်လို့ချင်လို့ စတာတွေ မဟုတ်ဘဲ တကယ်ကိုလုပ်ချင်လို့ ပြောင်းတာ ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ Attitudeမှန်ကန်မှ ကိုယ်တကယ် ကြိုးစားအားထုတ်ရတဲ့အခါ အလုပ်လည်း မှန်ကန်မှာပါ။ Attitude မမှန်ကန်ရင်တော့ ခဏပဲ ခံပါလိမ့်မယ်။ ခဏခဏ ပြောင်းရင်လည်း

ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်နဲ့ အမြဲကျဖို့ မလွယ်လှပါဘူး။

C- Care

အပြောင်းအလဲကာလဆိုတာ တကယ်ကို အဖက်ဖက်က ကြိုးစားအားထုတ်ရတဲ့အတွက် ကျန်းမာရေးက အစ၊ အချိန်ကို သုံးတာ၊ ပိုက်ဆံကိုသုံးတာအစရှိသဖြင့် အစစအရာရာ care လုပ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါမှသာ လိုအပ်ချက်တွေ၊ အားနည်းချက်တွေ၊ လုပ်ဖို့ လိုအပ်နေတာတွေကို အချိန်မီ လုပ်နိုင်ကြမှာပါ။

E- Enthusiasm

ဒီအချက်က အရေးကြီးဆုံးပါ။ ကိုယ်လုပ်မယ့် အလုပ်ကို လုံးဝ (လုံးဝ)စိတ်အား ထက်သန်နေဖို့ လိုပါတယ်။ ကိုယ်တကယ် ဖြစ်ချင်တဲ့ ဘဝ၊ ကိုယ်တကယ် အိပ်မက်ထားတဲ့ နေရာကို ဒီ enthusiasm ကပဲ အရောက်ပို့ပေးမှာ မှချပါ။ အပေါ်မှာ ပြောခဲ့တဲ့ မိဘနဲ့ ကိုယ့်ကြားမှာ peace ဖြစ်ဖို့ အတွက် survey ကောင်းပြီး သေသေချာချာရှင်းပြနိုင်ရင် မိဘက နားလည် သဘောပေါက် လက်ခံလာတဲ့အပြင် ကိုယ့်ရဲ့ enthusiasm ကြောင့် ယုံကြည်မှုပါ ရရှိလာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ဒီ enthusiasm ကပဲ ကြိုးစားနေတဲ့ ကာလ တစ်လျှောက် ကြုံလာတဲ့ ဒုက္ခတွေ အခက်အခဲတွေကို ကြုံကြုံခံရင်ဆိုင်နိုင်မှာပါ။

ဒါကြောင့် ပြောင်းလဲချင်တဲ့သူတွေ၊ ရုန်းထွက်ချင်တဲ့သူတွေ အခုပြောခဲ့တဲ့ SPACE ကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ပါ။ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင်လည်း ဆုံးအောင် လျှောက်လိုက်ပါ။ ပန်းတိုင်ကို အရောက်လှမ်းပြီး အောင်မြင်နိုင်ကြစေဖို့ စဉ်းစားသင့်တာလေးတွေကို ကြိုတင် စဉ်းစားနိုင်အောင် ရည်ရွယ်ရေးသားလိုက်ပါတယ်။

ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြတ်သားပါစေ

စာသင်ချိန်တွေမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နယ်ဟောပြောပွဲတွေမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် စာရေးသူကို လူငယ်တွေက မေးကြတယ်။ “ကျွန်တော်တို့ အောင်မြင်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဆရာ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်ချင်တယ် ဘယ်လို စလုပ်ရမှန်း မသိဘူး” စတဲ့ အသံတွေ ခဏခဏ ကြားရပါတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောရတာလည်း အပ်ကြောင်းထပ်သလောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ “ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ” ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြတ်သားဖို့လိုပါတယ်။

စာရေးသူ အခု နေ့လယ် စာဖတ်တန်းမှာ သင်နေတဲ့ Jullio Melara ရဲ့ Do You Have The TIME for SUCCESS, စာအုပ်မှာ Jullio ဟာ Harvard University မှာ တက်ရောက်စဉ်က သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို စစ်တမ်းလေးတစ်ခု လုပ်ကြည့်ပါတယ်။ Jullio ရဲ့ စစ်တမ်းအရ (၈၃%) က ရည်မှန်းချက် တိတိကျကျ လုံးဝ မရှိကြ ပါဘူး။ (၁၄%) ကတော့ တိကျတဲ့ရည်မှန်းချက်တွေ ကိုယ်စီတော့ ရှိကြတယ်။ ချပြီးတော့ မရေးထားကြဘူး။ ကျန်သော (၃%) သော သူငယ်ချင်းတွေကသာ ရည်မှန်းချက်တွေ ရှိကြသလို၊ ဘာတွေ ဘယ်

လိုလုပ်မယ် ဆိုတာလည်း ချရေးထားတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ သူ့ရဲ့ စစ်တမ်းအရ ရည်မှန်းချက် တိတိကျကျ မရှိတဲ့ (၈၃%) ထက် ရည်မှန်းချက်ရှိတဲ့ (၁၄%) က ဝင်ငွေ သုံးဆပိုပြီး ရည်မှန်းချက် တွေကို ချရေးထားတဲ့ (၃%)က ရည်မှန်းချက်မရှိတဲ့ (၈၃%) ထက် ဝင်ငွေ ဆယ်ဆပိုတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ စာရေးသူတို့ မြန်မာပြည်မှာ တော့ အဲဒီစစ်တမ်းဟာ ရာနှုန်းပြည့် မှန်ချင်မှ မှန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာတာကတော့ ဘယ်နေရာမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရည်မှန်းချက် တိတိကျကျရှိပြီး အစီအစဉ်သေသေချာချာ ချရေးထားတဲ့သူတွေကတော့ အောင်မြင်တာ သေချာပါတယ်။ (ရေးထားတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်ဖို့ လည်း အရေးကြီးပါတယ်။)

အခုအချိန်ကစပြီး ကိုယ် ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ။ ဘာတွေ လိုအပ်လဲ။ ဘာတွေ လိုချင်လဲ ဆိုတာတွေကို “ဘဝရည်မှန်းချက် အိပ်မက်များ” လို့ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ ချရေးလိုက်ပါ။ ဒါတင်မကသေးဘူး (၁၂)လအတွက် တစ်လစာ ကိုယ့် ရည်မှန်းချက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို လည်း ချရေးဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီလို ရည်မှန်းချက်အိပ်မက်တွေကို ချရေးတဲ့အခါ အဓိက အခန်းကဏ္ဍ သုံးခု ခွဲခြားနိုင်ပါတယ်။

- ၁။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆိုင်ရာ ရည်မှန်းချက်များ
- ၂။ လုပ်ငန်းကိစ္စဆိုင်ရာ ရည်မှန်းချက်များ
- ၃။ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးဆိုင်ရာ ရည်မှန်းချက်များ

အဲဒီ ကဏ္ဍသုံးခုထဲမှာမှ သက်ဆိုင်ရာ ခေါင်းစဉ်အလိုက် ထပ်ပြီးတော့ အသေးစိတ်ချရေးလိုက်ပါ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆိုင်ရာ ရည်မှန်းချက်များဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ မိသားစုနဲ့ဆိုင်တာ၊ ငွေရေးကြေးရေးဆိုင်ရာ၊ ကျန်းမာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေ စသည်ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပါဝင်အောင် ချရေးလိုက်ပါ။

လုပ်ငန်းကိစ္စဆိုင်ရာ ရည်မှန်းချက်များ ခေါင်းစဉ်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ လက်ရှိ အလုပ်အကိုင်၊ ဘယ်လောက်ကြာရင် ရာထူး ဘယ်လောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်။ လစာ ဘယ်လောက်ရအောင် ကြိုးစားမယ် စသည်ဖြင့် အသေးစိတ် ရေးမှတ်ပါ။

ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးဆိုင်ရာ ရည်မှန်းချက်များမှာတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးဆိုင်ရာ လိုအပ်တဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုတွေကို ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လောက်ရအောင် လုပ်မယ်။ ဘယ်လိုဖြည့်ဆည်း မယ်ဆိုတာတွေကို သေသေချာချာ ချရေးလိုက်ပါ။

တစ်နှစ်စာအတွက် လအလိုက်ချရေးပြီးရင်တော့ တစ်နေ့ ချင်းစီအတွက် ဆက်ပြီးလုပ်ရမယ့် ကိစ္စတွေကို အသေးစိတ်ချရေး ဖို့လည်း လိုပါတယ်။ နေ့စဉ်ကိစ္စတွေကို အောင်မြင်အောင် အကောင် အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းကနေ ကိုယ့်ရဲ့ ရည်မှန်းချက် တစ်ခုလုံးအထိ အောင်မြင်အောင် အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက် နိုင်ကြမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့အဓိက ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် တစ်ခုခု ကို ရေးပြီးတဲ့အခါ ကိုယ့်ရဲ့ မြင်ကွင်းထဲမှာ မြင်သာထင်သာရှိမယ့် နေရာတွေမှာ ကပ်ထားပါ။

ဥပမာ ကိုယ်က (၂)နှစ်အတွင်း ကားဝယ်မယ်လို့ ရည်ရွယ် ထားတယ် ဆိုကြပါစို့။

“နောက် (၂)နှစ်အတွင်း ကားဝယ်နိုင်ရမယ်” လို့ရေးပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ကွန်ပျူတာ wall paper မှာ၊ ဖုန်း wall paper မှာ၊ နေ့တိုင်း ကြည့်ဖြစ်တဲ့မှန်မှာ၊ ပြီး တော့ (ကန်တော့ပါရဲ့) အိမ်သာထဲ မှာပါ မကျန်ကပ်ထားပါ။ ဒါမှ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း သတိတရ ဖြစ်နေမှာပါ။ အင်္ဂလိပ်စကားမှာ out - of - sight is out - of - mind ဆိုတာရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ မြင်ကွင်းထဲမှာ အမြဲရှိနေမှသာ ကိုယ်လုပ် ရမှာကို မမေ့နိုင်တော့ပါ။

အဲဒီလိုမျိုး ကိုယ်သတ်မှတ်ထားတဲ့ကိစ္စ တစ်ခုကို ပြီးမြောက်

အောင် ဆောင်ရွက်ပြီးတိုင်း ကိုယ်မှတ်ထားတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ အမှန်ဖြစ် တစ်ခု စီပေးလိုက်ပါ။ အဲဒီလို လုပ်လိုက်နိုင်တိုင်း ကိုယ့်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပီတိ တစ်ခုကို ခံစားရမှာပါ။ အဲဒီပီတိတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုတွေ ဖြစ်ထွန်းစေပါတယ်။ အဲဒီယုံကြည်မှုတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝအောင်မြင်မှုတွေ ဖြစ်လာဖို့အတွက် အဓိကတွန်းအားတစ်ခုပါ။ ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေးကို သွားတယ်ဆိုရင် လမ်းမှာရှိတဲ့ မြို့တွေ ဖြတ် သွားတဲ့အခါ တစ်မြို့ဖြတ်တိုင်း ရောက်ဖို့ ဘယ်လောက်နီးလာ ပြီးဆိုတာ တွေးရင်း စိတ်ထဲမှာခံစားရသလိုမျိုးပေါ့။ ကိုယ်သွားမယ့် ခရီးပန်းတိုင်ကို တိတိကျကျသိသလို လမ်းလုပ်ရမယ့် ကိစ္စတွေကို လည်း သေသေချာချာ သိထားတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ ခရီးဘယ် လောက်နီးနေပြီဆိုတာ သိနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပန်းတိုင်ကိုရှိမှ ပန်းတိုင်သိမှာဖြစ်ပါတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ရှိမှ အလုပ်ဖြစ်မယ်၊ အလုပ်ဖြစ်မှ အောင်မြင်မှုဆိုတာကို ပိုင်ဆိုင်နိုင် မှာပါ။ ဒါကြောင့် ဘဝမှာ အောင်မြင်ချင်တဲ့ လူငယ်တိုင်း ဒီနေ့က စပြီး “ငါ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ” ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်ပါ။ အဖြေ မထွက်သေးရင် ဩရသနဲ့ အသင်ချို့ဆွေ သီချင်းထဲကလိုပဲ နဖူးပေါ် လက်တင် စဉ်းစားကြည့်ပါ။ အဖြေမရှိသေးရင်တော့ ရင်မောရပါလိမ့်မယ်။ ရင်မမောချင်ရင်တော့ အဖြေကို တွေ့အောင် စဉ်းစားပါ။ အဖြေရပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ “ဘဝရည်မှန်းချက် အိပ်မက်” အစီအစဉ်တွေကို ချရေးလိုက်ပါတော့၊ ချက်ချင်းအကောင် အထည် ဖော်လိုက်ပါ။ ပန်းတိုင်ရောက်အောင် လျှောက်နေတဲ့အခါ “ဒီနေ့ လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို မနက်ဖြန် မရွှေ့ပါနဲ့” ဆိုတဲ့စကားကို လက်ကိုင်ထားပါ။ မနက်ဖြန်တိုင်းက မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ တောက်ပ နေပါလိမ့်မယ်။

See you at the bottom

ဒီခေါင်းစဉ်နဲ့ဒီစာကို ရေးဖို့ တော်တော်လေး စဉ်းစားရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီခေါင်းစဉ်က ကမ္ဘာကျော် Motivation Speakerကြီးဖြစ်တဲ့ Zig Ziglar ရဲ့ See you at the top ဆိုတဲ့စကားနဲ့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေသလို မြန်မာပြည်ရဲ့ ထင်ရှားလှတဲ့ ဘဝ အောင်မြင်ရေးစာပေများ ရေးသားနေတဲ့ လူငယ်စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ slogan လည်းဖြစ်နေလို့ပါ။

ဒီခေါင်းစဉ် See you at the bottom ကိုလည်း တကယ်တော့ ကျွန်တော်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မနေ့က တောင်ငူမြို့တည် နန်းတည် (၅၀၄)နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်နဲ့အတူ ကျင်းပတဲ့ Barcamp Taungooနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဟောပြော ဆွေးနွေးခဲ့တဲ့ ဆရာတစ်ယောက် ရေးထားတဲ့ status မှာ ပါတာကို ကြိုက်လို့ ယူသုံးလိုက်ပါတယ်။

ဆရာ စိုးသီဟနောင်က “ဘားကမ့် (တောင်ငူ)မှာ လူငယ်တွေနဲ့ စကားပြောဖြစ်တော့ မထင်မှတ်တဲ့ ထူးခြားတဲ့ အရွေ့တွေ သိခဲ့ ခံစားခဲ့ရတာ ဝမ်းသာစရာပဲ။ အဲဒီအရွေ့တွေဟာ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ရင် ဘာမှ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်စရာရှိပေမဲ့ နိုင်ငံအတွက် အင်မတန် အရေးပါတဲ့ အရွေ့တွေပါပဲ။ See you at the bottom!” လို့ ရေးထားပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း Barcam Yangon 2013 ကအစပြုပြီး ပြည်၊ မန္တလေး၊ မိတ္ထီလာ၊ပခုက္ကူ၊ တောင်ငူအပါအဝင် နည်းပညာ၊ ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်တွေက လုပ်တဲ့ Barcamp တွေမှာလည်း ရွှေ့ပြည်သာ၊ သန်လျင်၊ မှော်ဘီ၊ ပြည်၊ လာရှိုး စသည်ဖြင့် တော်တော်လေး ရောက်ဖြစ်ပါတယ်။

ပွဲတိုင်းမှာလည်း လူငယ်တွေအတွက် အတွေးတစ်စုံတစ်ရာ ရဖို့ အကြောင်းတွေ၊ စိတ်ဓာတ် ခွန်အားဖြည့်ပေးနိုင်မယ့်အကြောင်း အရာတွေကို ပြောဖြစ်တယ်။ ပွဲပြီးသွားလို့ မေးခွန်းတွေ မေးကြတဲ့ အခါ စကားတွေ ပြောကြတဲ့အခါ၊ သူတို့တစ်တွေမှာ လုပ်ချင်ကိုင်ချင် စိတ်တွေ အပြည့်ရှိကြပါတယ်။ လိုအပ်နေတာက လမ်းကြောင်းရယ်၊ လိုအပ်တဲ့ အထောက်အပံ့တွေပါ။ ဆရာစိုးသီဟနောင် ပြောသလို အဲဒီအရွေ့တွေကို အရှိန်မြှင့်တင်ပေးဖို့လိုပါတယ်။

ထိပ်ဆုံးမှာ တွေ့ကြဖို့အတွက် အောက်ခြေမှာ အရင်တွေ့ဖို့ လိုပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းကပဲ နေပြည်တော်မှာ ထိပ်ပိုင်း ခေါင်းဆောင်တွေ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြပါတယ်။ ဒါဟာ တကယ့်ကို ကောင်းပါတယ်။ ထို့အတူပဲ ခေါင်းဆောင်တွေ၊ တတ်သိပညာရှင်တွေ အောင်မြင်နေတဲ့ သူတွေအနေနဲ့ ထိပ်ဆုံးမှာ တွေ့ကြသလို အောက်

အောင်ကိုဦး ၊ UMK ၊

ခြေမှာလည်း တွေ့ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဒါမှသာ အောက်ခြေက လူတွေ
အပေါ်ရောက်ဖို့ ဘာတွေ လိုအပ်နေလဲဆိုတာ သိနိုင်မှာ ဖြစ်သလို၊
လိုအပ်တာတွေကို လုပ်ကိုင်နိုင်ကြမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် သက်ဆိုင်ရာ နယ်ပယ်အလိုက် See you at
the top အတွက် See you at the bottom first လို့ ကျွန်တော်တို့
အားလုံး အောက်ခြေမှာ အရင်တွေ့ကြရအောင်ဗျာ။

ကျွန်တော်လည်း သိမ်းငှက်တစ်ကောင်ပါပဲ

သိမ်းငှက်ပုံပြင်နဲ့ ပက်သက်လို့ ကျွန်တော့် အကြောင်းလေး ပြောပြချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ မချမ်းသာပေမဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အိမ်က အလိုလိုက် တယ်။ အထူးသဖြင့် အမေပေါ့။ မေမေက ကျွန်တော့်ကို တုန့်ခိုင်းမဲ့ ချစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မြို့က ဆောင်းတွင်းမှာ အေးတော့၊ ကျောင်းက ပြန်လာရင် ရေခွေးခွေးလေး ချိုးလို့ရအောင် ရေငင်ပြီး တော့ နေလှန်းထားတယ်။ ဆယ်တန်းအောင်လို့ တက္ကသိုလ်တတ် တော့လည်း ပုသိမ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ဖို့တယ်။ ချက်ပြုတ်ကျွေး မွေးတဲ့အပြင် ကျွန်တော် အတန်းဆင်းမယ့် အချိန်ကို တက္ကသိုလ် အပေါက် မှာ ဆိုက္ကားငှားပြီး စောင့်နေတယ်။ ရွာမှာ ဖုန်းမရှိတော့ (၁၄) မိုင်ဝေးတဲ့ မြို့ပေါ်ကို လမ်းလျှောက်လာပြီး တစ်ပတ်တစ်ခါ

ဖုန်းဆက်တယ်။ အမေက ကျွန်တော့်အပေါ်ကို ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောရင် မကုန်နိုင်ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ကျောင်းပြီးတဲ့အခါ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းတက်မယ် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အင်္ဂလိပ်စာကို ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီး ဦးမြကြိုင် ကျောင်းမှာ စလေ့လာတယ်။ ပညာသင်ဆုအတွက် ပြင်ဆင်နေ တုန်းမှာ အဖေက အစာအိမ်ဖြစ်လို့ ရွာကို ပြန်ရတယ်။ အဖေက ဆေးရုံပေါ်မှာတင် (၃)လ လောက်ကြာတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ အဖေ့ရဲ့ ကိုယ်စား ရွာက ကျောင်းမှာ စာသင်ပေးရတယ်။ အဖေ့ရဲ့ ကျန်းမာ ရေး အခြေအနေ စိတ်ချရတော့မှ ရန်ကုန်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်မှာ အင်္ဂလိပ်စာ ပြန်လုပ်ရင်းနဲ့ ဝမ်းရေးအတွက် အိမ်ပိုင်းလေး တွေ စာသင်ရင်းနဲ့ လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေတော့ ကျွန်တော့် ကျေးဇူးရှင် နောက်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ဆရာအမ်းက အလုပ်သွင်း ပေးလိုက်လို့ မအူပင်အပိုင် ညောင်တုန်းကျွန်းထဲက ငါးမွေးမြူရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ရောက်သွားတယ်။

ရည်မှန်းချက်တွေက တစ်စစနဲ့ မှုန်ဝါးဝါး ကံကောင်းချင် တာလား။ ကံဆိုးချင်တာလား မသိတော့ဘူး။ အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ် နေရင်းနဲ့ ကျန်းမာရေး မကောင်းဖြစ်ပြီး တိုတိုပြောရရင် အလုပ်က ထွက်ပြီး ရန်ကုန် ပြန်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ အိမ်က အဖေနဲ့ အမေ မသိသေးပါဘူး။ နည်နည်းအခြေ အနေကောင်းတော့မှ အဖေနဲ့ အမေကို တိုင်ပင်စရာရှိလို့ဆိုပြီး ရန်ကုန်ကို လှမ်းခေါ်ပါတယ်။ အဖေက မအားလို့ လိုက်မလာဖြစ်ဘူး။ အမေက ရောက်လာပါတယ်။ အကြောင်းစုံကို ပြောပြတော့ အမေက ရွာကို ပြန်လိုက်ခဲ့ပြီးတော့ သူတို့နဲ့ အတူတူနေဖို့၊ အဆင်ပြေသလို လုပ်စားဖို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ရွာက ထွက်လာကတည်းက လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် လုပ်မယ်လို့ ကြွေးကြော်လာတော့ အမေစကားကို နားမထောင်ဘဲ လုပ်ချင်တာကို ရှင်းပြပါတယ်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ မရတော့ အမေက စိတ်မချခြင်းများစွာနဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် အမေ့ကို ကွန်ပျူတာနဲ့ ဖုန်းတော့ဝယ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ DVD အစုတ်လေးနဲ့ လေ့လာတာထက် ကွန်ပျူတာက ပိုပြီး အဆင်ပြေသလို အိမ်ဝိုင်းတွေ စာလိုက်သင်တဲ့အတွက် ဖုန်းကလည်း တကယ် လိုအပ်ပါတယ်။ အမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်အတွက် မရှိရှိတဲ့ကြားက ဝယ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီးဦးမြကြိုင် ကျောင်းဆီ ပြန်လာပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားသင်တဲ့ အလုပ်ကိုပဲ ဇောက်ချလုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကမှ ရွှေဟင်္သာလမ်းနားက ဆရာမကြီးအဆောင်ကို ပြောင်း၊ အဲဒီကနေ ဓမ္မာရုံ (၁)လမ်းထဲက အပျိုကြီးအဆောင်ကို ပြောင်း၊ နောက်တစ်ခါ ဓမ္မာရုံ (၁)လမ်းထဲကပဲ၊ ကျွန်တော် စာသင်ပေးတဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ရဲ့ ကန်ထရိုက်တိုက် ဆောက်နေတုန်းက ခဏနေတဲ့ နေရာလေးကို အခန်းကန့်ပြီး ပြန်ငှားတဲ့ နေရာလေးကို ရောက်လာတယ်။

အဲဒီနေရာလေးကနေ ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက်၊ တစ်တိုက်ပြီး တစ်တိုက် မိုးလင်းမိုးချုပ် စာလိုက်သင်ခဲ့တယ်။ facebook ပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဆိုင်ရာ စာတွေ ရေးခဲ့တယ်။ အဲဒီကတစ်ဆင့် (၂၀၁၃)ခုနှစ်မှာ အွန်လိုင်းပေါ်မှာ သင်တန်းသား/သူပေါင်း (၈၀၀၀) ကျော်ကို ပညာဒါန ပို့ချပေးခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့

(၂၀၁၃) ခုနှစ်ထဲမှာပဲ Acuity English Language Center ကို တည်ထောင်ခဲ့တယ်။ စာသင်ရင်းနဲ့ သင်တန်းသား/ သူ တွေရဲ့ ညည်း ညူးသံတွေကြားရတဲ့အခါ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ယှဉ်ပြီး အားပေးစကားတွေ ပြောခဲ့တယ်။ နောက်တော့ အားလုံးသိရအောင်လို့ အွန်လိုင်းမှာ ရေးတယ်။ အဲဒီကတစ်ဆင့် စာအုပ်တွေ ထုတ်ဖြစ်တယ်။ စာအုပ် (၃)အုပ်ထုတ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ နှစ်အုပ်က အရောင်းရဆုံး စာရင်းဝင် ပြီး ပစ္စည်းပြတ်တဲ့အထိ စာဖတ်သူတွေက အားပေးကြတယ်။ မနှစ်က ကျွန်တော့်ရဲ့ မတည်မှုနဲ့ သင်တန်းသား/ သူ၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ ပူးပေါင်းပါဝင်မှုနဲ့ ကျွန်တော့်ရွာမှာ စာကြည့် တိုက် တစ်ခုလှူခဲ့တယ်။ စာကြည့်တိုက်မျိုးကိုလည်း လစဉ် ထောက် ပံ့ပေးထားတယ်။

အခုလာမယ့် (၆)လပိုင်းမှာ အမေ့ကို ပင်စင်ယူဖို့ ပြောထား ပါပြီ။ ကျောင်းပိတ်ကတည်းက ကျွန်တော်နဲ့ လာနေပါတယ်။ အဖေ ကတော့ တစ်နှစ်လောက် လုပ်ဦးမယ်ပြောလို့ နောက်နှစ်မှ ပင်စင်ယူ ပါမယ်။

ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြနေတာ ကိုယ်ရည် သွေးချင်လို့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် မြန်မာလူငယ်တွေကို ကြိုးစား စေချင်တယ်။ အောင်မြင်စေချင်တယ်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး အမြင့် ဆုံးကို ရောက်စေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ပြောပြနေတာပါ။

ကျွန်တော် သိမ်းငှက်တစ်ကောင်လိုပဲ အခု (၂၉)နှစ် အထိ အချိန်အတွင်းမှာ ကျွန်တော် စာသင်ဝိုင်းမှာ ကျူရှင်ဆရာ လုပ်ဖူးတယ်။ စာအုပ်အငှားဆိုင် ဖွင့်ခဲ့ဖူးတယ်။

အဝေးပြေးကားလိုင်းမှာ ငွေကိုင်လုပ်ဖူးတယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးလုပ်ဖူးတယ်။
အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူးလုပ်ဖူးတယ်။
လက်ထောက်မန်နေဂျာ လုပ်ဖူးတယ်။
ကွမ်းယာလည်း ရောင်းဖူးတယ်။

ဆရာကြီးဦးမြကြိုင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား သင်တန်း
ကျောင်းမှာ လက်ထောက်ဆရာ ဖြစ်လာတယ်။

အခုအချိန်မှာတော့ Acuity English Language Centre ကို
တည်ထောင်နိုင်ခဲ့သလို တတ်စွမ်းသမျှ မျှဝေပေးနေတဲ့ စာရေးသူ
တစ်ယောက်၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဆရာဘဝကို ရောက်လာတယ်။

ကျွန်တော် ရေးခဲ့ဖူးတဲ့စာစုလေးတစ်ခုရဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ အဆုံး
သတ်ချင်ပါတယ်။

အမြင့်ဆုံးကို ပျံသန်းရင်းနဲ့၊
စိတ်ညစ်စရာရှိရင် ညစ်ပါ။
ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်တော့ မကျပါနဲ့။

ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ်

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးရှိပါတယ်။ သူက အလွန်တရာမှ လှပပြီးတော့ အံ့ဩချီးမွမ်းစရာတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတဲ့နန်းတော်ကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ အမိန့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ နိုင်ငံအသီးသီးတွေရဲ့အကြားမှာ ဒီနန်းတော်ကြီးကတော့ ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခု။ ခန်းမကြီးထဲမှာ နံရံတွေ၊ မျက်နှာကျက်တွေ၊ တံခါးတွေ ယုတ်စွအဆုံး ကြမ်းပြင်ကိုပါ မှန်တွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားပါတယ်။ အဲဒီမှန်တွေက ကြည်လင်သန့်ရှင်းလွန်းလို့ အဲဒီမှန်တွေက အရှေ့မှာ ရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကို တိတိကျကျ ပြန်ပေါ်စေတဲ့အတွက် ခန်းမထဲ ဝင်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေဟာ သူတို့ရှေ့က ပုံရိပ်ယောင်ကို ခွဲခြား မသိနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရပါတယ်။ အမှန်တကယ်တော့ ဒါတင် မကသေးဘဲ ခန်းမကြီးထဲက နံရံတွေက တကယ့်ကို ထူးဆန်းတဲ့ ပုံတင်သံကိုပါ စီစဉ်ထားပါတယ်။

တစ်ခါက ခွေးတစ်ကောင်က ခန်းမကြီးထဲကို ပြေးဝင်လာပြီး ခန်းမရဲ့ အလယ်မှာ မလှုပ်မယှက် ကြက်သေ သေသွားပါတယ်။ ပတ်ပတ်လည်မှာ အပေါ်ရော အောက်ပါမကျန် ခွေးတွေ တွေနေရ ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ခွေးက သွားဖြဲပြီးတော့ မာန်ဖီပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူ့ရဲ့ ပုံရိပ်ယောင်ခွေးတွေက သူ မာန်ဖီသလိုပဲ ပြန်ပြီး တုံ့ပြန်ပါတယ်။ ခွေးက ခြောက်လှန့်နေတဲ့အနေနဲ့ ဗျာတွေ များပြီး ဟောင်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူဟောင်တဲ့ အသံအတိုင်းပဲ ပဲ့တင်သံ တွေများစွာ ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။ ခွေးက ပိုပြီးဟောင်လေလေ၊ ပဲ့တင်သံတွေက ပိုများများလာပါတယ်။ ခွေးက ဟိုဘက် ပြေးလိုက်၊ ဒီဘက်ပြေးလိုက် လေထဲကို လှမ်းဟပ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ပုံရိပ်ယောင် တွေကလည်း သွားတဖြဲဖြဲနဲ့ ပြန်ဟပ်ပြပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ အစောင့်တွေက အလွန်ဆိုး ရွားနေတဲ့ အသက်မဲ့နေပြီဖြစ်တဲ့၊ အသက်မဲ့ပုံရိပ်ယောင်တွေ ဝိုင်းနေ တဲ့ ခွေးကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။ သူ့ ကို ထိခိုက်အောင်၊ နာကျင်အောင်၊ အသက်မဲ့ဟောင်တာ ဘယ်သူက လုပ်တာပါလဲ။ ခွေးက သူ့အရိပ်ကို သူ တိုက်ခိုက်ရင်းနဲ့ သေဆုံးသွား ခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ ကမ္ဘာကြီးက ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းတွေကို သယ်ဆောင်လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတဲ့ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အရာအားလုံးဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေးက ဖြစ်လာတဲ့ ပုံရိပ်ယောင်တွေ၊ အတွေးတွေ၊ ဆန္ဒတွေ၊ လုပ်ဆောင် ချက်တွေကြောင့် ဖြစ်နေတာပါ။

အောင်ကိုဦး ၊ UMK ၊

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေးတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို တိုး
တက်စေသလို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေးတွေကပဲ ကျွန်တော်တို့ကို
နိမ့်ကျသွားစေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များ လေးလေးနက်
နက် စဉ်းစားကြည့်ပါ။

ကိုယ့်စိတ်ကို ဘယ်လို ထားမလဲ။

ကိုယ့်အတွေးကို ဘယ်လို တွေးကြမလဲ။

တေဇာန်ပိုး

တစ်နေ့မှာ နာမည်ကြီး ဟောပြောသူတစ်ယောက်က လူနှစ်ရာလောက်ရှိတဲ့ ခန်းမထဲမှာ ဒေါ်လာ တစ်ရာတန် တစ်ရွက်ကို ကိုင်ပြီး စတင်လိုက်ပါတယ်။ ခန်းမထဲမှာ ရှိတဲ့ လူတွေကို ဒီဒေါ်လာ တစ်ရာကို ဘယ်သူ လိုချင်လဲ။ လိုချင်တဲ့သူတွေ လက်ထောင်လိုက်ပါလို့ ပြောပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အားလုံးက လက်ထောင်ပြီးတော့ လိုချင်ကြောင်း ပြကြပါတယ်။ ပရိသတ်တွေထဲက တစ်ယောက်ကို ဒီဒေါ်လာ တစ်ရာကို ပေးပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုတော့ လုပ်ခွင့်ပေးပါလို့ ပြောပြီးတော့ အဲဒီပိုက်ဆံကို လုံးချေလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူတွေ လိုချင်ကြသေးလဲလို့ မေးပြန်ပါတယ်။ ပရိသတ်တွေကတော့ လက်တွေကို မြှောက်ထားကြဆဲပါ။

ဟုတ်ပြီ။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်မလဲ ကြည့်ရ

အောင်ဗျာ ဆိုပြီးတော့ ပိုက်ဆံကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်ပြီးတော့ ဖိနပ်နဲ့ နင်းချေလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီကြေမှု ပေရေနေတဲ့ ပိုက်ဆံကို ပြန်ကောက်ပြီးတော့ ဘယ်သူတွေ လိုချင်သေးလဲလို့ ထပ်မေးပါတယ်။ ပရိသတ်တွေကတော့ လက်တွေ မြောက်ထားဆဲပါပဲ။

အဲဒီတော့မှ ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ သင်ခန်းစာတစ်ခုကို ပြောပြချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် ဒီပိုက်ဆံကို ဘယ်လိုပဲနင်းချေ ညစ်ပတ်ပေရေ လုပ်လိုက်ပေမဲ့ ပရိသတ်ကြီးက လိုချင်နေဆဲပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပိုက်ဆံကို ညစ်ပတ်ပေရေ တွန့်ကြေသွားအောင် လုပ်လိုက်ပေမဲ့ သူ့ရဲ့ တန်ဖိုးက ပြောင်းလဲမသွားလို့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ ဘဝမှာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြုတ်ကျနိုင်တယ်။ ကြေမှုနိုင်တယ်။ ညစ်ပတ်ပေရေသလိုမျိုး ဘဝတွေ နှမ်းပါးနိုင်တယ်။ ကျွန်တော့်တို့ကို ကျွန်တော်တို့ အသုံးမကျတော့ဘူးလို့တောင် ခံစားရကောင်း ခံစားရမိနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဘာတွေပဲ ဖြစ်လာလာ ကိုယ့်ရဲ့တန်ဖိုးတော့ မမဲ့ပါစေနဲ့။ ဒါလေးတော့ မမေ့စေချင်ပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒီအကြောင်းအရာလေးကို အင်တာနက်မှာ ဖြတ်မိတဲ့အခါ ဆက်စဉ်းစားဖြစ်ပါတယ်။ ပိုက်ဆံတစ်ရွက်မှာ “ နှစ်ရာ၊ ငါးရာ၊ တစ်ထောင်၊ ငါးထောင်၊ တစ်သောင်း ” စသည်ဖြင့် တန်ဖိုးတွေရှိသလို၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးဆိုတာ ဘာလဲ။ ကိုယ့်မှာ ဘယ်လိုတန်ဖိုးတွေ ရှိသင့်လဲ။

ရိုးသားမှု။
စာနာ နားလည်မှု။

တရားမျှတမှု။

ညဏ်ပညာ ကြီးမားမှု။

ခေါင်းဆောင်နိုင်မှု။

ပေးကမ်းစွန့်ကြဲနိုင်မှု။

ရဲရင့်မှု။

စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံနိုင်မှု စတဲ့စတဲ့ လောကပါလတရား
တွေထဲက ကိုယ့်ရဲ့တန်ဖိုးကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်ကြမလဲ။

အလေးအနက်ထားပြီး စဉ်းစားကြည့်ကြစေချင်ပါတယ်။

“တန်ဖိုးရှိသော ဘဝကိုယ်စီကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြပါစေ”

ပန်းသီးပုပ်တစ်လုံး

ကျွန်တော် စာရေးနေတဲ့ တစ်ခုတည်းသော ရည်ရွယ်ချက်က ကိုယ်သိသလောက်၊ ကိုယ်ဖြတ်သန်းခဲ့သလောက်၊ ကိုယ်ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးသလောက်ကို ပြန်မျှဝေပေးနေတာပါ။ ဘာကြောင့်လဲ၊ မြန်မာလူငယ်တွေကို ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ပြည့်ဝစေချင်တယ်၊ အရည်အချင်း ရှိစေချင်တယ်၊ အသိပညာ ဗဟုသုတ ပြည့်စုံစေချင်တယ်၊ ဒါဆို မင်းကရော၊ ဘယ်လောက်တော်လို့လဲလို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ တော်လွန်းလို့တော့ မဟုတ်ပါ။ ပြည့်စုံလွန်းလို့တော့ မဟုတ်ပါ ရှိသလောက်ကို ပြန်မျှဝေပေးနေတာပါ။

ကျွန်တော်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က Bottom x Up ဖြစ်တဲ့ အောက်ခြေကနေအပေါ်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း တက်ဖို့အတွက် လုပ်နေတာပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားကြိုးစား၊ ကြိုးစားသလောက် ရွှင့်မရှိတဲ့စနစ်တစ်ခုမှာ ကြိုးစားသလောက် အရာမထင်ဘူးလို့ ယူဆကြတဲ့သူတွေကလည်း အများကြီးပါ။ အဲဒါကိုလည်း လက်ခံပါတယ်။

ဥပမာ - ပညာရေးစနစ်တစ်ခုပဲ ဆိုကြပါစို့။ လူ (၁၀) ယောက်မှာ မကြိုးစားတဲ့လူတွေ မတော်လာတာဟာ စနစ်တစ်ခုနဲ့ မဆိုင်ဘဲ ကြိုးစားမှုတွေရှိရက်နဲ့ မတော်လာဘူးဆိုရင် စနစ်တစ်ခုနဲ့ သက်ဆိုင်နေပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ ပညာရေးစနစ်ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို အာမခံချက်မပေးနိုင်ဘူးဆိုတာကို လက်ခံပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ၊ ကျွန်တော့်အစ်ကို ညောင်တုန်းကနေ ကွမ်းရွက်တွေ သီရိမင်္ဂလာ ဈေးကို ပို့တဲ့အခါ သွားစောင့်ရင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတာကို သွားသတိရမိ တယ်။ အဲဒီမှာ ကွမ်းခြင်းကုန်တဲ့အထိ စောင့်နေရင်းနဲ့ လက်လုပ် လက်စားကောင်လေးတွေ ဈေးထဲမှာရှိတဲ့ ပန်းသီးအပုပ်လေးတွေကို စုနေကြတာကို တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ပန်းသီး အပုပ်လေး တွေကို ယူကြလဲ။ သူတို့ ရွေးချယ်ခွင့်က အပုပ်လောက်ပဲ ရွေးချယ်နိုင် တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအပုပ်ထဲက ရသလောက် ကောင်းသလောက် လေးကို စားဖို့အတွက် ယူကြတာပါ။

စောစောက စနစ်တစ်ခုနဲ့ ဒီပန်းသီးပုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲလို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဆက်စပ်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူငယ်တွေ အထူးသဖြင့် အောက်ခြေက လူငယ် တွေမှာ ရွေးချယ်စရာ ပန်းသီးပုပ်တစ်လုံးပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့အတွက် အာမခံချက် မသေချာတဲ့ စနစ်တခုကို မကြိုက်ပေမဲ့ အခြားရွေးချယ်ဖို့ အခွင့်အရေးနည်းလွန်းပါတယ်။ ဆိုပါတော့ နိုင်ငံခြားလည်း ကျောင်းသွားမတက်နိုင်ဘူး။ နိုင်ငံခြားက ဘွဲ့ပေးတဲ့ ပုဂ္ဂလိက တက္ကသိုလ်တွေလည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းသီးပုပ်တစ်လုံးကိုပဲ ရခဲ့တာပါ။ အဲဒီပန်းသီး ပုတ်တစ်လုံးပဲ ရှိတာကို ရွေးချယ်ခွင့်လည်း မရှိတဲ့၊ မရွေးချယ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာ အဲဒီပန်းသီးကို ပုပ်နေလို့ မစားဘဲနေမလား၊ ပုပ်နေ တဲ့အထဲကပဲ ကောင်းတာလေးကိုရအောင် ရှာကြံပြီးစားကြမလား။

စဉ်းစားကြည့်ပါ။

အဲဒီအပုပ်ထဲက အကောင်းလေးကို စားပြီးတော့ နောက်ထပ် ရွေးချယ်နိုင်အောင် အားမွေးရပါမယ်။ ဒီပန်းသီး မကောင်းလို့ မစားဘူးလို့ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတဲ့သူတွေက ရွေးချယ်နိုင်ပါတယ်။ ရွေးချယ်ခွင့် မရှိတဲ့သူ၊ မရွေးချယ်နိုင်သေးတဲ့သူတွေကတော့ ဒီပန်းသီးပုပ်တစ်လုံးကို အကောင်းဆုံး အသုံးချဖို့ ကြိုးစားရပါမယ်။ နောက်ထပ် ပန်းသီးအကောင်းတစ်လုံးကို ရနိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားရပါမယ်။ လက်ထဲက ပန်းသီးပုပ်ကို ပန်းသီးအကောင်းတစ်လုံး မစားနိုင်သေးခင် အသက်ဆက်ဖို့ အသုံးချတတ်ဖို့လိုပါတယ်။

မြန်မာလူငယ်တွေ လောလောဆယ် လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ပန်းသီးပုပ်တစ်လုံးကို လုံးဝမကောင်းလို့ဆိုပြီး လွှင့်ပစ်မလား။ ပန်းသီးအကောင်းတစ်လုံးစားနိုင်အောင် ပန်းသီးအပုပ်ထဲ ကောင်းတာလေး ရှာကြံစားပြီး ရှေ့ဆက်မလား။ တွေးကြည့်ပါ...

“လွပ်လပ်စွာ ကွဲလွဲခွင့်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် တွေးမိတာကို ပြန်မျှဝေတာပါ။”

ပတ်မီတဲ့ စာလေးတွေ

* လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ အရည်အချင်း ကိုယ်စီ ရှိကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူများနဲ့ မနှိုင်းယှဉ်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ နှိုင်းယှဉ်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူတိုင်းမှာ မတူညီတဲ့ အရည် အချင်းတွေ ကိုယ်စီရှိကြပါတယ်။

* ကိုယ့်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို သူများတွေက ကောင်းတယ် ဆိုတာတွေကြောင့် မသတ်မှတ်လိုက်ပါနဲ့။ ကိုယ့်နဲ့ ဘာက အကိုက် အညီဆုံးလဲဆိုတာ ကိုယ်သာ အသိဆုံးပါ။

* ကိုယ့်ရဲ့ဘဝကို ကိုယ့်ရဲ့လက်ကြားထဲက လွတ်ကျမသွား ပါစေနဲ့။ ဆိုလိုတာက အတိတ်ကို ပြန်တွေးရင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အနာဂတ်ကို လှမ်းမျှော်ရင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပစ္စုပ္ပန်ကို သထိမထားဖြစ်

အောင်ကိုဦး ၊ UMK ၊

တတ်ပါတယ်။ ဘဝဆိုတာ နေ့ရက်တိုင်းကို ဂရုစိုက်နေဖို့ လိုပါတယ်။

* တစ်ခုခုကို လုပ်နေတုန်း ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေး
လိုက်ပါနဲ့။ ကိုယ်က မရပ်တန့်ဘဲနဲ့ ဘယ်အရာကမှ ရပ်တန့်လို့
မရပါဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ကသာ အရေးကြီးဆုံးပါ။

* တစ်ခုခုကို ဝန်ခံဖို့ ဝန်မလေးပါနဲ့။ ဝန်မခံတတ်တာဟာ
လူတွေရဲ့ ကြားက ယုံကြည်မှုအတွက် အင်မတန် ထိလွယ်ရှလွယ်
ကိစ္စတစ်ခုပါ။

* စွန့်စားမှုတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ မကြောက်ရွံ့ပါနဲ့။ စွန့်စားမှု
ဆိုတာ ဘယ်လောက်သတ္တိရှိတယ်။ ဘယ်လို ရဲရင့်ရမယ် ဆိုတာကို
သင်ယူနိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတစ်ခုပါ။

* ဘဝကို အလျင်စလို မဖြတ်သန်းပါနဲ့။ ကိုယ်ဘယ်နေရာ
ရောက်နေမှန်းမသိသလို ဘယ်ကိုသွားနေမှန်း မသိတာမျိုးလည်း ဖြစ်
တတ်ပါတယ်။

* လူတစ်ယောက်ရဲ့ အားထုတ်မှုကို အသိအမှတ်ပြုဖို့
လည်း မမေ့ပါနဲ့။

* လေ့လာသင်ယူဖို့ မပျင်းပါစေနဲ့။ အသိပညာဗဟုသုတ
ဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် နေရာတိုင်းမှာအသုံးဝင်တဲ့ ရတနာသိုက်

တစ်ခုပါ။

* အချိန်ကို လွယ်လွယ်မဖြုန်းမိဖို့ အရေးကြီးသလို စကားကိုလည်း လွယ်လွယ်မပြောမိဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဘဝကို အပြေးပြိုင်ပွဲ တစ်ခုမှာ ဝင်ပြိုင်တာမျိုးထက် ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုလို သဘောထားပြီး ခြေလှမ်းတိုင်းကို ဂရုစိုက်ပါ။

Coca Cola ရဲ့ CEO Brian Dyson မှတ်သားသင့်တဲ့ စကားတချို့ကို ပြန်လည်မျှဝေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝဆိုတာ

မနေ့က Facebook ပေါ်မှာ စာကြောင်းတိုလေးတစ်ခု ဖတ်
မိတယ်။ အဲဒါလေးက...

Life is like a roller coaster.
It has it's ups and down
But It's your choice
to scream or
Enjoy the Ride ...

ဒီစာကြောင်းလေးက တိုပေမဲ့ တကယ့်ကို ဘဝအကြောင်း
ကို မြင်သာစေပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်တို့ ဘဝတွေဟာ
ရိုလာကိုစတာ စီးနေသလိုပါပဲ။ နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်နဲ့ အဲဒီလို နိမ့်လိုက်
မြင့်လိုက် ဖြစ်နေတာကို အာခေါင်ဖြစ်ပြီး စူးစူးဝါးဝါး အော်ကြမလား၊

ဒါမှမဟုတ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စီးမလား၊ ကိုယ့်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုပါပဲ။
ဘဝက ဝိုင်ဝိုင်း သီဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲကလိုပဲ
“ကံကြမ္မာဆိုတာက ချိုတလှည့် ခါးတလှည့်ပါပဲ ” ။

ကိုနေဝင်း သီချင်းထဲက တစ်ခါတလေ ကြုံမယ် အကောင်း၊
အဆိုးလည်း တွေ့ရမယ်ဆိုသလိုပေါ့။ ဘဝဆိုတာကို ရလားကတည်း
က ဒုက္ခတွေပါလာပြီးသားပါ။ အဲဒီ အခက်အခဲ ဒုက္ခတွေကို ကိုယ်က
ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲဆိုတဲ့ ခံယူချက် သဘောထားက အရေးကြီးပါ
တယ်။

လူတစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်းလည်း မနိမ့်ကျနေသလို၊
အမြဲတမ်းလည်း မအောင်မြင် နေနိုင်ပါဘူး။ ဆုံးရှုံးမှုတွေ ကျဆုံး
မှုတွေ၊ အခက်အခဲ ဒုက္ခတွေ ကြုံနေတဲ့အခါ အောင်မြင်မှုအတွက်
အကောင်းဆုံး ကြိုးစားနေဖို့လိုသလို၊ အောင်မြင်မှုနဲ့ တွေ့နေတဲ့ အခါ
မှာလည်း မမျှော်လင့်တဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေကို ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထား
ဖို့လိုပါတယ်။

ဘဝဟာ အဆင်သင့်ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ဆိုရင်
စာမျက်နှာ တစ်ခုခြင်း၊ အခန်းတစ်ခန်းခြင်းမှာ လွယ်သည်ဖြစ်စေ၊
ခက်သည်ဖြစ်စေ အာရုံစူးစိုက်ပြီး အကောင်းဆုံး လေ့လာသင်ယူ
ဖို့ပါပဲ။

လောက သဘာဝ ကောင်း / ဆိုး နှစ်တန် ကြုံလာသမျှကို
အကောင်းဆုံး ကျော်ဖြတ်နိုင်ကြပါစေ။

ဘဝဆိုတာ (၂)

Life is like a camera.

Focus on what's important & you will

Capture it perfectly.

ဘဝဆိုတာ ကင်မရာ တစ်လုံးလိုပဲ။ ဘာက အရေးကြီးလဲ
ဘယ်ပုံရိပ်ကို ဖမ်းမလဲဆိုတာ သေသေချာချာ ချိန်ညှိဖို့လိုပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တော်တော်များများဟာ ဘာဖြစ်ချင်
လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်အတွက် ဘာကို လုပ်ချင်မှန်း
မသိဘဲ focus မပြတ်ဘူး ဖြစ်နေတတ်ကြသလို၊ လုပ်ချင်တာတွေ
များပြီးတော့ ဝါးနေတာမျိုးလည်း ဖြစ်နေတတ်ကြပါတယ်။

ဘာဖြစ်ချင်မှန်း မသေချာတဲ့အခါလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း

မသိဘဲ လမ်းပျောက်နေတတ်သလို၊ ဖြစ်ချင်တာတွေ များနေရင် လည်း လမ်းများပြီး ခရီးမရောက် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

အရေးကြီးတာ ပန်းတိုင်ရှိဖို့ပါ။ ပန်းတိုင်တွေမှ လမ်းရှာရ မှာပါ။ ပန်းတိုင်က ပျောက်နေတော့ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်ရင်း အချိန်တွေကုန်လာပေမဲ့ တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုက ရှိမလာဘူးဖြစ်နေ တတ်ပါတယ်။

ပန်းတိုင်လည်း တွေ့ပြီ လမ်းလည်း တွေ့ပြီဆိုရင် သွားမယ့် ယာဉ်က လိုပါသေးတယ်။ ကိုယ်ရွေးချယ်တဲ့ ယာဉ်အမျိုးအစားအပေါ် မှာ မူတည်ပြီးတော့ ပန်းတိုင်ကိုရောက်မယ့် ကြာချိန်ကွာခြား သွား တတ်ပါတယ်။

ဆိုကြပါစို့ ကျွန်တော် ဒီနေ့အလုပ်ပိတ်လို့ တစ်ခုခု သွားချင် တယ်ဆိုရင် ဘယ်သွားရမလဲ အရင်ဆုံးဖြတ်ရပါမယ်။ ဘယ်သွား ရမှန်းမသိရင်လည်း ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေတတ်သလို၊ သွားချင်တဲ့ နေရာတွေ များနေရင်လည်း အချိန် မမီဘဲ ခရီးမတွင် ဖြစ်တတ်ပါ တယ်။

ဥပမာ - ဆူးလေကို သွားမယ်လို့ သတ်မှတ်လိုက်တယ် ဆိုရင် ဆူးလေက ပန်းတိုင် (အဲဒါက ရည်မှန်းချက်) ကောင်းပြီ၊ ဘယ်လမ်းက သွားမလဲ။ အင်းစိန်လမ်း၊ ပြည်လမ်း၊ ကမ်းနားလမ်း၊ (ဒါတွေက ရည်မှန်းချက်ကို အကောင်းအထည်ဖော်မယ့် နည်းလမ်း တွေပါ) လမ်းရွေးချယ်မှု မှန်ကန်မှ ပန်းတိုင်ကို ရောက်ဖို့ မလိုအပ်တဲ့ အချိန်ကုန်မှုတွေ သက်သာစေမှာပါ။ ဘာနဲ့သွားမလဲ၊ လိုင်းကား .. တက္ကစီ၊ ကိုယ်ပိုင်ကား (ဒါတွေက ကိုယ့်ရဲ့ အရည်အချင်းတွေပါ) စီးတဲ့ ယာဉ်အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ပန်းတိုင်ရောက်မယ့် ကြာချိန် ကွာ

အောင်ကိုဦး ၊ UMK ၊

ခြားသွားသလို အရည်အချင်းအပေါ်မူတည်ပြီး ရည်မှန်းချက်အတွက်
ကြာချိန်တွေ ကွာခြားပါလိမ့်မယ်။ ကားကကောင်းပေမဲ့ လမ်း အရွေး
မှားလို့ ကားပိတ်နေရင် ကြာနေသလိုမျိုး၊ အရည်အချင်းရှိပေမဲ့ လမ်း
ကြောင်းမှားရင် အချိန်ကြာနိုင်ပါသေးတယ်။.....

ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းနဲ့အတူ မှန်ကန်တဲ့ လမ်း
ကြောင်းပေါ်မှာ ပန်းတိုင်ကို အရောက်လှမ်းနိုင်ဖို့၊ ကိုယ့်ရဲ့ပန်းတိုင်က
ဘာလဲဆိုတာ သေချာအောင် ဓာတ်ပုံမရိုက်ခင် ချိန်ကြည့်သလို FOCUS
ပြတ်အောင် အရင်ဆုံး အားထုတ်ကြစေဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါရစေ။

အဝဆိုတာ ကော်ဖီတစ်ခွက်လို့ပါပဲ

တစ်နေ့မှာ လုပ်ငန်းနေရာအသီးအသီးမှာ ရာထူးကြီးကြီး၊ လုပ်ငန်းကြီးကြီးတွေနဲ့ လုပ်နေကြတဲ့ တက္ကသိုလ်တစ်ခုက ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူဟောင်းတွေက သူတို့ရဲ့ ဆရာဖြစ်ခဲ့တဲ့ တက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခ ဆရာကြီးဆီကို အလည်လာကြပါတယ်။ စကားစမြည် ပြောကြဆိုကြရင်းနဲ့ လုပ်ငန်းခွင်မှာ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ အရမ်းများတဲ့ အကြောင်းတွေကို ရောက်သွားပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပါမောက္ခကြီးက ကော်ဖီတိုက်ဖို့အတွက် မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားပါတယ်။ ခဏနေတော့ ကော်ဖီအိုးကြီးတစ်အိုးနဲ့ ခွက်တွေယူပြီး ပြန်ထွက်လာပါတယ်။ ခွက်တွေကလည်း အမျိုးအစားအစုံပါပဲ။ ကြေခွက်၊ ဖန်ခွက်၊ ပလစ်စတစ်၊ ခရစ်စတယ် စသည်ဖြင့်ပေါ့ တချို့ခွက်တွေက တော်တော်ဈေးကြီးလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ တချို့ခွက်တွေဆို တော်တော်လေး လက်ရာမြောက်ပါတယ်။ ဆရာ

ကြီးက သူ့တပည့်တွေကို “ကဲ...ကဲ၊ ကိုယ်ဟာကိုသာ ထည့်သောက် ကြတော့” လို့ ပြောပါတယ်။

တပည့်တွေ အားလုံး ကော်ဖီခွက်တွေ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ကိုင်ပြီး ကြတဲ့အချိန်မှာ ဆရာကြီးက “မင်းတို့ သတိထားကြည့်မိမယ်ဆိုရင် မင်းတို့ရွေးယူလိုက်တဲ့ ခွက်တွေက ကောင်းပေ၊ ညွန့်ပေ၊ ဈေးကြီးပေ၊ လှပပေဆိုတာတွေကိုပဲ ရွေးလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီလို အကောင်းဆုံး ဆိုတာတွေကိုပဲ လိုချင်၊ ရွေးချင်ကြတာကလည်း သဘာဝပါပဲ။ မင်းတို့တစ်တွေရဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ ပြဿနာတွေရဲ့ အရင်းခံကလည်း အဲဒါတွေပါပဲ” လို့ ဆရာကြီးက ပြောပါတယ်။

“ ခွက်ကောင်းတယ်။ မကောင်းဘူးဆိုတာက ကော်ဖီရဲ့ အရည်အသွေး အရသာကို သက်ရောက်မှု မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာ ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ အဲဒီလို ခွက်ကောင်းကောင်းဆိုတာတွေကို အာရုံစိုက်ပြီး ကိုယ်သောက်နေတဲ့အရာကိုတောင်မှ မေ့နေတတ် တယ်။ တကယ်သာ မင်းကော်ဖီကိုပဲ သောက်ချင်တယ်ဆိုရင် ခွက် အရမ်းကြီးကောင်းနေဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး။ သင့်တင့်ရုံဆိုရင် ဖြစ်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေမှာ အဲဒီအပေါ်ယံဖြစ်တဲ့ ခွက်ကောင်း ဖို့ကို ပိုပြီး အာရုံစိုက်မိနေတတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ဒီထက် ကောင်းတဲ့၊ လှတဲ့ နောက်ခွက်တစ်ခွက်ကို လိုချင်လာတတ် ပြန် ပါတယ်။ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြပေ။ ဘဝဆိုတာက ကော်ဖီ လိုပဲ။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ၊ ဖိမ်ခံပစ္စည်းတွေ နေအိမ်၊ တိုက် တာ အဆောက်အအုံ၊ ကားစတာတွေက ကော်ဖီခွက်တွေပါ။ အဲဒါ တွေဟာ ဘဝဆိုတဲ့ ကော်ဖီကိုထည့်မယ့် အရာတွေပါပဲ။ ခွက်အမျိုး အစား ကောင်း/မကောင်းဆိုတာက တကယ်တော့ မင်းတို့ ရှင်သန်

တဲ့ဘဝရဲ့ အရည်အသွေးကို ပြောင်းလဲ မပေးနိုင်ပါဘူး” လို့ ဆရာကြီးက တပည့်တွေကို ဆုံးမပါတယ်။

ဒီအကြောင်းအရာနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း “ အဓိကနဲ့ သာမည ” ဆိုပြီး ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ဘဝမှာ လိုချင်တာ(want)နဲ့ လိုအပ်တာ(need)ကို ကွဲပြားဖို့ လိုပါတယ်။ လိုချင်တာတွေကတော့ အမြဲလိုလိုရှိနေမှာပါပဲ။ တစ်ခုခု လိုချင်လာတိုင်း Need လား။ Want လား သုံးသပ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဥပမာ ကိုယ်မှာ ဖုန်းတစ်လုံးရှိပေမဲ့လည်း သုံးလို့ အဆင်ပြေနေ ပေမဲ့လည်း မော်ဒယ်လ်အသစ်ထွက်ရင် လိုချင်လာပါတယ်။ အဲဒါ တကယ်လိုအပ်ပါရဲ့လား။ အဲဒီမော်ဒယ်လ်အသစ်မှာပါတဲ့ ဖန်ရှင်တွေ ရှိမှ ကိုယ့်ရဲ့အရည်အသွေးအတွက် အထောက်အကူပြုမှာလား။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ အဲဒီလို Need မဟုတ်ဘဲ၊ Want သက်သက်ဆိုရင် လိုချင်တာက လိုချင်ပေမဲ့ မဝယ်သင့်ပါဘူး။

ပြီးတော့ ကိုယ့်မှာသင့်တင့်တဲ့ အဝတ်အစားလည်းရှိမယ်။ ပွဲနေပွဲထိုင်အတွက်လည်း အသင့်အတင့်ရှိမယ်ဆိုရင် ထပ်ဝယ်ဖို့ မလို အပ်သေးပါဘူး။

ဥပမာ - အခမ်းအနားတစ်ခုတက်ရမယ်၊ မင်္ဂလာ ဆောင် သွားရမယ် ဆိုပါတော့... လိုက်လျောညီတဲ့ သင့်တော်တဲ့ အဝတ် အစား မရှိဘူးဆိုရင်တော့ ဒါဟာ Need ပါ ဝယ်သင့်ပါတယ်။ အဲဒီ လို မဟုတ်ဘဲ လစာထုတ်တဲ့နေ့ ရုံးက ပြန်လာတယ်။ Shopping Mall တစ်ခုကို ဝင်ပတ်ကြည့်တယ်။ လှတာလေးတွေကလည်း တွေ့တယ်။ လက်ထဲမှာကလည်း ပိုက်ဆံပါလာတယ်ဆိုတော့ ကြိုက် မိတာလေးတွေ ဝယ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါဟာ တကယ်တော့ Need

အောင်ကိုဦး ၊ UMK ၊

မဟုတ်ပါဘူး။ Want ကို သုံးလိုက်တာပါ။

တကယ် ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးရှိတဲ့ အဲဒီအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေဟာ အဓိကမကျလှပါဘူး။ လုံးဝ မလိုအပ်ဘူးတော့ မဟုတ်ပါ။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုဆိုရင် အဆင် ပြေပါတယ်။ အဲဒီလို Need နဲ့ Want ကို မကွဲပြားဘဲ ဖုန်းတွေ မော်ဒယ်အသစ်တွေထွက်တိုင်း၊ အဝတ်အစားလှလှတွေ တွေတိုင်း၊ အသုံးအဆောင် အသစ်သစ်တွေ တွေတိုင်း ဝယ်ချင်၊ သုံးချင်နေ မယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်ပင်ပန်းမှုတွေ အလိုမကျမှုတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရ တတ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် စာဖတ်သူများ တစ်ခုခုကိုတွေ့လိုက်တိုင်း၊ တွေး လိုက်တိုင်း Need လား။ Want လား ဆိုတာကို သုံးသပ်ကြည့် စေချင် ပါတယ်။

Source: Life is Like
a Cup of Coffee

ဘာလုပ်စနုတာလဲ

လယ်သမား တစ်ယောက်မှာ ခွေးလေးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ အဲဒီခွေးလေးက လမ်းဘေးမှာပဲ ထိုင်နေလေ့ရှိပြီးတော့ ဖြတ်သွားတဲ့ ကား၊ ဆိုက္ကား၊ စက်ဘီး စတဲ့ ယာဉ်တွေကို စောင့်နေလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလို ယာဉ်တစ်စီးစီး လာပြီဆိုရင် အဲဒီနောက်ကို ပြေးလိုက်ပြီး ဟောင်လေ့ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ အိမ်နီးနားချင်း တစ်ယောက်က “မင်းရဲ့ ခွေးက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကားတစ်စီးစီးကို မိအောင်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ မင်းထင်လား” လို့ မေးပါတယ်။

လယ်သမားက

“အဲဒီခွေးက ကားကိုမိတာ မမိတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်မိတာက တကယ်လို့ ကားတစ်စီးစီးကို မိတဲ့အခါ ကျရင် သူ ဘာလုပ်မှာလဲ” လို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

တကယ်ကို တိုတောင်းတဲ့ စာစုလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ တွေးကြည့်

ရင် အတွေးနယ်ချဲ့လို့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေဟာ လည်း တစ်ခါတလေမှာ အဲဒီခွေးလိုပဲ အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်မိနေတတ်ပါတယ်။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မိုးလင်း မိုးချုပ်၊ တစ်နေ့ဝင် တစ်နေ့ထွက် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ အလုပ်တွေ လုပ်၊ အချိန်တွေ ကုန်နေကြပေမယ့် အဲဒီအလုပ်က ဘာရမလဲ။ ရလာတာက ကိုယ့် အတွက် ဘယ်လောက် အကျိုးပြုလဲဆိုတာတွေကို သတိထားဖို့တော့ လိုပါတယ်။

ဥပမာ - facebook သုံးတယ်ပဲ ဆိုပါတော့။ ဘာအတွက် သုံးတာလဲ။ အပျင်းပြေလောက်ပဲ သုံးတယ်ဆိုရင် အပျင်းပြေလောက် ပဲ အချိန်ပေးသင့်ပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေအတွက် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နေ့စဉ် (၂၄)နာရီထဲက ဘယ်လောက်တောင် ပေးမိ နေပြီလဲ။ ဒါကို သုံးသပ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီမှာ စကားစပ်လို့ ကြားဖူးပြီး သားဖြစ်တဲ့ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ကို ဆက်ပြောချင်ပါတယ်။ တစ်ခါ တုန်းက အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ သမီးငယ်လေးကို ပညာရှိနဲ့ ပေးစားမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ သင့်တော်မယ့် သမက်လောင်းကို လိုက်ရွေးတဲ့အခါ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မုတ်ဆိတ်မွေးကို ဆွဲပြီး ထိုင်စဉ်းစားနေတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို သွားတွေ့တယ်။ ဒီသူငယ်လေးကတော့ အချိန်တိုင်း စဉ်းစားတွေးတောနေတော့ ပညာရှိပဲဖြစ်မယ်ဆိုပြီးတော့ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ သူ့သမီးကို လက် ထပ် ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကောင်လေးက အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း ဘာမှ မလုပ်ဘဲ တစ်နေ့ကုန် မုတ်ဆိတ်မွေး ဆွဲပြီးတော့ပဲ စဉ်းစားနေပါတယ်။ အဘိုးကြီးကလည်း ဘာအကြံဉာဏ်ကောင်း တွေများပေးမလဲဆိုပြီး စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်နေပါတယ်။ တစ်

ရက်လည်း မဟုတ်၊ နှစ်ရက်လည်းမဟုတ် ရက်တွေ ကြာလာတော့ သိချင်လွန်းအားကြီးလို့ “ဘာတွေများ စဉ်းစားနေတာလဲ” လို့ သမက် ကို မေးကြည့်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ သမက်ဖြစ်သူက “ဒီမှတ်ဆိတ်မွေး ဘယ်လိုထွက် လာလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားနေတာ” လို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူမှုဘဝမှာ ကားနောက်ကို ပြေးလိုက်ပြီး ဖမ်းမိဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ခွေးလိုမျိုး၊ မှတ်ဆိတ်မွေး ဆွဲပြီး အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ ကို လုပ်နေတဲ့ ကောင်လေးလိုမျိုး ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရော ဘယ်လောက် လုပ်မိနေပြီလဲဆိုတာကို ပြန်သုံးသပ်ဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။

မျက်မမြင်နဲ့ မီးအိမ်

ဒီပုံပြင်လေးကို ဆရာကြီးဦးမြကြိုင်ဆီမှာ အင်္ဂလိပ်စာ တက်တုန်းက သင်ခဲ့ရတာပါ။ ဒီနေ့မှ Level 1 ညနေတန်းမှာ ဒီပုံပြင်လေးကို ပြန်သင်ရင်းနဲ့ ရေးချင်စိတ်ဖြစ်လာလို့ပါ။ တစ်ခါတုန်းက မျက်မမြင်တစ်ယောက်က လမိုက်ညတစ်ညမှာ မီးအိမ်လေးဆွဲပြီး လမ်းလျှောက်လာပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ လမ်းမှာ လူငယ်နှစ်ယောက်နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလူငယ်လေးနှစ်ယောက်က မျက်မမြင်က မီးအိမ်ကို ဆွဲလာတာမြင်တော့ လှောင်ရယ်ပြီးတော့ နောက်ပြောင်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ မျက်မမြင်လူကြီးက အဲဒီကောင်လေးတွေကို ပြန်ရယ်ပြီးတော့ ပြောပြပါတယ်။ သူက ဒီမီးအိမ်ကို ဆွဲလာတယ်ဆိုတာက သူ့အတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ သူက အမှောင်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်လို့ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တချို့သော နမောနမဲ့ နိုင်တဲ့သူတွေက သူ့ကို အမှောင်ထဲမှာ သတိထားမိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုလှောင်ရယ်နေတဲ့ မင်းတို့လို ကောင်လေးတွေပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီမီးအိမ်ကို ဆွဲလာ

တာလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီစကားလည်း ကြားရော လူငယ် နှစ်ယောက်က သိမ်ငယ်သွားပြီးတော့ သူတို့လမ်း သူတို့ ဆက်သွား ကြပါတယ်။ ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ တွေးဆစရာတွေ အများကြီးပါပါတယ်။ တစ်ခါ တလေ လူတွေက ပုံပြင်ထဲက ကောင်လေးနှစ်ယောက်လိုပဲ တစ်ခုခု ရဲ့ အခြေအနေကို ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သေသေချာချာ မဆန်းစစ် ဘဲ အမြင်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီး လှောင်ပြောင်ကြတာ၊ အထင် သေးကြတာ၊ နှိမ့်ချတတ်ကြတာမျိုးတွေ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ကိစ္စရပ်တစ်ခုခုကို ခြေခြေမြစ်မြစ် မသိဘဲ မပြောတာ ပိုကောင်းပါ တယ်။

ဒီနေ့ခေတ် အွန်လိုင်းမှာ အကြောင်းအရာ တော်တော်များ များက အမှန်တွေရော၊ အမှားတွေရော ရောထွေးနေတတ်ပါတယ်။ သေသေချာချာ ရေရေရာရာ မသိဘဲနဲ့ စွတ်ပြီး မပြောတာ ကောင်း ပါတယ်။ တကယ် သိတယ်ဆိုရင်တော့ မျှဝေ ပေးသင့်ပါတယ်။

“ Little knowledge is very dangerous. ” ဆိုတဲ့ စကားလိုပဲ နည်းနည်းလေးသိတာ အရမ်းအန္တရာယ်များပါတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း သိလွန်းလို့ ရေးနေတာ မဟုတ်ပါ။ သိသလောက် ကို မျှဝေပေးနေတာပါ။ ကျွန်တော် ပြောတာကိုလည်း တစ်ထစ်ချ လက်ခံဖို့ မလိုပါဘူး။ ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားပြီးမှ လက်ခံပါ။

ထုံးစံအတိုင်း ဆပွား ချဲ့ထွင် တွေးနိုင်ပါတယ်။

သိမ်းငှက်ပုံပြင်

တစ်ခါတုန်းက ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးက တကယ့်ကို ခန့်ညားတဲ့ သိမ်းငှက်နှစ်ကောင် လက်ဆောင်ရခဲ့တယ်။ အဲဒီသိမ်းငှက်တွေက မြင်ဖူးသမျှ ငှက်တွေထဲတော့ အလှဆုံးပဲဗျာ။ အဲဒီအဖိုးတန်လှတဲ့ သိမ်းငှက်နှစ်ကောင်ကို ငှက်လေ့ကျင့်ပေးတဲ့ သူဆီကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးဖို့ အပ်လိုက်တယ်။

လတွေတော်တော်ကြာပြီးတဲ့အခါ ငှက်နှစ်ကောင်ကို လေ့ကျင့်ပေးနေတဲ့သူက “သိမ်းငှက်နှစ်ကောင်မှာ တစ်ကောင်ကတော့ တကယ့်ကို ခမ်းခမ်းနားနား ထည်ထည်ဝါဝါနဲ့ အမြင့်ကို ပျံသန်းနိုင်နေပြီဖြစ်ပေမဲ့ တစ်ကောင်ကတော့ အခုအချိန်အထိ ပျံဖို့မပြောနဲ့ သူနားနေတဲ့ သစ်ကိုင်းကတောင် မရွေ့သေးဘူး” လို့ ဘုရင်ကြီးကို ပြောပြပါတယ်။

အဲဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီးက သူ့နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ သမားတော် အပါ

အဝင် အခြား မှော်အတတ်ပညာရှင်တွေကိုပါ ဆင့်ခေါ်ပြီးတော့ မပျံ တဲ့သိမ်းငှက်ကို ပျံသန်းအောင် လေ့ကျင့်ခိုင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒီငှက်ပျံအောင် ဘယ်သူမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြပါဘူး။

နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး စုံတဲ့အထိ သိမ်းငှက်ကို ပျံသန်းစေဖို့ ကြိုးစားကြပြီး အကြောင်းမထူးတဲ့ အခါမှာတော့ ဘုရင်ကြီးက သူ့ရဲ့ မှူးမတ်တွေကို “ငှက်အကြောင်း ကောင်းကောင်း နားလည်တဲ့ ကျေး တောသားဖြစ်စေ။ ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့သူကိုရှာပြီး သိမ်းငှက် ကို ပျံအောင်လေ့ကျင့်စေ” လို့ အမိန့်တော် မှတ်လိုက်ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့လည်းကျရော ဘုရင်ကြီးက လေသာပြတင်း က ကြည့်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ နန်းတော်ရဲ့ ပန်းဥယျာဉ်တွေပေါ် ကောင်းကင်ယံမှာ ပျံသန်းနေတဲ့ သူ့ရဲ့ မပျံသန်းတဲ့ သိမ်းငှက်ကို မြင်လိုက်ရတော့ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ မှူးမတ်တွေကို “နတ်သိကြားတမျှ အစွမ်းထက်လှတဲ့ အဲဒီလူကို ရှေ့ တော်မှောက် အရောက်သွင်းစေ” လို့ အမိန့်တော် မှတ်လိုက်ပါတယ်။

မှူးမတ်တွေကလည်း သိမ်းငှက်ကို လေ့ကျင့်ပေးတဲ့ လယ် တောသားကို ဘုရင်ကြီးရှေ့တော်မှောက် မြန်မြန်ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဘုရင်ကြီးက “ဒီသိမ်းငှက် ပျံတတ်အောင် ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာ လဲ” လို့ လယ်တောသားကို မေးပါတယ်။

လယ်တောသားက ခေါင်းကို ညိတ်ပြီး “လွယ်ပါတယ် အရှင် မင်းကြီး။ ကျွန်တော်လုပ်လိုက်တာ ရိုးရိုးလေးပါ။ သူ နားနေတဲ့ သစ် ကိုင်းကို ခုတ်လိုက်တာပါပဲ” လို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

ပုံပြင်လေးက အင်မတန် ရိုးစင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေဟာလည်း တစ်ခါတလေ မပျံသန်းချင်တဲ့ သိမ်းငှက်လိုပဲ “comfort zone” လို့ဆိုရမယ့် သက်သောင့်သက်သာနေရတဲ့ ပို ဘက်ရွေ့လိုက် ဒီဘက်ရွေ့လိုက် အခြေအနေမှာ သာယာနေတတ် ကြပါတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ

ဆိုတဲ့ စာစုထဲမှာ ရေးခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ဘဝမှာ အဆုံးမရှိတဲ့ မျှော်လင့်ချက် ကောင်းကင် ကျယ်ကြီး။ တစ်နည်းအားဖြင့် တိုးတက်အောင်မြင်စရာ နေရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ပျံသန်းရဲဖို့လိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ လူငယ် အများစုမှာ မိဘရဲ့ အနန္တချစ်မေတ္တာတွေကို အကြောင်းပြုပြီး သက်သောင့်သက်သာ အနေအထားမှာပဲ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြတ်သန်းနေကြတဲ့သူတွေ များစွာရှိနေပါသေးတယ်။

တစ်ခုခု မလုပ်တာနဲ့ ဒုက္ခရောက်မယ့် risk ရှိမယ်ဆိုရင် တစ်နည်းအားဖြင့် သိမ်းငှက်နားနေတဲ့ အကိုင်လိမ္မိုး အဲဒီအကိုင်ကို မအားကိုးတော့ဘူးဆိုရင် မဖြစ်မနေ ပျံသန်းရတော့မှာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စတွေ ထွက်ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် မြန်မာလူငယ်တွေ သက်သောင့်သက်သာ နေရ တာကို သာယာမနေဘဲ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနဲ့ ကြီးပွားတိုးတက် အောင် မြင်နိုင်အောင် လူ့လောက ကောင်းကင်ကျယ်ကြီးထဲကို ရဲရဲကြီးသာ ပျံသန်းလိုက်ကြပါ။

သူကြွယ်သားနဲ့ နွားကျောင်းသား

ကြားဖူးတဲ့ အကြောင်းအရာလေးတစ်ခုကို မျှဝေချင်ပါတယ်။ တစ်ခါက မြို့တစ်မြို့မှာ သူကြွယ်သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက မြင်းတွေကို အရမ်းချစ်ပြီးတော့ မြင်းမွေးတာ ဝါသနာပါတယ်။ သူမွေးထားတဲ့ မြင်းတွေထဲက မြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို အရမ်း ချစ်တယ်တဲ့။ ဘယ်လောက်အထိ ချစ်လဲဆိုရင် သူကိုယ်တိုင် မြက်ရိတ်ပြီး တော့ အစာကျွေးတယ်။ ရေဆိုင်လည်း ကိုယ်တိုင်တိုက်တယ်။ အိပ်ဖို့ အတွက်လည်း ကိုယ်တိုင်သိပ်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ သူကြွယ်သားက သူ့ရဲ့ မြင်းကြီးအတွက် အစာအတွက် မြက်ရိတ်ထွက်ပါတယ်။ မြက်ရိတ်ပြီး ပြန်လာတော့ မြက်ထုံးက တစ်ထုံးတည်းဆိုတော့ ထမ်းရတာ အဆင်မပြေလို့ တစ်ဖက်မှာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးထားပြီး ထမ်းလာပါတယ်။ အဲဒါကို သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ နွားကျောင်းသားက မြင်တော့ အထူးအဆန်းဖြစ်ပြီးတော့ “အသင် သူကြွယ်သား မြက်ထုံးတစ်ဖက်၊

ကျောက်တုံးတစ်ဖက် ဘာလို့ ထမ်းလာရတာလဲ” လို့ မေးပါတယ်။ သူ့ကြွယ်သားက “ မြက်ထုံး တစ်ဖက်တည်း ထမ်းရတာ အဆင်မပြေလို့ ထမ်းပိုးနောက်တစ်ဖက်မှာ ကျောက်တုံး ဆွဲလာတာ” လို့ ဖြေပါတယ် ။

အဲဒီမှာ နွားကျောင်းသား က “ဒါများ သူ့ကြွယ်သားရယ်၊ အပင်ပန်းခံလို့ မြက်ထုံးကို အညီအမျှ ခွဲပြီးတော့ ဟိုဘက်၊ ဒီဘက် ထမ်းပိုးမှာ ချည်ပြီး ထမ်းလိုက်ရင် သက်သာတာပေါ့” လို့ အကြံပေးပါတယ်။

ဒါနဲ့ သူ့ကြွယ်သားက စဉ်းစားပါတယ်။

“အင်း... သူ့ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ။”

ဒါပေမဲ့ တကယ် ပြန်ပြောလိုက်တာက

“ဟေ့ကောင်... မင်းက နွားကျောင်းသား။ ငါက သူ့ကြွယ်သား။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ သိက္ခာကျတယ်ကွ”

စာဖတ်သူများ ခင်ဗျာ။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် ဘာမှ ဖြည့်စွက်မရေးလိုတော့ပါဘူး။ ဆက်ပြီးသာ အတွေးဖြန့်ကျက်ကြပါ။

အမှားကို မခံကြောက်ပါနဲ့

ခေါင်းစဉ်ကို ကြည့်ပြီး မြောက်ပေးတော့မယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ လူမှုအဖွဲ့အစည်းမှာ တစ်ယောက်ယောက်က မှားပြီဆိုတာနဲ့ ဝိုင်းထောင်းကြတာနဲ့ လုပ်ရဲကိုင်ရဲတဲ့ သတ္တိတွေ နည်းလာတတ်ပါတယ်။ မမှားသော ရှေ့နေ၊ မသေသော ဆေးသမားဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိသားပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတန်းထဲမှာ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်ကြတဲ့အခါ မှားတာနဲ့ မင်နီတွေနဲ့ ဝိုင်းအပြစ်တွေ ပေး။ ထိုင်ထတွေလုပ် ဒီလိုနဲ့ အမှားတွေကို ကြောက်မှန်းမသိ ကြောက်တတ်လာပါတယ်။

အဲဒီပြဿနာကို ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စာသင်တဲ့အခါ တွေ့ရပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို ပြောတဲ့အခါ မှားမှာကို ကြောက်နေတာနဲ့

ပြောမထွက်ကြတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် Level 1 မှာ မှားသည် ဖြစ်စေ။ မှန်သည်ဖြစ်စေ Fluency Skill ကို ရရှိအတွက် လေ့ကျင့် စေပါတယ်။ Level 2 ရောက်မှ Accuracy Skill ကို လေ့ကျင့်စေပါ တယ်။ အမှားတွေကို ကြောက်နေမယ်ဆိုရင် အယ်ဒီဆင်ရဲ့ မီးလုံးကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တကယ်တော့ အမှားဆိုတာ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်စေတဲ့ အမှား၊ ပြန်ပြင်လို့ရတဲ့ အမှား၊ ပြင်လို့ မရတော့တဲ့ အမှား စသဖြင့်ပဲ အမှားတွေရဲ့ ဒီဂရီအဆင့်တွေတော့ ကွာခြားမှာပေါ့။

အင်္ဂလိပ်စာ လေ့ကျင့်တဲ့အခါ ပညာရပ်ကို လေ့ကျင့်တဲ့အခါ မှားတဲ့အမှားတွေက သူများကို ထိခိုက်တာမှ မဟုတ်တာ။ မကြောက် ပါနဲ့။ နောက်တစ်ခုက မှားတာကိုတော့ မှားမှန်းသိဖို့လိုပါတယ်။ မှားမှန်းသိရင် အမှန်ပြင်ပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ အမှားက တစ်ဖက်သားနဲ့ ပတ်သက်တယ်။ ထိခိုက်စေတယ်ဆိုရင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဝန်ခံပြီး တောင်းပန် လိုက်ပါ။ အမှားတွေကို တမြေမြေဖြစ်နေမဲ့အစား အဲဒီအမှားကို ပြန်ပေးဆပ်ဖို့ တွန်းအားအဖြစ် ပြောင်းလိုက်ပါ။

တစ်ယောက်မှားတဲ့အခါ မှားသင့်တာလား၊ မမှားသင့် တာလား။ ရည်ရွယ်တာလား၊ မရည်ရွယ်တာလား စသည်ဖြင့် ပတ် ဝန်းကျင်က နည်းနည်းတော့ ဆန်းစစ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အဖြစ် အပျက်ရဲ့ ရင်းမြစ်ကို သေသေချာချာ မသိဘဲ အမှားတစ်ခု တွေ့တာ နဲ့ ဇွတ်တရွတ် ဇွတ်ပြောမယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ အမှန်ထက် ရွဲ့သွား တာမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို လက်ခံတတ်ဖို့

အားရှိတဲ့အချိန်မှာ ခုန်လိုက်ပါ

လိုပါတယ်ဆောင်းပါးမှာ အသေးစိတ် ရေးခဲ့ပါပြီ။

ဒါကြောင့် လူငယ်များ မှားမှားကို မကြောက်ပါနဲ့။ မှားရင်
ဝန်ခံပါ။ ပြန်တောင်းပန်ပါ။ အမှားထဲက သင်ခန်းစာယူပါ။ အမှန်
ပြင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ ပန်းတိုင်က ရှေ့မှာ စောင့်နေပါတယ်။

အရည်အချင်းဆိုတာ မတော်တစ်ဆ ရလာတာ မဟုတ်ပါ

ကျွန်တော့် သင်တန်းမှာ အခု နေ့လယ်ပိုင်း စာဖတ်တန်းမှာ သင်နေတဲ့ John C. Mexwall ရဲ့ 101 Success ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော် သိပ်ကြိုက်တဲ့ စကားတစ်ခုပါ ပါတယ်။ အဲဒါက “Quality is never an accident.” ဆိုတာပါ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဘယ်အရည်အချင်းမှ မတော်တစ်ဆ ရလာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပါရမီပါလာတယ် ဆိုတဲ့သူကလည်း တစ်ကယ်တော့ ရှေးဘဝမှာ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပြီးသားပါ။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ကိုရပြီး ဘုရားဖြစ်လာဖို့အတွက် လေးသချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ကျင့်ခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဘဝမှာ ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်အဖြစ် ရပ်တည်ဖို့ အတွက်ဆိုရင် လုံလောက်တဲ့ လေ့လာ သင်ယူဆည်းပူး လေ့ကျင့်မှု လိုပါတယ်။ လိုချင်တာက လစာကို လေး၊ ငါးသိန်း၊ ဒေါ်လာ တစ်

ထောင်၊ နှစ်ထောင် ဆိုရင်တော့ အဲဒီလို လစာမျိုးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အရည်အချင်း ဖြည့်တင်းထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဆရာဦးတင်ဇံကျော်ရဲ့ “Don't find your job, Find your career” ဆိုတဲ့ ဟောပြောပွဲမှာ ဆရာပြောတာကို သွားသတိရမိ တယ်။ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ခန့်ဖို့အတွက် အင်တာဗျူးမေးပါတယ်။

“သမီး လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လောက်ကျွမ်းကျင်လဲ”

“နည်းနည်းပါးပါး”

“ဒါဆို၊ သမီး အင်္ဂလိပ်စာရလား”

“နည်းနည်းပါးပါး”

“သမီး ကွန်ပျူတာရော”

“နည်းနည်းပါးပါး”

“ကဲ သမီးလစာရော ဘယ်လောက်လိုချင်လဲ”

“အများကြီးပေါ့ ဆရာ” တဲ့။ အဲဒီလိုမျိုး နည်းနည်းပါးပါး။

နည်းနည်းပါးပါးလောက်ပဲ အရည်အချင်း ရှိရင်တော့ နည်းနည်း ပါးပါး လစာနဲ့ပဲဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့ကဖြင့် အရည်ချင်းရှိရဲ့သားနဲ့ လစာ နည်းနေတယ်။ အခြားသော ဝန်ဆောင်မှုတွေလည်း မရဘူးဆိုရင် တော့ သံယောဇဉ် တွယ်မနေပါနဲ့။ ကျွန်တော် ရေးခဲ့ဖူးတဲ့ ဖားပုံပြင်ထဲ ကလို အားရှိတဲ့အချိန်မှာ ခုန်လိုက်ပါ။ အခုအချိန်မှာ အများကြီး မဟုတ်သေးပေမဲ့ တကယ် အရည်အချင်းရှိတဲ့ သူကို တကယ် ထိုက် တန်တဲ့ လစာနဲ့ခေါ်ယူနေတဲ့ ပြည်တွင်း/ ပြည်ပကုမ္ပဏီတွေ၊ အဖွဲ့ အစည်းတွေရှိနေပါပြီ။

ပညာရပ်တစ်ခုနဲ့ Professional သက်မွေးဝမ်းကျောင်း

ပြုနိုင်တဲ့အထိ လုပ်ထားဖို့ပါတယ်။ ပညာရပ်တစ်ခုနဲ့ အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်းပြုဖို့ဆိုတာ သင်တန်းလေးပြေးတက် Certificate လေး
စုဆောင်းထားရုံလောက်နဲ့တော့ မရပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ ပညာရပ်ကို
တကယ်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ထားဖို့ လိုပါတယ်။
ခက်တာက အရင်က စာစုတွေမှာလည်း ရေးခဲ့သလိုပဲ ဇွဲအားနည်း
တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေမှာ ထိုက်သင့်တဲ့ ဝီရိယတော့ ရှိကြပေ
မဲ့လည်း ဇွဲဇွဲမြဲမြဲ လုပ်နိုင်တဲ့ဇွဲ အားနည်းတတ်ကြပါတယ်။ နောက်
တစ်ခုက အစကတည်းက ပိုက်ဆံကို အများကြီးလိုချင်ကြတာပါ။
ငွေကို မကြိုက်တဲ့သူရယ်လို့ မရှိသလောက် ရှားပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့
စလုပ်ကတည်းက ငွေမျက်နှာတစ်ခုတည်းကို ကြည့်နေလို့ မရတာ
တွေ အများကြီးပါ။ တကယ့်ကို Professional တစ်ယောက် ဖြစ်လာ
တဲ့အခါ ထိုက်သင့်တဲ့ ဝင်ငွေက ရလာမှာ ဖြစ်သလို ပေးချင်တဲ့သူ
တွေလည်း အများကြီး ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။

ကြိုးစားခဲ့တဲ့သူတိုင်း အောင်မြင်မယ်လို့ တပ်အပ် မပြောနိုင်
ပေမဲ့ အောင်မြင်လာသူတိုင်းတော့ ကြိုးစားခဲ့ကြပါတယ်။

Quality is never an accident.

အခရူးကြီးတာ အရင်လှုပ်ပါ

တစ်ခါတုန်းက ဒဿနိကဗေဒ ပါမောက္ခတစ်ယောက်က အတန်းမစခင်မှာ စားပွဲပေါ်မှာ ပစ္စည်းပစ္စယ တချို့ တင်ပြီးတော့ ရပ်နေပါတယ်။ အတန်းလည်းစရော ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ခရား အလွတ်တစ်ခုကို ယူပြီးတော့ ကျောက်ခဲတွေ ထည့်လိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့မှ “ဒီခရားက ပြည့်နေပြီလား” လို့ ကျောင်းသား တွေကို မေးလိုက်ပါတယ်။ ကျောင်းသား တွေကလည်း “ပြည့်နေ ပါပြီ” လို့ ဖြေကြပါတယ်။

အဲဒါနဲ့ ပါမောက္ခကြီးက ကျောက်စရစ်ခဲလေးတွေ ကောက် ပြီးတော့ ခရားထဲကို လောင်းထည့်လိုက်ပါတယ်။ ခရားကို ဖြည်း ဖြည်းခြင်း လှုပ်ပြီးတော့ ဆက်ထည့်ပါတယ်။ ကျောက်စရစ်ခဲလေး တွေက ပထမ ထည့်ထားတဲ့ ကျောက်ခဲတွေကြားက နေရာလွတ်လေး တွေကို ရသလောက် နေရာဝင်ယူကြပါတယ်။

ပါမောက္ခကြီးက ကျောင်းသားတွေကို “ ဒီခရားက ပြည့်နေပြီလား ” လို့ ဆက်မေးပြန်ပါတယ်။ ကျောင်းသားတွေကလည်း “ ပြည့်နေပါပြီ ” လို့ ထပ်ဖြေကြပြန်ပါတယ်။

ဆက်ပြီးတော့ ပါမောက္ခကြီးက သဲတစ်ဗူးကို ယူပြီးတော့ ခရားထဲကို လောင်းထည့်ပြန်ပါတယ်။ သဲတွေကလည်း ခရားထဲမှာ ရှိတဲ့ နေရာလွတ်မှန်သမျှ နေရာဝင်ယူလိုက်ပါတယ်။

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ဆက်ပြီးတော့ ပါမောက္ခကြီးက “ခရားက ပြည့်ပြီလား” မေးပြန်ပါတယ်။ ကျောင်းသားများကလည်း “ဟုတ်ကဲ့ပါ” လို့ တညီတညွတ်တည်း ဖြေကြပါတယ်။

“ကဲ... ဒီခရားကို မင်းတို့ ဘဝလို့ ဆိုကြပါစို့။ ကျောက်ခဲတွေက မင်းတို့ဘဝရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အရာတွေပဲ။ ဆိုလိုတာက ကိုယ့်ရဲ့ မိသားစု၊ ကျန်းမာရေးတွေပေါ့။ ကျန်တဲ့အရာတွေ ဆုံးရှုံးရင် တောင်မှ အရေးကြီးတာတွေက ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ ကျန်နေသေးပါတယ်။ ကျောက်စရစ်ခဲတွေကတော့ မင်းတို့ရဲ့ အလုပ်အကိုင်၊ အိမ်၊ ကားစတဲ့ အခြားကိစ္စတွေပေါ့။ သဲတွေကတော့ ဘဝရဲ့ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတွေပေါ့”

“တကယ်လို့သာ မင်းတို့က သဲတွေကိုသာ ခရားထဲကို အရင်ထည့်လိုက်မယ် ဆိုရင် ကျောက်ခဲတွေ၊ ကျောက်စရစ်ခဲတွေ ထည့်ဖို့ နေရာရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“မင်းတို့ရဲ့ လုပ်နိုင်သမျှ စွမ်းအားတွေ၊ အချိန်တွေကို အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတွေအတွက်ပဲ အသုံးပြုလိုက်မယ်ဆိုရင် အခြားအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေကို လုပ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အရေးကြီးတာကို အရင်လုပ်ကြပါ။ မိသားစုကို အချိန်ပေးပါ။

အားရှိတဲ့အချိန်မှာ ခုန်လိုက်ပါ

အလုပ်ကိစ္စတွေကို ဂရုစိုက်ပါ။ ကျွန်တာတွေကတော့ သဲတွေလိုပါပဲ”
လို့ ပါမောက္ခကြီးက ဆုံးမပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဘဝတွေတိုင်းဟာ အချိန်တွေနဲ့ တည်ဆောက်
ထားတာပါ။ ကုန်လွန်သွားတဲ့ အချိန်တွေကို ပြန်လိုချင်လို့ မရပါဘူး။
ဒါကြောင့်မို့ ရထားတဲ့ လူ့ဘဝအချိန်ခဏလေးကို ဘဝအတွက်
အရေးမပါတာတွေနဲ့ မကုန်ဆုံးစေဘဲ အရေးကြီးတာတွေကို အရင်
လုပ်ပြီး တန်ဖိုးရှိအောင် လုပ်ကြပါစို့။

မေတ္တာဖြင့်

အောင်ကိုဦး ၊ UMK ၊

Be The Best !

ဘဲ ဆိုတာ...

ပြေးတော့လည်း မြင်းလောက် မပြေးနိုင်ဘူး။

ပျံတော့လည်း ငှက်လောက် မပျံနိုင်ဘူး။

ရေကူးတော့လည်း ငါးလောက် မကူးနိုင်ဘူး။

ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်နဲ့၊

ဒီနေ့ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင်

ဘဲဟာ ဘယ်နယ်ပယ်မှာမှ

Professional မဖြစ်ဘူး...

KST - Ks 3,000

1 251771 984740